

ΚΥΡΙΑΚΗ της Απόκρεω
(Περί της Ημέρας της Κρίσεως
και των Αρετών)

Κυριακή της Απόκρεω είναι η Τρίτη Κυριακή του Τριωδίου και από αυτήν αρχίζουμε
σελ. 5

ΤΥΦΛΟΙ ΣΤΗΝ ΨΥΧΗ

Μία από τις πιο τραγικές και οδυνηρές καταστάσεις που μπορεί να αντιμετωπίσει ο
σελ. 11

«Η Ιερή εικόνα της Γεννήσεως του Χριστού»
(Ως θέμα πίστεως)

Ο εορτασμός των Χριστουγέννων, ως πηγή φωτισμού και σημείο αναφοράς της σωτηρίας μας, μεταφέρει τον εαυτό μας σε κατάσταση οικει-
σελ. 13

Άγιος Ιωσήφ ο Μνήστρω
- προστάτης της Θεοτόκου
και όργανο της Θείας Οικονομίας

Ο Ιωσήφ ο Μνήστρω, ο αρραβωνιαστικός της αειπαρθένου Παναγίας μας διαδραμάτισε κείμενο ρόλο στο Θείο σχέδιο της ενανθρωπίσεως
σελ. 13

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΕΣΑΙ, ή... πώς ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΕΣΑΙ ;
β - 36^ο μέρος
σελ. 4

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΜΑΙ, ΓΙΑΤΙ ΑΓΑΠΩ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟ
σελ.14

Περί κολλύβων σε μνημόσυνα και εορτές αγίων
σελ. 11

“ΑΠΕΘΑΝΕ ΔΙ’ ΕΜΕ”
σελ. 4

«Γέρων Αυγουστίνε πρέσβευε»
σελ. 12

ΨΑΛΤΙΚΑ

● «Ακόμα δεν είδατε τίποτα! Τίποτα!»
(Ιερώνυμος Λαρίσης, 23/12/19)
(Μετά από 5 χρόνια, κάτι αλληθωρίζουμε!)
● ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ... ΕΙΝΑΙ “ΠΑΠΑ-ΘΡΟΝΟΣ”... «αρχαιολογικό ΛΕΙΨΑΝΟ»
σελ. 15, 16

“Αγωνίζου τον καλόν αιώνα της κρίσεως” (Α΄ Τιμ. 6,12)

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΤΟΣ ΚΘ ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 330-331 ΤΙΜΗ, 0,015 ΕΥΡΩ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΛΟΛΟΥ 20 & ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ, 41221, ΚΩΔ. ΥΠ. 061603, ΛΑΡΙΣΑ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2024 - ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2025

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ
(πάσης φύσεως, χρωμάτων & παρατάξεων)

ΕΥΠΙΝΗΣΤΕ
ΓΙΑΤΙ ΧΑΝΟΜΑΣΤΕ !

σελ. 9-10

ΑΛΗΘΕΙΑ & ΨΕΜΑ
“Η Εκκλησία στη Μεταπολίτευση” («ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» 22/7/2023)

(Συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο, 328/9)
Η συγκληθείσα “Ιερά Σύνοδος” από την Επαναστατική Κυβέρνηση ήταν παράνομη και αντικανονική διότι: α) αγνόησαν την κανονική Ι. Σύνοδο, β) συνήλθαν, χωρίς να υπάρξει Νομοθετικό

Διάταγμα, γ) προήδρευε σ’ αυτή την “Ιερά Σύνοδο”, Επίσκοπος, ο οποίος είχε παραιτηθεί από το θρόνο του στις 20/5/1922 και γι’ αυτό κανένας Ι. Κανόνας αυτό δεν του το επιτρέπει, δ) πραγματοποίησαν εκλογές επισκόπων χωρίς τον πρώτον μητροπολίτην
σελ. 7-8

Ο Ιησούς Χριστός ως άνθρωπος, η υπερτάτη τελειότητα

Ο ΔΙΟΓΕΝΗΣ στην αρχαιότητα με το φανάρι αναζητούσε άνθρωπο αληθινό, ενάρετο, τέλειο άνθρωπο-
σελ. 6

Ο πονεμένος Άγιος
(Μεγάλα θαύματα και μηνύματα)

Ο Άγιος Νικόλαος ο Πλανάς κάθε Κυριακή και όλες τις μεγάλες γιορτές, πάντοτε και
σελ. 6

“ΠΩΣ ΛΟΙΠΟΝ ΝΑ ΣΙΩΠΗΣΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ”

Φωνάζει: ο Γέρων Γαβριήλ ο Αγιορείτης

Προσφιλείς Αγιορείτες μοναχοί με πληροφόρησαν ότι το σωματείο Ενωμένη Ρωμοσύνη, σε συνεργασία με το σωματείο των υγειονομικών Θεσσαλονίκης, προχώρησαν σε μια κίνηση συλλογής υπογραφών, κατά της υποχρεωτικότητας του Προσωπικού Αριθμού και της νέας ηλεκτρονικής ταυτότητας.

Ελληνικής κυβέρνησης, αποφεύγεται εσκεμμένα, από τους προαναφερθέντες Χριστιανικούς κύκλους, να αναφερθεί έστω και μια λέξη, η οποία συνδέει την κίνηση αυτήν, με την Ορθόδοξη Πίστη.

Στους λόγους που εξηγούν, γιατί έκαναν την κίνηση αυτήν, εναντίον του νόμου της

θούν οι άπιστοι, άθεοι, αλλόπιστοι, αλλόθρησκοι και γενικώς οι αρνητικά προσκείμενοι
σελ. 12

Αυτό αποφασίστηκε να γίνει σκόπιμα, για να μη δυσανεμισθούν οι άπιστοι, άθεοι, αλλόπιστοι, αλλόθρησκοι και γενικώς οι αρνητικά προσκείμενοι

ΑΥΤΑ ΤΑ ΞΕΡΑΤΕ ;;

(Είναι μια στήλη που θα γράφει σύντομα διάφορα επίκαιρα θέματα, που οι άλλοι δεν τα γράφουν... για να τα μαθαίνετε)

- A) “ΤΕΡΜΑ** Τα “ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΑ”... Ευτυχώς!
- B) Απαγορεύει τα ομοφυλόφιλα ζευγάρια να γίνουν γονείς (Μελόνι)**
- Γ) ΤΟ ΑΙΓΑΙΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ... ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ!**

σελ. 3

Ο ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑΣ Π. ΘΕΟΛΟΓΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΛΑΡΙΣΗΣ ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ

(Συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο, 328/9)

Ο γενναίος Ιεράρχης Ελευθερουπόλεως Αμβρόσιος που ήταν σφόδρα εκλεκτικός στον πρώην

Αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο, είχε όμως μέσα του την αλήθεια, την αντικειμενικότητα και την πιστή αφοσίωσή του εις την αποστολή που ετάχθη. Σε επιστολή του προς τον

Υπουργό Παιδείας που, μόλις είχε αναλάβει, του υπογράμμιζε με δριμύτητα, ότι ο αρχιεπίσκοπος Σεραφείμ πρέπει να λογοδοτήσει, διότι «εξετέλεσεν εν ψυχρώ αρχιερείς άνευ

Ένας εκ των 12 διωχθέντων 34ο μέρος

δικής και απολογίας, υπενθυμίζων χιτλερική και μπολσεβίτικα συστήματα εξοντώσεως των ανεπιθυμητών».

Διότι «ο εκλεκτός του πεσόντος Καίσαρος δι-
σελ. 2

οικεί απολυταρχικώς». Διότι, «εξαπέλυσε τυφώνα εις την Ελλαδικήν Εκκλησίαν». Διότι, «έσυρε την Εκκλησίαν δεσμίαν εις τους πόδας του» και πρόσθετε συγκεκριμένες και συντριπτικές κατηγορίες, οι οποίες δεν μπορούν να πέσουν στο κενό, χωρίς συνέχεια και συνέπεια...

Κάποιες εφημερίδες σφαιροκοπούσαν με τη γραφίδα τους τις παρανομίες που διαδραματίζονται στο χώρο της Εκκλησίας. Άλλος τίτλος εφημερίδος: «ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ», «Να λογοδοτήσουν Σεραφείμ και Χρήστος»:

• «Την παρελθούσαν Τρίτην, ενώ η κυβέρνηση ήτο παρητημένη, ο τέως υπουργός Παιδείας κ. Χρήστου εκινητοποίησε τα πάντα, δια να υπογραφούν και δημοσιευθούν εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως τα διατάγματα περί απομακρύνσεως των χαρακτηρισθέντων υπό της Ιεραρχίας, ως αντικανονικών μητροπολιτών Θεσσαλονίκης κ. Λεωνίδα, Δημητριάδος κ. Ηλία, Παραμυθίας κ. Παύλου, Λαρίσης κ. Θεολόγου, Κιλκισίου κ. Χαρίτωνος, Διδυμοτείχου κ. Κωνσταντίνου, Αλεξανδρουπόλεως κ. Κωνσταντίνου, Χαλκίδος κ. Νικολάου και Τρίκκης κ. Σεραφείμ.

• Ενώ ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας συνεσκέπτετο μετά των πολιτικών αρχηγών ενώ κυβέρνησις δεν υπήρχε, ο κ. Χρήστου, μη σεβόμενος ούτε την ώραν που επολέμουν οι Κύπριου, εφρόντισε να δώση την τελευταίαν χαριστική βολήν κατά της Εκκλησίας».

(εφημ. «Εθ. Κήρυξ», 26/7/1974)
Την επομένη ημέρα έστειλαν οι άνω μητροπολίτες επείγουσες και έντονες καταγγελίες στο μόλις αφιχθέντα από το Παρίσι, για να αναλάβει την Πρωθυπουργία Κων. Καραμανλή. Γράφουν μεταξύ άλλων:

«Χθες, 23^{ην} Ιουλίου – ημέραν Τρίτην εστάλη εις το Εθνικόν Τυπογραφείο, δια λόγους ευνοήτους εδημοσιεύθη αυθημερόν και επίσης αυθημερόν εγένετο η κοινοποίηση αυτού, και δη εις ώρας εκτός Γραφείου, δηλαδή μετά την 4^{ην} απογευματινήν. Και πάντα ταύτα καθ' ην στιγμήν ο επί της Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων Υπουργός ήτο παρητημένος... Ειδικώτερον καταγγέλλουμε ως συμπράξαντας εις το ως άνω εις βάρος μας αδίκημα τους κάτωθι υπαλλήλους του Υπουργείου Παιδείας: 1) Δημήτριον Τραντάλην, Τμηματάρχην Δ/νσεως Εκκλ/κής Διοικήσεως, 2) Ιωάννην Παρασκευαΐδην, Τμηματάρχην Τμήματος Διεκπεραιώσεως και 3) Αθανάσιον Αγγελόπουλον, Γενικόν Δ/ντήν Δ/νσεως Θρησκευμάτων.

Μάρτυρας δε προς απόδειξιν των ανωτέρω καταγγελλομένων θέλω προτείνει κατά την διεξαγωγήν διατακθησομένων ανακρίσεων».

Λίγο αργότερα μαθεύτηκε ότι ο πρωτοστατήσας, για να ανοίξει το κλειστό Εθνικό Τυπογραφείο (διότι από την προηγούμενη ημέρα δεν υπήρχε κυβέρνηση και είχαν καλέσει οι στρατιωτικοί τον Κων. Καραμανλή να αναλάβει τη διακυβέρνηση), για να δημοσιεύσουν τα διατάγματα των παράνομων και αντικανονικών εκλογών, ήταν ο στενός συνεργάτης του Σεραφείμ, τον οποίο είχε βοηθή ως επίσκοπο στα Ιωάννινα και τώρα τον τοποθέτησε στην προσοδοφόρα νεοσυσταθείσα μητρόπολη Νέας Σμυρνης Χρυσόστομος Βούλτσος. Μαζί του ήταν ο πρώτος που αναγράφονται με τη σειρά, ένας σφοδρός πολέμιος του Ιερωνύμου, ο δεύτερος στενός συγγενής του «εκλεγέντος» για τη μητρόπολη Δημητριάδος «δεξι χέρι» του Ιερωνύμου και για χρόνια αρχιγραμματέας της

Ι. Συνόδου Χριστόδουλος Παρασκευαΐδης και ο τρίτος ήταν ένας πράκτορας της ΚΥΠ – καθηγητής Πανεπιστημίου – που του είχαν αναθέσει οι δικτάτορες ως αποστολή «την έρευναν του εκκλησιαστικού προβλήματος, όπως είχε διαμορφωθεί επί Ιερωνύμου», όλοι αυτοί υπάλληλοι του υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων.

Το δε φοβερότερο (ίσως παγκόσμια πρωτοτυπία) είναι ότι τα διατάγματα που λάθρα τα δημοσίευσαν στην εφημερίδα της κυβέρνησης (ΦΕΚ), δεν είχαν υπουργικές υπογραφές και αυτό έγινε, διότι δεν υπήρχε κυβέρνηση, αφού από την προηγούμενη ημέρα είχαν εξαφανιστεί και φιγουράρουν ανυπόγραφα από τότε μέχρι και σήμερα. Ο καθένας μπορεί να τα ελέγξει στο ΦΕΚ, φύλλο 284 με ημερομηνία 3 Ιουλίου 1974.

Οι άνθρωποι φεύγουν, τα γραπτά μένουν και φωνάζουν, πολλές φορές, όπως εδώ κραυγάζουν, φανερώνουν ραδιοσυρτίες, πτυχές και πλιγές, σκοτεινές επιδιώξεις, σατανικές εμπνεύσεις, παιχνίδια του κάτω κόσμου.

Ήταν τόσο εξοργιστικά αυτά που έκαναν, που ακόμα και ο δικός του Τύπος εξεμάνη εναντίον τους. Σε κύριο άρθρο εφημερίδα έγραφε: «ΑΙ ΤΑΛΑΙΠΩΡΙΑΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ» (όλοι ανεξαιρέτως είναι υπεύθυνοι).

«Επιθυμούν οι Ιεράρχαι, όλοι ανεξαιρέτως οι Ιεράρχαι, εν ενεργεία και μη, να ακούσουν την αλήθειαν; Αν όχι, ας μη κάμουν τον κόπον να διαβάσουν το παρόν κείμενον. Αν ναι, τους λέγομεν: Οι Χριστιανοί είναι απογοητευμένοι, πικραμένοι και αγανακτισμένοι δια τα διαδραματιζόμενα από πολλών ετών και μέχρι σήμερα εις την Εκκλησίαν. Ο Λαός έχει ανάγκην ψυχικής γαλήνης. Δεν επιθυμεί κανενός είδους διχόνοιαν. Αποστρέφεται την μισαλλοδοξίαν και τον φανατισμόν. Και καταδικάζει την έλλειψιν αισθήματος ευθύνης έναντι της αποστολής της Εκκλησίας.

» Δεν θα εξιστορήσωμεν τα συμβαίνοντα. Δεν θα επιμερίσωμεν τας ευθύνας. Αι παρατάξεις εις τας οποίας χωρίζεται η Εκκλησία είναι αλληλεγγύως και εξ ολοκλήρου υπεύθυνοι δια την χρονίαν κρίσιν... Οι Χριστιανοί δεν βλέπουν να δίδη η Εκκλησία το παράδειγμα της ανυστεροβούλου αφοσιώσεως εις νηηλά ιδανικά.

» Ήτο τώρα η κατάλληλος στιγμή, δια να παρουσιάση η Εκκλησία το θέαμα της διασπάσεως, της οξύτητος, των άκρων; Το Έθνος μας έχει ανάγκην, περισσότερο από κάθε άλλην φοράν, περισυλλογής και ενότητος. Ήτο τόσο δύσκολον να το αντιληφθούν οι Ιεράρχαι, όλοι αδιακρίτως, οι Ιεράρχαι; Το κοινόν αίσθημα δοκιμάζεται σκληρότατα από την συμπεριφοράν της Εκκλησίας. Οι Ιεράρχαι ώφειλαν να πράξουν το κατά δύναμιν, δια να μη φθάση η Εκκλησία εις εμφύλιον πόλεμον.

Και τώρα τι θα γίνη; Μόνον ο Θεός το γνωρίζει. Και ελπίζομεν να θελήση επί τέλους να βάλη το χέρι του».

«ΕΛ. ΚΟΣΜΟΣ», 14/7/94, Σ. ΚΩΝ.
Εφημερίδα στις 26 Ιουλίου 1974 έγραφε: «Να λογοδοτήσουν Σεραφείμ και Χρήστος».

■ Την παρελθούσα Τρίτη, ενώ η κυβέρνηση ήτο παρατημένη, ο τέως υπουργός Παιδείας κ. Χρήστου εκινητοποίησε τα πάντα, δια να υπογραφούν και δημοσιευθούν εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως τα διατάγματα περί απομακρύνσεως των χαρακτηρισθέντων ως αντικανονικών μητροπολιτών (και αναφέρει τα ονόματα και τις μητροπόλεις).

■ Ενώ ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας συνεσκέπτετο μετά των πολιτικών αρχηγών, ενώ κυβέρνησις δεν υπήρχε, ο κ. Χρήστου, μη σεβόμενος ούτε την ώραν που επολέμουν οι

Κύπριοι, εφρόντισε να δώση την τελευταίαν χαριστικήν βολήν κατά της Εκκλησίας.

■ Αλλ' ευτυχώς, από χθες, υπάρχει υπουργός της Παιδείας: Ο καθηγητής κ. Λούρος. Έλαβε γνώσιν αυτής της αντικανονικής ενεργείας και ορθώς διέταξε να μη γίνουν αι διαβεβαιώσεις των νεοκλεγέντων μητροπολιτών, δια τους οποίους τα διατάγματα επίσης παρανόμως εδημοσιεύθησαν. Και ο υπουργός κ. Λούρος εδύλωσεν ότι το όλον θέμα των όσων συνέβησαν δια την εκκλησίαν θεωρείται εκκρεμές και θα αντιμετωπισθή, όπως επιβάλλεται υπό του Υπουργικού Συμβουλίου.

Η Λάρισα είχε και ένα «καλό», ότι ο Σεραφείμ τοποθέτησε Τοποτηρητή τον Κίτρον Βαρνάβα και όρισε και αρχιερατικό τον Ιάκωβο Ευμενίδη, για να κάνουν τη βίαια εκθρόνισή του π. Θεολόγου – όπως έκανε σε άλλες μητροπόλεις – Αυτοί, ο μεν Κίτρον αρνήθηκε να αναλάβει, ο δε Ιάκωβος δεν τόλμησε να πλησιάσει τα γραφεία της Μητρόπολης, φοβούμενος απρόβλεπτες καταστάσεις από πιστούς, ακόμα και όταν έφυγε ο π. Θεολόγος και έτσι παρέμειναν, όπως ήταν το προσωπικό στο επισκοπείο εξασκώντας το έργο τους μέχρι την ενθρόνισή του νέου δεσπότη Σεραφείμ.

Τί συνέβησαν σε άλλες μητροπόλεις; Δύο ενδεικτικές περιπτώσεις:

α') περίπτωση: Στη Ζάκυνθο τοποθέτησε ως Τοποτηρητή το μόλις διορισμένο από την πτωχή μητρόπολη Ζικιών και Νευροκοπίου, Νικόδημο Βαλνδρά στην πλούσια Πάτρα.

Το χρονικό της κατάληψης της μητρόπολης Ζακύνθου μας το περιγράφει η Πατρινή εφημερίδα «Πελοπόννησος».

«... δραματικά γεγονότα, εκθέτοντα το κύρος της Εκκλησίας. Και συγκρόνως μαρτυρούντα άσβεστον πάθος εκδικήσεως εμφωλευσεν εις καρδίας, των οποίων μόνον η καλωσύνη έπρεπε να κινή τους παλμούς. Όρθρου βαθώς ο Μητροπολίτης Πατρών κ. Νικόδημος, εντολοδόχος του κ. Σεραφείμ, κατέφθασεν εις Ζάκυνθον δια να... εκθρονίση τον κ. Απόστολον. Εισαγγελεύς, Διοικητής Χωροφυλακής Ζακύνθου, Διοικητής Ανωτέρας Διοικήσεως Δυτικής Ελλάδος, διμοιρία Χωροφυλάκων, και εκατοντάδες περιέργων κατέλαβον τον χώρον προ του Μητροπολιτικού Μεγάρου. Δεν σχολιάζομεν. Διότι ως χριστιανοί κατεχόμεθα από δέος. Μη χειρότερα. Αντικανονικότης, όταν ο Αρχιεπίσκοπος αριστεύη ως συντηρητής της αναταραχής, της αγανακτήσεως, της αποστροφής του Λαού».

Εξεθρονίσθη βιαίως χθες ο Ζακύνθου Απόστολος.

» Πληροφορούμεθα ότι περί την μεσημβρίαν χθες, κατά τόπον αφήθη δια τα εκκλησιαστικά μας πράγματα, εγένετο εις Ζάκυνθον ο εξαναγκασμός του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Αποστόλου εις παράδοσιν της Ι. Μητροπόλεως εις τον ως Τοποτηρητήν ορισθέντα Μητροπολίτην Πατρών κ. Νικόδημον, δι' αποφάσεως του Μακ. Αρχιεπισκόπου Αθηνών κ. Σεραφείμ ως προέδρου της Ιεράς Συνόδου.

» Κατά τας αυτάς πληροφορίας, ο Σεβ. Νικόδημος, ταξιδεύσας περί την 5^{ην} πρωινήν με το φέρρου-μπωτ «Πρωτεύς» και συνοδευόμενος υπό του κ. Ανωτέρου Διοικητού Χωρ/κής Δυτ. Ελλάδος, ενός ιερέως και ενός διακόνου, απεβίβασθη την 7ην π.μ. εις Ζάκυνθον και κατπυθύνθη εις την Ι. Μονήν Αγίου Διονυσίου, όπου εκλήθησαν εις σύσκεψιν οι κ.κ. Εισαγγελεύς, και Διοικητής Χωρ/κής Ζακύνθου.

» Μετά σύσκεψιν, ήτις διήρκεσε περί

τα 20 λεπτά και αφού εν τω μεταξύ ελήφθησαν υπό της Χωρ/κής μέτρα και είχε σχεδόν κυκλωθή το Μητροπολιτικόν Μέγαρον, περί την 7.40' μετέβη εις αυτό ο Πατρών κ. Νικόδημος μετά του κ. Εισαγγελέως και των Αρχών της Χωροφυλακής.

» Επί αρκετήν ώραν, εκ του Μητροπολιτικού Μεγάρου ακούοντο φωνάι εις τα περί, ενώ άνδρες της Χωροφυλακής, επεμβάντες, διέλυσαν συγκέντρωσιν πιστών, οι οποίοι ανέμενον με την πρόθεσιν να αποδοκιμάσουν τα γενόμενα.

» Τελικώς, περί την 11.30 π.μ. ο Σεβασμιώτατος Ζακύνθου παρέδωκε και απήλθεν εις φιλικήν του οικίαν.

Και ωσάν να μην συνέβη τίποτα!

» Το απόγευμα, ο Σ/ος κ. Νικόδημος, ως Τοποτηρητής πλέον, μετέβη εις τον Ιερόν Ναόν του Αγίου Διονυσίου, όπου εκοροστάτησε του εσπερινού».

β') περίπτωση: Είναι η Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος που διόρισαν ως Τοποτηρητή τον Ελασσώνος Σεβαστιανό.

Ο κανονικός διωχθείς μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντίνος με ένα σκληρό τηλεγράφημα τον προειδοποιεί:

Σεβασμιώτατε Ελασσώνος κ. Σεβαστιανέ, Πληροφορήθηκα ότι ο Προκαθήμενος Αθηνών κ. Σεραφείμ Σου έδωσε την εντολή να αναλάβης καθήκοντα Τοποτηρητού στη Μητρόπολι Θεσσαλιώτιδος.

Άγιε αδελφέ,

Δεν γνωρίζω τί σκέπτεσαι και τί αποφάσεις. Όμως, πριν έλθης εδώ, σε συμφέρει να θυμάσαι τα εξής:

1. Πρωταίτιος και Συντονιστής του κατατρεγμού μου, της καταδίκης μου και του διωγμού μου είναι ο αρχικ..... πρ. Αθηνών Μακ. Ιάκωβος Βαβανάτσος.

Από το 1962 που η Πρεσβυτέρα Ιεραρχία τον ανέδειξε με τας ψήφους του Αρχιεπισκόπου Πάσης Ελλάδος, εναντιώθηκα με όλες μου τις δυνάμεις.

Σύ όμως, Άγιε Ελασσώνος κ. Σεβαστιανέ, υποστήριξες με όλες σου τις δυνάμεις τον διαβόητον αυτόν Αρχισ... και μάλιστα πολύ επίσημα, όταν ως μέλος Επισκοπικού Δικαστηρίου του έδωσες αθωωτική ψήφο.

2.(δε γράφονται) ..

3. Συ, Άγιε Ελασσώνος, που εχρημάτισες Αρχιγραμματέας της Ιεράς Συνόδου και μάλιστα στην εποχή της φαυλοκρατίας, πρέπει να θυμάσαι πολύ καλά ποιοι πρωτογωνισταί σοδομ... οργίων και σκανδάλων εβεβήλωναν τα Ιερά και τα Όσια στη Μητροπολιτική Περιφέρεια Θεσσαλιώτιδος που σου ανέθεσε ο νυν Προκαθήμενος την τοποτηρητεία. Θα θυμάσαι οπωσδήποτε μερικά ονόματα εκφύλων... που μνημονεύονται με φρίκη από τους Καρδισιώτες και ακούγονται... Όλοι αυτοί οι πρωταθληταί των σοδομ... οργίων ζουν και αναμένουν αποκατάστασι και δικαίωσι.

Άγιε Ελασσώνος,

Αν σκέπτεται να έλθης μόνος σου στην Καρδίτσα, δεν θα κάνης καλά. Το καλλιεργημένο Εκκλησιαστικό αίσθητήριον θα σε αντιμετωπίσει με δυσμενή προκατάληψη.

Και τότε, όλοι οι συνένοχοι του... κ.λ.π., κ.λ.π. θα βρίσκονται απτόπι στο πλευρό σου.

Τότε σε άλλο μου τηλεγράφημα θα Σε πληροφορήσω υπό ποίους όρους θα συγκατατεθώ να σου παραδώσω τα ιερά και τα όσια της αιματοβαμμένης Νύμφης του Εσταυρωμένου.

Εν Καρδίτση τη 9η Ιουλίου 1974
Με αδελφικήν εν Χριστώ Ιησού αγάπην

† Ο Θεσσαλιώτιδος & Φαναριοφερσάλων
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
(ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ)

A) ΤΕΡΜΑ ΤΑ “ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΑ”... Ευτυχώς!

Τα παιδιά ψάλλουν τα κάλαντα των Χριστουγέννων

Σε πάνει τρόμος, όταν διαβάσαμε για τα Χριστούγεννα στον ιστότοπο “newsbreak” ότι ιδιωτικός Ισλαμικός Σύλλογος θέλοντας να τρολάρουν το Δήμαρχο της Αθήνας και τον πρώην Δήμαρχο Τρικάλων πρόσφεραν ένα εκατομμύριο δολάρια σε όποιον πολίτη εντοπίσει στη “χριστουγεννιάτικη” Αθήνα, την ευχή **ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ!**

Η Ελλάδα της Ορθοδοξίας πήρε το δρόμο της αποχριστιάνωσης, ακολουθώντας τα πρότυπα της Ευρώπης, αφού όλα τα κακά τους τα ακολουθούμε “κατά γράμμα”. Η “πολιτισμένη” Ευρώπη, για να μας φωτίσει στα γράμματα και στον πολιτισμό της, άρχισε από τα νηπιαγωγεία και επεκτάθηκε σαν θαλάσσια πετρελαιοκλίδα στα υπόλοιπα σχολεία ακυρώνοντας, μάλλον καταργώντας, τις παραδοσιακές χριστουγεννιάτικες γιορτές και αυτό ως δικαιολογία, για να μην προσβάλλονται οι μουσουλμάνοι.

Η σταδιακή δε κατάργηση των Χριστουγέννων ως τη μεγαλύτερη Εορτή των Εορτών στις μεγάλες χώρες, όπως τη Γερμανία, Γαλλία, Ισπανία, Αγγλία είναι ένα ανησυχητικό σύμπτωμα, διότι γίνεται προσπάθεια απομάκρυνσης της Δύσης από τη χριστιανική και πολιτιστική της ταυτότητα. Σε αυτό δεν πάνε πίσω και οι μικρότερες χώρες.

Το 2018 είχαμε την αιματηρή επίθεση τζιχαντιστών στη χριστουγεννιάτικη αγορά του Στρασβούργου με 5 νεκρούς και 11 τραυματίες και αντί οι πολιτικοί ηγέτες να υπερασπιστούν τις χριστιανικές αρχές και παραδόσεις, αυτοί πράττουν το αντίθετο, από χρόνο σε χρόνο εξαλείφουν τη χριστιανική αναφορά στους εορτασμούς των Χριστουγέννων, φθάνοντας κάποιες φορές σε αστεία τεχνάσματα, όπως:

Στην πόλη Νάντη (η γενέτειρα του Ιουλιου Βερν) γιόρτασαν το “Χειμωνιάτικο ταξίδι”. Η πόλη Ανζέρ με 150.000 περίπου κατοίκους γιόρτασε τους “**Ηλιους του Χειμώνα**”. Η Σαιν-Ντερί, βόρειο προάστιο του Παρισιού που έχει ως έμβλημά της τη μεγάλη Βασιλική Μεσαιωνική αβαεία Εκκλησία που φιλοξενεί τους τάφους 43 βασιλιάδων, 32 βασιλικών και άλλων υπηρετών της μοναρχίας από το **12° αιώνα** που θεωρείται ως ναός σύμβολο της θεότητας, ο δήμαρχος γιόρτασε φωνάζοντας “**Καλό Χειμώνα**”.

Ο Πρωθυπουργός της Ισπανίας στο φετινό εορτασμό, ευχήθηκε στο λαό του: “**Καλές γιορτές, το νέο έτος γεμάτο υγεία, ελπίδα και ευημερία**» και δεν έκανε μια αναφορά για Χριστούγεννα και χριστιανούς, ενώ πριν λίγο χωρίς κανένα ενδοιασμό, συγχάρηκε τους μουσουλμάνους για το “**Ραμαζάνι**” τους.

Στο Andover της Αγγλίας κατά την τελευταία απογραφή του 2021, οι κάτοικοι ήταν 50.887 άτομα, από αυτά το 62,4% είναι χριστιανικοί και μόνο το 0,6% είναι μουσουλμάνοι. Παρ’ ότι αυτών, για θρησκευτικούς λόγους ο διευθυντής του σχολείου για τις χριστουγεννιάτικες εκδηλώσεις που είχαν προγραμματίσει να γίνουν, έγραψε: “**Ζητήσαμε η παράσταση να μην περιέχει καμία αναφορά στα Χριστούγεννα!**».

Σε μια ολόκληρη Αθήνα δεν υπήρχε πουθενά τα “**ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ**”, γιατί οι Ισλαμιστές γνώριζαν ότι δεν υπάρχει και μας κοροΐδευαν με το ένα εκατομμύριο! Αυτό δείχνει το κατάντημα μας που φθάσαμε ως Εκκλησία και ως κατ’ όνομα Ορθόδοξο κράτος!..

Ήρθε όμως μια αναλαμπή ως και μια ελπίδα από το νέο πλανητάρχη Τράμπ που έγραψε την παραμονή των Χριστουγέννων: “**Ο κόσμος είναι και πάλι περήφανος να λέει “Καλά Χριστούγεννα”. Είμαι χαρούμενος που οδηγώ την έφοδο κατά της επίθεσης που δέχεται η αγαπημένη και όμορφη φράση μας, “ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ”.**».

B) Απαγορεύει τα ομοφυλόφιλα ζευγάρια να γίνουν γονείς (Μελόνι)

Η πρωθυπουργός της Ιταλίας **Τζόρτζια Μελόνι** ακολουθεί τις παραδοσιακές και οικογενειακές αξίες που είχε υποσχεθεί προεκλογικά στους Ιταλούς πολίτες, γι’ αυτό με εισήγηση το κόμμα “**Αδελφοί της Ιταλίας**” της Μελόνι, η κάτω Βουλή τον Ιούνιο του 2023 ενέκρινε ως αρχή νόμο που απαγόρευσε στα ομόφυλα ζευγάρια να πηγαίνουν στο εξωτερικό, για να αποκτήσουν παιδί μέσω παρένθετης μητρότητας.

Έτσι μπήκε μια αρχή και ένας φραγμός στα ζευγάρια **LGBTQ να γίνουν νόμιμοι γονείς**.

Την Τετάρτη 16 Οκτωβρίου, η Ιταλική Γερουσία ενέκρινε οριστικά με ψήφους 84 υπέρ και 58 κατά το νομοσχέδιο που χαρακτηρίζει «**οικουμενικό αδικήμα**» την παρένθετη μητρότητα.

Η Μελόνι πέρασε στην Ιταλία τον αυστηρότερο στη Δύση νόμο.

Η υπουργός για θέματα Οικογένειας, Εουτζένια Ροτσέλα δήλωσε: «**Με την ψήφο αυτή του κοινοβουλίου, τα κοινωνικά και προσωπικά δικαιώματα δεν αφαιρέθηκαν. Αντιθέτως, έγιναν πιο σαφή και ουσιαστικά**».

Ο γερουσιαστής Susanna Campione που ψήφισε υπέρ του νόμου απάντησε σε επικριτές του: «**Είναι η φύση που αποφασίζει γι’ αυτό, όχι εμείς...**» και «**επιθυμούμε να ακολουθηθεί αυτό το παράδειγμα (από άλλες χώρες)**», κάνοντας λόγο για «**έναν πολιτισμένο νόμο που προστατεύει το παιδί αλλά και τη γυναίκα, καθώς πιστεύουμε ότι η παρένθετη μητρότητα ουσιαστικά υποβιβάζει τη γυναίκα σε αναπαραγωγική μηχανή**».

Ο διευθυντής του Ευρωπαϊκού Ινστιτούτου Βιοηθικής Λεοπ. Βανμπελίνγκεν υπογράμμισε: «**Πιστεύω ότι ο στόχος της Τζόρτζια Μελόνι είναι να πιέσει για μια παγκόσμια συνθήκη που καταργεί την παρένθετη μητρότητα**».

Ο πάπας Φραγκίσκος ζήτησε μια παγκόσμια απαγόρευση της. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο τον Απρίλιο του 2024 με ψήφισμά του συμπεριέλαβε «**την εκμετάλλευση της παρένθετης μητρότητας**» στα αδικήματα της σωματεμπορίας.

Ο ακτιβιστής Φράνγκο Γκριλίνι που παραβρέθηκε με διαμαρτυρούμενος έξω από τη Γερουσία, στο πρακτορείο Reuters δήλωσε: «**Αν κάποιος θέλει να αποκτήσει παιδί, θα έπρεπε να του δίνουν μετάλλιο. Αντί γι’ αυτό, εδώ σε στέλνουν φυλακή αν δεν αποκτήσεις παιδί με τον “παραδοσιακό” τρόπο**».

Στη χώρα μας που λέγεται Ελλάδα, οι αντιδράσεις υπήρξαν πολλές – δεν αναφέρομαι σε **εκκλησιαστικούς, γιατί ήταν κρύες!** Θα φέρω στο φως μια “**ανοικτή επιστολή**” προς τη Βουλευτή της Ν.Δ. Ντόρα Μπακογιάννη από ένα Δικηγόρο και συγγραφέα, το Δημ. Στέργιο:

«**Κάνετε, σας παρακαλώ, μια αναδρομή σε κατά καιρούς δηλώσεις σας... Πιστεύω να έχετε το θάρρος να αναγνωρίσετε σε κάποιες από αυτές τα “ανανεωτικά” σας αξιακά πρότυπα... Και, εντάξει, πιθανώς να είναι τα πρότυπα ΤΑ ΔΙΚΑ ΣΑΣ... Αλλά θα μου επιτρέψετε να αποτολμήσω ένα ερώτημα: Γιατί, άραγε, επιμένετε να πιστεύετε ότι τέτοια πρότυπα «οφείλουν» να είναι και πρότυπα του ευρέως πολιτικού χώρου...; Δε σας προκαλεί τούτο μίαν, έστω ελάχιστη, εντροπή;**

Τέλος, θα παρακαλούσα να σκεφθείτε σοβαρά τούτο το στοιχείο. Ο περί ου ο λόγος σύμβουλος του αδελφού σας, ερωτηθείς; Και από εκπροσώπους του Τύπου για την παραπάνω ενέργειά του, διαβάζω ότι απάντησε: «Γιατί εκπλήττεσθε; Μάθετε ότι στο Μαξίμου δεν είμαι μόνον εγώ, είμαστε συνολικώς τρία άτομα που εκπροσωπούμε τους ΛΟΑΤΚΙ» (το συνδικαλιστικό όργανο των διεμφυλικών στην Ελλάδα).

Λοιπόν, κυρία...Με ειλικρινή θλίψη, (για την αντιγραφή... αφήνω τα παραπάνω και τα παρακάτω). Τετάρτη, 8/7/2020

Γ) ΤΟ ΑΙΓΑΙΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ... ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ!

Αυτό ήταν το σύνθημά μας για χρόνια. Τα ψάρια αποτελούσαν το μεγάλο περιουσιακό μας στοιχείο και ένα χειροπιαστό οικονομικό κεφάλαιο για τη χώρα μας.

Για χρόνια τα τούρκικα αλιευτικά σκάφη οργώνουν το Αιγαίο και με θρασύτητα φθάνουν και μέχρι τα Κύθηρα και οι κυβερνώντες έκλειναν τα μάτια τους, για να μη βλέπουν και βούλωναν τα αυτιά τους, να μην ακούνε τις φωνές και διαμαρτυρίες των Ελλήνων ψαράδων.

Ήρθε το α) “**χαστούκι**”, το “**Turkaegean**” μια πρόκληση σε μορφή... καμπάνιας που ξεκίνησε το 2021 να διαφημίζει τις παραλίες του Αιγαίου για την προσέλκυση τουριστών. Με τον ύπουλο αυτό τρόπο ενισχύει το αφήγημα της οικειοποίησης του Αιγαίου και με τη “**σημαία**” το “**Turkaegean**”

Αίλιος Αριστείδης, ο υμνιστής του Αιγαίου

συνεχίζει τις προκλήσεις για την αμφισβήτηση της ελληνικότητας του Αιγαίου, παράλληλα είχε καταθέσει δύο αιτήσεις, τη μία

προς την Ευρωπαϊκή Ένωση και την άλλη προς την Κ.Π.Α. για έγκριση του εμπορικού σήματος.

Η **Ευρωπαϊκή Ένωση στις 15 Δεκεμβρίου 2021** έκανε δεκτό το αίτημα – όπως έγραψε η “**Ναυτεμπορική**” – και θα έχει λήξει 16 Ιουλίου 2031, με αυτό κατοχυρώνει έστω εμμέσως στη συνείδηση των τουριστών σε όλο τον κόσμο, ότι το Αιγαίο είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με την Τουρκία και έτσι σταδιακά θα αμφισβητούνται τα ελληνικά δικαιώματα και θα τα καρπούται η Τουρκία.

Η εφημερίδα “**Hurriyet**” σε άρθρο της έγραφε: «**Η Τουρκία ετοιμάζεται να ανυψήσει τη διαφημιστική της παρουσία**». Η Ελληνική διπλωματία πάντα βρίσκεται πίσω από τις εξελίξεις και μετά τρέχει, για να προλάβει ό,τι... απέμεινε! Ούτε ο αρμόδιος Έλληνας Ευρωπαϊκός επίτροπος Μαργαρίτης Σχοινάς δεν κούνησε το δάκτυλό του για την περίπτωση στην αρμόδια επιτροπή.

Έρχεται το β) “**χαστούκι**”, η κραταιά εταιρεία κατεψυγμένων “**KALLIMANIS**” τινάχτηκε στον αέρα – όπως και άλλες επιχειρήσεις – μετά το μεγάλο κανόνη του Σούπερ Μάρκετ “**Μαρινόπουλος**”. Βρέθηκε με ένα χρέος πάνω από 60 εκατ. ευρώ. Το αποτέλεσμα ήταν να βρεθεί Τούρκος επενδυτής να αγοράσει την εταιρεία για 6,2 εκατ. ευρώ και ζήτησε το υπόλοιπο μεγάλο χρέος να γίνει κούρεμα. Τουρκικά δημοσιεύματα αναφέρουν: «**Το διοικητικό συμβούλιο Dadranel Onentas αποφάσισε να εξαγοράσει την Γ. Καλλιμάνη Α.Ε. καταβάλλοντας 6 εκατ. ευρώ και στη συνέχεια υποβάλλοντας αίτημα στα ελληνικά δικαστήρια με βάση το νέο πτωχευτικό κώδικα**».

Αυτό είναι πατριωτική πολιτική, αντί να κουρέψει το χρέος στην Ελληνική Εταιρεία και να παραμείνει ΕΛΛΗΝΙΚΗ, το κούρεψε στα 9/10 του χρέους και την έκαναν ΤΟΥΡΚΙΚΗ!

(Μήπως αυτό δεν γίνεται και με τα funds που παίρνουν τα σπίτια του κοσμάκη αντί πενταροδεκάρες και ξεσπιτώνονται ολόκληρες οικογένειες, αντί να κουρέψουν τα χρέη και να παραμείνουν οι ίδιοι στα σπίτια που αγόρασαν, που το κράτος με τις μνημονιακές πολιτικές τους έφθασε σ’ αυτό το κατάντημα;).

Ο “**Οικονομικός Ταχυδρόμος**” έγραψε: “**Η εταιρεία πέρασε οριστικά στα χέρια Τούρκων, οι οποίοι πλέον και ψαρεύουν όπου και όσο θέλουν στο Αιγαίο και θα εμπορεύονται τα ψάρια του!**”.

Μήπως κάποιος πρέπει να βάλουν φρένο σ’ αυτή την “**Πατριωτική**” κατρακύλα;

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΕΣΑΙ, ή... πώς ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΕΣΑΙ ; Β' ΜΕΡΟΣ

36η Συνέχεια (για να μάθουμε τι συμβολίζουν τα υπάρχοντα μέσα στο Ναό, χωρίσματα, σύμβολα, σκεύη, διάκοσμοι και αντικείμενα που εξυπηρετούν τη λατρεία).

ΤΑ ΔΥΟ ΚΑΝΤΗΛΙΑ ή ΔΥΟ ΚΗΡΟΠΗΓΙΑ ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ

Το καντήλι προέρχεται από το λατινικό *candela* = κερί. Είναι η λυχνία που καίει λάδι μπροστά στις αγίες εικόνες του Ναού και κατ' επέκταση στο εικονοστάσι του σπιτιού ή στους τάφους των κεκοιμημένων.

Για τη λυχνία μας ομιλεί ο Ευαγγελιστής Ματθαίος στο κεφ. 25, 1-9 (οι πέντε ανόητες κοπέλες, όταν πήραν τα λυχνάρια, δεν πήραν μαζί τους και λάδι, αντίθετα με τις συνετές κοπέλες). Ο δε απόστολος Παύλος αναφέρει ότι στις συνάξεις «ήσαν δε λαμπάδες ικαναί εν τω υπερώω ου ήμεν συνηγμένοι» (Πραξ. 20, 8). Επίσης ο 3^{ος} Αποστολικός Κανόνας αναφέρει τα εξής: «Μη εξόν δε έστω προσάγεσθαί τι έτερον προς το θυσιαστήριον, ή έλαιον εις την λυχνίαν και θυμίαμα τω καιρώ της αγίας πρόθεσης» (Νοστε δεν είναι συγκεκριμένος να προσφέρει τινάς άλλο τι εις το άγιον Βήμα, πάρεξ λάδι δια φωταγωγίαν, και θυμίαμα εις τον καιρό οπου τελείται η Θεία Λειτουργία). Για την κατασκευή των λυχνιών ήταν εντολή από το Θεό, ο οποίος διέταξε: «Θα κατασκευάσης (ο Θεός προς Μωσών) και λυχνίαν από χρυσό. Θα την κάνεις δε χυτήν και σκαλιστήν...» (Εξοδος, 25, 30).

Στίς ανασκαφές που έγιναν σε κατακόμβες, βρέθηκαν λυχνίες σε διάφορα σχήματα, διακοσμημένες με διάφορα χριστιανικά σύμβολα, όπως του καλού ποιμένου, του ιχθύος, του αμνού, περιστεριού, πετεινού... αλλά και επιγραφές όπως **ΦΩΣ ΕΚ ΦΩΤΟΣ - ΦΩΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΦΑΙΝΕΙ ΠΑΣΙ - ΕΓΩ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΕΙΜΙ**, κ.α.

Οι δύο κανδήλες ή τα δύο κηροπήγια που βρίσκονται δεξιά και αριστερά επάνω στην Αγία Τράπεζα είναι, για να φωτίζουν το Άγιο Αρτοφόριο που είναι ο Αμνός, ο ίδιος ο Χριστός και συμβολίζουν επίσης το ανέσπερο φως του Χριστού «**Εγώ ειμί το φως του κόσμου**».

Στο δε πίσω μέρος της Αγίας Τραπέζης στο κέντρο υπάρχει η ακοίμητος κανδήλα μπροστά από τον υψούμενον Εσταυρωμένο Χριστό και λέγεται ακοίμητος, διότι είναι πάντα αναμμένη.

Ο καθηγητής και ακαδημαϊκός της Βυζαντινής Αρχαιολογίας της Φιλοσοφικής Σχολής του Παν. Θεσσαλονίκης κ. Παναγ. Λ. Βοτοκόπουλος μας μεταφέρει παραστάσεις από ένα αρχαίο κείμενο που είχε προκαλέσει το θαυμασμό του και είχε δημοσιευθεί στη *Nova Patrum Bibliotheca* από τον Angelo Mai και φέρει το τίτλο: «**ΟΙ ΜΙΚΡΟΓΡΑΦΙΕΣ ΕΝΟΣ ΚΡΗΤΙΚΟΥ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΥ ΤΟΥ 1600**» και όπως το περιγράφει ο ίδιος το χειρόγραφο, «είναι χαρτώο, περιέχει 113 φύλλα διαστάσεων 27x20,5

εκ. και είναι σταχωμένο με λευκό δέρμα, χωρίς σπκώματα» και βρίσκεται στη Βατικανή Βιβλιοθήκη στο συμμιγή κώδικα *Vaticanus graecus 2137*.

Ο Angelo Mai θεωρεί ότι το χειρόγραφο αυτό βρισκόταν το 1600 στο ναό της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στη Γεθσημανή, στα περίχωρα της Ιερουσαλήμ και ότι προφανώς προορίζονταν για εκεί, αφού αναφέρεται στους μοναχούς της Μονής και στο τέλος είναι γραμμένη η φράση: «**Εκ της μονής τ(η) κυρί(ας) της Γεθσημανής κατ(ά) το σ(ωτή)ριον έτος αχ(=1600) Φευρουαρίου δ'.**» Είναι μάλλον άγνωστον χρονολογικά, πότε συνεγράφη.

Στα περιγραφόμενα του χειρογράφου που είναι συγκλονιστικά, υπάρχουν και οι αντίστοιχες παραστάσεις εικονογραφημένες που δείχνουν το γεγονός. Εμείς θα αναφερθούμε σε κάποια μικρά σημεία του χειρογράφου που είναι αριθμημένα.

Στην **εικόνα 7** τα γραφόμενα διαδραματίζονται μέσα στο Ιερό βήμα, όπου ένας άγγελος με θώρακα και ξίφος απευθύνεται στον ιερέα που δέεται μπροστά στην Αγία Τράπεζα...

Αριστερά δύο άγγελοι με χιτώνα και μανδύα κρατούν ψηλά έναν πρεσβύτερο, που έχει τους ώμους σκεπασμένους με τον αέρα και βαστά με το ένα χέρι το καλυμμένο άγιο ποτήριο, ενώ με το άλλο υψώνει το δισκάριο με το δισκοκάλυμμα, όπως ορίζουν οι παλαιές διατάξεις, π.χ. του Φιλοθέου Κοκκίνου, μπροστά τους στέκεται ένας υποδιάκονος με αναμμένη λαμπάδα. Στο άκρο δεξιά παρακολουθεί τα συμβαίνοντα ο συνήθης αββάς. Πάνω στην αγία τράπεζα που καλύπτεται με μαρμάρينو κουβούκλιο από όπου κρέμεται καντήλι, είναι τοποθετημένα άγιο ποτήριο, δισκάριο με αστερίσκο, **δύο κεριά σε κηροπήγια** με τρία πόδια και δύο όρθια κλειστά βιβλία. Δίλοβο παράθυρο ανοίγεται στην κόγχη του ιερού. Αριστερά ανοίγεται μια θύρα με οξυκόρυφο τόξο.

Η αντίληψη ότι ο ιερέας δεν πατεί στο έδαφος, όταν μεταφέρει τα Τίμια Δώρα κατά τη Μεγάλη Είσοδο, αποτελεί κοινό τόπο σε διάφορα σχετικά οράματα. Ο συγγραφέας του κειμένου που εικονογραφείται εδώ, προχωρεί ακόμη περισσότερο και θεωρεί ότι τον σηκώνουν δύο άγγελοι.

Η επόμενη **εικόνα 8** αναφέρει τη στιγμή που ο λειτουργός ιερέας είπε: «**τον επινίκιον ύμνον άδοντα**», «**είδον την στέγην της εκκλησίας ανεωγμένην και μετά της φοβεράς φλογός πάλιν είδον πλήθος αγγέλων και εξαπτέρυγων κατερχόμενα και μετ' αυτών είδον πρόσωπα ενάρετα ά ουκ έστι δυνατόν διηγήσασθαι το κάλλος αυτών, ήν γαρ το φέγγος αυτών ως φλογ πυρός, και οι μεν άγγελοι και αρχάγγελοι επετάσθησαν ταις πτέρυξιν αυτών κύκλω του θυσιαστηρίου, τα δε εξαπτέρυγα κύκλω της αγίας**

τραπέζης, και παιδίον ωράθη μέσον αυτών δορυφορούμενον ως πυρ φλέγων και πυρός φλόγα έπεσεν επί τον ιερέα και εγένετο ο ιερεύς φλόγα πυρός από της κορυφής έως των ονύχων αυτού».

Μπροστά στην αγία τράπεζα, **όπου είναι αναμμένα δύο κεριά**, δέεται ένας πρεσβύτερος, ενώ ένας διάκονος στέκεται αριστερά, κρατώντας ανοικτό βιβλίο. Φλόγες περιτυλίζουν τον ιερέα, ενώ άλλη φλόγα ανεβαίνει από την αγία τράπεζα. Μπροστά στο μαρμάρينو κουβούκλιο, μέσα σε τριπλή κυκλική γκρίζα δόξα, εικονίζεται γυμνό το «**παιδίον**», που προβάλλεται σε φλόγες, οι οποίες σχηματίζουν έλλειψη και περιβάλλεται από επτά εξαπτέρυγα και δεκαέξι κεφαλάκια αγγέλων. Έξι άγγελοι πετούν σεβίζοντες πάνω σε σύννεφα, αριστερά και δεξιά από το κουβούκλιο. Κάτω δεξιά ο αββάς παρακολουθεί με απορία τα συμβαίνοντα.

Η **εικόνα 9** δείχνει έναν πρεσβύτερο που στέκεται μπροστά στην ωραία πύλη, ενώ μεταλαμβάνει μοναχούς που συνωθούνται αριστερά. Μπροστά στον ιερέα σκύβουν δύο παιδιά που κρατούν λαμπάδες, ενώ δεξιά στέκονται σκυφτοί, με τα χέρια προτεταμένα, ένας διάκονος με το οράριο σταυρωμένο ασκεπής και ο αββάς που εικονίζεται πάντα στη θέση αυτή. Τρεις ακτίνες προβάλλουν από νεφέλη που καλύπτει το επάνω μέρος του τέμπλου.

Το τέλος του οράματος έχει ως εξής: «**Και ότε είπεν ο διάκων, «εν ειρήνη προέλωμεν» είδον ότε, τας θείας δυνάμεις δοξαζούσας το παιδίον και εν τω ουρανώ υψουμένας, και τας της εκκλησίας απαρχάς συν τω κυρίω εις τον ουρανόν ανερχόμενας και ταύτα ακούσαντες οι άγιοι πατέρες και κατανυγέντες, έδωκαν δόξαν τω θεώ εις τους αιώνας, αμήν**».

Στην αντίστοιχη μικρογραφία, **εικόνα 10**, ένας πρεσβύτερος δίνει αντίδωρο σε δύο μοναχούς από δίσκο που κρατεί ένα παιδάκι. Δεξιά περιμένουν ο αββάς και άλλος ένας μοναχός. Ψηλά, σε σύννεφο από, όπου προβάλλουν κεφαλάκια από *putti*, δύο άγγελοι με σκεπασμένα τα χέρια πλαισιώνουν το ημίγυμνο παιδί που ευλογεί με τα δύο χέρια. **Καντήλι κρέμεται πάνω από την αγία τράπεζα, όπου είναι τοποθετημένα δύο κηροπήγια και όρθιο κλειστό βιβλίο**.

Αυτά τα ολίγα (περί των δύο κεριών που είναι αναμμένα και τοποθετημένα σε κηροπήγια στην Αγία Τράπεζα, όπως και η καντήλα που κρέμεται επίσης πάνω από την Αγία Τράπεζα), σας μεταφέραμε από τα πολλά και συνταρακτικά που μας γνώρισε από το «**ΚΡΗΤΙΚΟ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟ ΤΟΥ 1600**» ο καθηγητής της Βυζαντινής Αρχαιολογίας ο κ. Παναγ. Λ. Βοκοτόπουλος.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

“ΑΠΕΘΑΝΕ ΔΙ’ ΕΜΕ”

(π. Αυγουστίνος Καντιώτης)

Το αναφέρει ο Επίσκοπος Αυγουστίνος Καντιώτης. Σε κάποια πόλη της Ελλάδος, απ’ τα χρόνια της κατοχής, υπάρχει ακόμα ένας σταυρός. Επάνω στο σταυρό είναι γραμμένο το όνομα ενός νέου, που σκοτώθηκε, και από κάτω είναι γραμμένες οι λέξεις «**Απέθανε δι’ εμέ**».

Τι συνέβη; Έπιασαν οι Γερμανοί μερικά παιδιά του χωριού, τα έβγαλαν έξω απ’ το χωριό, ξεχώρισαν μερικούς, όπως γνωρίζετε, και είπαν:

- Αυτοί θα εκτελεστούν.

Τους έβαλαν στη σειρά, τους μέτρησαν.

Ετοίμασαν τα όπλα τους, και ο Γερμανός αξιωματικός, αδίστακτος Ούνος, ήταν έτοιμος να πει «*πυρ*». Την ώρα εκείνη έρχεται κάποιος νέος – υπάρχει αγάπη στον κόσμο, δεν υπάρχει μόνο αβυσσαλέο μίσος, υπάρχει και αγάπη στον τόπο μας, δεν είναι παραμύθια αυτό, το οποίο σας λέω – πλησιάζει ένας άλλος νέος τρέχοντας. Πέφτει στα πόδια του Γερμανού και του λέει:

- Σε παρακαλώ. Τον βλέπεις εκείνον, που είναι εκεί στη γραμμή και θέλεις να τον εκτελέσεις; Είναι προστάτης οικογένειας. Έχει μάνα, έχει γυναίκα, έχει παιδιά. Εγώ δεν έχω κανένα στον κόσμο. Σε παρακαλώ, διώξτον αυτόν, και να μπω εγώ στη θέση του. Να σκοτωθώ εγώ, για να ζήσει αυτός. Δεν έχεις να χάσεις τίποτε. Δεκαπέντε σου είπαν να εκτελέσεις, δεκαπέντε θα εκτελέσεις, βάλε με εμένα μέσα.

Τον παρακαλούσε. Και ο Ούνος συγκινήθηκε.

- Άντε, του λέει, πήγαινε μέσα.

Και διατάσσει τον άλλο να φύγει.

Σε λίγο ακούστηκε ομοβροντία πυροβολισμών. Σκοτώθηκε μεταξύ των άλλων και ο αθώος. Όταν σκοτώθηκε, ο άλλος που γλύτωσε τη ζωή του χάρις στην αυταπάρνηση και αυτοθυσία του φίλου του, πήγε και μάζεψε το άψυχο κορμί του. Το φιλούσε απ’ την κορυφή ως τα νύχια. Πήγε και το έθαψε στο νεκροταφείο και έγραψε επάνω στο σταυρό το όνομα του φίλου του και από κάτω έγραψε: «**Απέθανε δι’ εμέ**», πέθανε για μένα (ΖΙ, 294).

ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ
ΚΑΠΛΑΝΟΓΛΟΥ
ΜΙΑ ΖΩΝΤΑΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

να απέχουμε από το κρέας (από+κρέας). Οι προηγούμενες δύο Κυριακές είναι, η πρώτη του Τελώνου και Φαρισαίου και η δεύτερη του Ασώτου. Η εκκλησία μας εισάγει στο Τριώδιο, με τις δύο προηγούμενες Κυριακές διακηρύσσοντας περιττανώς τη φιλανθρωπία, την αγαθότητα και την ελεημοσύνη του Θεού στους αμαρτωλούς, όπως του τελώνου και του Ασώτου-απορρίπτοντας την υποκρισία, όπως του Φαρισαίου, παρ' ότι μπορεί να συνοδεύεται από αγαθοεργίες, καθώς αυτές δεν παύουν να είναι έργα υποκρισίας. Έρχεται, λοιπόν, η Κυριακή της Απόκρεω να διατυμπανίσει πως ο Θεός είναι Δίκαιος, φιλάνθρωπος, ελεήμων και αγαθός για όλους τους ανθρώπους, λιγότερο και περισσότερο αμαρτωλούς. Στην Κυριακή της Απόκρεω, λοιπόν, το θέμα που γνωστοποιείται είναι η Ημέρα της Κρίσεως. **Πότε είναι η Ημέρα της Κρίσεως.** Ο Χρόνος αυτός που τελειώνουν όλα ή ο χρόνος που αρχίζουν; Κατ' αρχάς να προσδιορίσουμε το σημείο αυτό του τέλους ή της αρχής. Είναι η ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, που κατ' αυτήν την ημέρα θα γίνει η κρίση των πάντων. Αποτελεί ένα μελλοντικό γεγονός που ομολογούμε και στο Σύμβολο της Πίστεως **«Και πάλιν ερχόμενον κρίναι ζώντας και νεκρούς...»**. Πολλοί είναι αυτοί, οποίοι ασχολούνται με το πότε θα γίνει η Κρίση, προσπαθούν να προβλέψουν πότε θα έρθει, όχι μόνο από το χώρο των Χριστιανών, αλλά και από εκείνο των άλλων θρησκειών. Δημιουργούν εσχατολογικές προεκτάσεις διάφορων συμβάντων: κοινωνικών, οικονομικών, πολιτικών και κάθε πτυχής της ζωής. Τέτοια φαινόμενα είχαν εμφανιστεί και στην κοινωνία των πρώτων Χριστιανών και οι μαθητές του Κυρίου τον ρώτησαν για το πότε θα έρθει το αναμενόμενο «τέλος». Αυτό που ακολούθησε... ήταν η επίπληξη που απύθυνε ο Ιησούς προς αυτούς λέγοντάς τους **«οὐκ ἡμῶν ἐστὶ γινῶναι χρόνους ἢ καιρούς»**. Δίνοντας διάφορες ερμηνείες, λοιπόν, σε διάφορα κοσμικά γεγονότα, κατά πόσο μπορεί να γνωρίζει κανείς το πότε θα είναι αυτή η ημέρα ή η ώρα αν θέλετε; Η απάντηση δίνεται από τον ίδιο το Χριστό: **«περίδε τις ἡμέρας ἐκείνης ἢ τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδέ οἱ ἄγγελοι ἐν οὐρανῷ, οὐδέ ὁ υἱός, εἰμὶ ὁ Πατήρ μου μόνος»**.

Κατόπιν τούτου του λόγου, πιστεύω ότι καθίσταται σαφές ότι κανείς μας δεν μπορεί να γνωρίζει το πότε. Αυτό που έχει σημασία είναι ότι η σωτηρία δε θα πραγματοποιηθεί στο μέλλον, αλλά στο παρόν, στο τώρα. Τι είναι αυτή η Κυριακή της Απόκρεω; Και τι μας διδάσκει; Είναι η περικοπή από το κατά Μάρκον Ευαγγέλιο, (Κεφ. 25, στιχ.31-46), το Ευαγγέλιο της Κρίσεως, όπως λέγεται, Όταν έρθει στη Δόξα (Βασιλεία) Του ο Ιησούς και μαζί Του πάντες οι ἄγγελοι Αυτού, θα συνταχθούν μπροστά Του πάντα τα έθνη, εννοώντας όλο το ανθρωπινό γένος και θα διαχωρίσει αυτούς, όπως ο βοσκός χωρίζει τα πρόβατα αυτού από δεξιά και τα ερίφια αυτού έξω ευωνύμων. Όσοι μεν τοποθετηθούν στα δεξιά Του, θα κληρονομήσουν τη Βασιλεία των Ουρανών, όσοι εξ' ευωνύμων θα ριφθούν στο πυρ το αιώνιον. Με ποιο κριτήριο, όμως, θα γίνει αυτός ο διαχωρισμός; Και συνεχίζει και λέει ο Ιησούς, **«πείνασα: Και μου δώσατε να φάω..., δίψασα! και μου δώσατε να πιω..., ξένος ήμουν! και με βάλατε σπίτια σας ..., γυμνός ήμουν! και με ντύσατε..., αρρώστησα! και με επισκεφτήκατε..., ήμουν στη φυλακή! Και ήρθατε να με δείτε...»**. Πότε και που μπορούμε να βρούμε το Χριστό, για να κάνουμε όλα τα «ολίγα» παραπάνω; Απαντά ο Κύριος, μέσω του Ευαγγελίου : **«αφού κάνατε αυτά σε έναν από τους μικρούς και άσημους αδελφούς μου, τότε τα κάνατε Σε Μένα!»** Δηλαδή,

το κριτήριο με το οποίο θα γίνει ο διαχωρισμός, είναι η αγάπη για το συνάνθρωπό μας! Και είναι «ολίγον» γιατί, όπως λέει γλαφυρά με «κατανοητή γλώσσα» ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος: Εάν αγαπάμε το συνάνθρωπό μας, αγαπάμε και τον Κύριο, εάν αγαπάμε τον Κύριο, αγαπάμε και το συνάνθρωπό μας. Είναι μια πορεία αμφίδρομη! Ο δρόμος για το Θεό περνάει μέσα από το συνάνθρωπο, δεν μπορεί να γίνει μόνο το ένα εκ των δύο. Αυτό μπορούμε κι εμείς να το διαισθανθούμε, είναι απλό ότι, όσο ο άνθρωπος πλησιάζει στο Θεό, πλησιάζει στο συνάνθρωπό του, όσο πλησιάζει στο συνάνθρωπό του, πλησιάζει στο Θεό. Το ίδιο ακριβώς ισχύει και με την απομάκρυνσή του από το Θεό, που ταυτόχρονα σημαίνει και την απομάκρυνση του από το συνάνθρωπο. Αν κοιτάξουμε γύρω μας, βλέπουμε παντού ανθρώπους που έχουν την ανάγκη μας, έχουν ανάγκη την αγάπη μας. Είναι λανθασμένη η νοοτροπία, σύμφωνα με την οποία πρέπει να βοηθήσουμε κάποιον, επειδή τον λυπόμαστε. Αυτό δεν είναι αγάπη. Άλλο το να λυπόμαστε κάποιον, γιατί αγαπάμε το συνάνθρωπό μας και μας πονάει που μπορεί να στερείται κάτι ή να τον έχει βρει κάποιο κακό. Το κριτήριο-εισιτήριο για τη Βασιλεία των Ουρανών είναι η καθημερινή αγάπη! Τη δείχνουμε στο συνάνθρωπό μας που πεινάει και του δίνουμε να φάει, σ' εκείνον που είναι άστεγος και του φροντίζουμε τη στέγη, στο μοναχικό γέροντα ή στο ορφανό παιδί, που έχουν ανάγκη τη στήριξή μας και τη θαλωρή μας, στον άρρωστο με την επίσκεψή μας-έως ότου αποθεραπευτεί, στον πρόσφυγα κάθε μορφής συμπαράσταση που θα χρειαστεί, σε αυτόν που είναι φυλακισμένος και πηγαί-

Γράφει:

Γεώργιος Ν. Ξερόφορος,
λογοτέχνης, ιστορικός,
ποιητής, μελετητής

νουμε να τον δούμε ή τον σεβόμαστε και του δίνουμε το καλό παράδειγμα. Το καλό παράδειγμα το δίνουμε με τη ζωή μας, όχι με τα λόγια, γινόμενοι έτσι μιμητές του χριστού που μας δίδαξε την ίδια Του τη ζωή. Μας δίδαξε ότι την αγάπη μας την προσφέρουμε σε κάθε άνθρωπο, αναγνωρίζοντας τη μοναδικότητά του, μη εντάσσοντάς τον σε μία όμορφη μάζα. Η «παροχή» αγάπης, άλλωστε δρα, κατατάσσοντας τους ανθρώπους σε κατηγορίες παθόντων, αναγνωρίζει την προσωπικότητα του καθενός, την ανάγκη του καθενός σύμφωνα με την ψυχοσωματική του οντότητα και δείχνει τη συμπαράσταση και τη βοήθεια στον κάθε άνθρωπο ξεχωριστά. Η «παροχή» αυτή δεν είναι απαραίτητα υλική, μπορεί να είναι ψυχολογική, πνευματική. Κάθε άνθρωπος έχει την ανάγκη να του αναγνωριστεί η μοναδικότητά του, η προσωπική του διαφορετικότητα.

Μην περιορίζουμε τη σκέψη στον αισθητό κόσμο, διότι ένας άνθρωπος αποτελείται από σώμα και ψυχή. Η αγάπη, λοιπόν, ξεπερνά όποιου είδους διαφορές εμφάνισης ή φυλής ή χρώματος ή κάθε είδους διαφορετικότητας και αναγνωρίζει αυτή τη διαφορετικότητα και τη μοναδικότητα του καθενός, εφόσον γι' αυτήν τον σεβεται, γι' αυτήν τον αγαπά. Εδώ πρέπει να προσέξουμε πως δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι το Σάββατο προ της Κυριακής της Απόκρεω είναι το Σάββατο των κεκοιμημένων, το λεγόμενο **«Ψυχοσάββατο»**. Την αγάπη δεν τη δείχνουμε μόνο σε όσους είναι εν ζωή – όπως τουλάχιστον τη θεωρούμε – αλλά και στους κεκοιμημένους. «Χρυστάμε» την προσευχή μας σε αυτούς και το οφείλουμε να το κάνουμε αυτό, όχι σαν μια υποχρέωση, όπου δικανικά θα μεταβούμε στην Εκκλησία, αλλά πρέπει να προσευχηθούμε, γιατί τους θυμόμαστε από αγάπη και τους έχουμε στην καρδιά μας, να πάμε στην Εκκλησία και να παρακαλέσουμε το Χριστό για τη συγχώρησή τους και **«την κατάταξή τους εν τω παραδείσω, όπου πάντες οι ἅγιοι Του αναπαύονται»**. Ζώντας και κεκοιμημένοι δεν είμαστε διαφορετικοί κόσμοι, τελούμε όλοι μαζί σε

κοινωνία Θεού. **Υπόλοιπες Αρετές.** Να θυμηθούμε στο σημείο αυτό τα λόγια του Άγιου Γρηγορίου του Παλαμά, ο οποίος λέει πως **«Ο Κύριος δεν ομίλησε μόνο για τη φιλανθρωπία ως αρετή, αλλά εξ' αρχής απεκάλεσε τους εργάτες της πρόβατα... έτσι επιβεβαιώνει την ομοίωσή τους προς Αυτόν κατέχοντας όλες τις υπόλοιπες αρετές και εφ' όσον τέτοιοι είναι και οι εργάτες, εγκωμιάζει ιδιαίτερος της φιλανθρωπία, διότι αυτή τίθεται κεφαλή όλων των άλλων αρετών ως δείγμα και καρπός της αγάπης»**. Ο Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς αναφέρει χαρακτηριστικά: **«Κι αν αποκτήσεις όλες τις αρετές και δεν έχεις αγάπη που είναι η κορυφή των αρετών, τότε αυτές είναι άχρηστες. Έτσι και η αγάπη χωρίς τις άλλες αρετές δεν μπορεί να στηριχτεί»**. Επιπλέον, στο κατά Μάρκον Ευαγγέλιο (κεφ.25, στ.37), τους αποκαλεί δικαίους. Ακόμη στους στίχους 37-39 του ίδιου Ευαγγελίου βλέπουμε άλλη μια αρετή, την ταπεινότητα, γιατί σε αυτό το εδάφιο του κατά Μάρκον Ευαγγέλιο διακηρύσσει, την αναξιότητά τους για τους επαίνους, σαν να μην έπραξαν κανένα αγαθό. **Το πυρ το αιώνιον είναι δική μας επιλογή** λέγει ο Κύριος: **«θα ριχθούν στο πυρ το αιώνιο που ετοιμάστηκε για το διάβολο και τους αγγέλους του, μ' αυτούς θα ριχτούν, όσοι δεν έχουν έμπρακτη αγάπη και μετάνοια»**. Το κριτήριο για όλους είναι το ίδιο. Αξιοσημείωτο είναι αυτό του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, ερμηνεύοντας το Ευαγγέλιο πως: **«το πυρ αυτό το αιώνιο δεν ετοιμάστηκε για τους ανθρώπους, αλλά για το διάβολο και τους αγγέλους του και, όσοι άνθρωποι βληθούν εκεί, θα βληθούν, επειδή ήταν εθελοούσια επιλογή τους να συμβιώσουν με τους δαίμονες, γιατί αυτό δεν ήταν θέλημα του Κυρίου, δεν έπλασε τους ανθρώπους για τη φωτιά αυτή»**. Πολύ παραστατικά λέγει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος: **«Εγώ μὲν γάρ την μὲν βασιλείαν ὑμῖν ετοίμασα, το δε πυρ ουκέτι ὑμῖν, ἀλλὰ τῷ διαβόλῳ και τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ, ἐπειδὴ δε ὑμεῖς εαυτοὺς ἐνεβάλετε, εαυτοὺς λογιζέσθε»** και συμπληρώνει ο Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς στην ομιλία του για τα Χριστούγεννα: **«Ο διάβολος δεν μπορούσε να δεχθεί να είναι κατώτερος από κανένα ἄγγελο ἀλλὰ οὐτε και ἀπὸ το Θεό. Θέλησε, λοιπόν, να ἐξομωθῆ και με τον ἴδιο τον κτίστη. Τότε, υπέστη τη φοβερή πτώση του. Στη συνέχεια μη υποφέροντας αυτό που του συνέβη, κινήθηκε με φθόνο εναντίον του ανθρώπου και με δόλο έσυρε τον Αδάμ στην ανυπακοή. Έτσι πρόβαλε ο αρχέκακος τον εαυτό του ως πρότυπο κακίας, στην οποία μετέχουν στο εξής μονάχα, όσοι προτιμούν να είναι μαζί του»**. **Συμπέρασμα.** Ο έχων, λοιπόν, αγάπη (έμπρακτη) θα αμειφθεί και θα εισέλθει στη Βασιλεία των ουρανών, ενώ ο μη έχων θα απορριφθεί και θα εκβληθεί στο πυρ το αιώνιον από τη δική του θέληση. Δεν έχει νόημα να ασχολούμαστε με το πότε θα έρθει η Δευτέρα Παρουσία. Πρέπει να ασχολούμαστε με το ποιοί είμαστε και ποιες είναι οι πράξεις μας στο παρόν και να προσπαθούμε να βελτιωνόμαστε. Δεν πρέπει να προσέχουμε το φαίνεσθαι, την υποκριτική **«προσωπική μας εικόνα»**. Όταν κάνουμε πράξεις αγάπης αρέσουμε στους ανθρώπους, αρέσουμε και το Θεό. Και αυτό θα είναι το εισιτήριο μας και όχι οι «καλές» πράξεις που αρέσουν μόνο σε μερικούς ανθρώπους. Την ημέρα της Κρίσεως, είναι η ασυδοσία που τελειώνει και αρχίζει η αληθινή ζωή, η αιώνια εν Χριστώ ζωή. Αυτό σημαίνει το Ευαγγέλιο της Κυριακής της Απόκρεω: πως η κρίση του Θεού, στην ουσία, αναφέρεται στο παρόν!

Στο σήμερα! Στο τώρα! Και το εισιτήριο είναι η πραγματική αγάπη!

Ο πονεμένος Άγιος (Μεγάλα θαύματα και μηνύματα)

με οποιαδήποτε καιρική συνθήκη, βρισκόταν στον Αι-Γιάννη. Εκεί ήταν το χρέος του πια και το επίσημο ποίμνιό του. Κάθε Σάββατο μάλιστα και μέχρι αργά τη νύχτα εξομολογούσε ψυχές που πεζοπορούσαν αρκετές ώρες, για να έρθουν να τον βρουν στο πόστο του! Στη συνέχεια είχε τη συνήθεια να αποσύρεται σ' ένα κελλάκι πλάι στο ναό, όπου έμενε ν' αναπαυθεί ή και να κοιμηθεί, για να βρίσκεται πολύ πρωί στη Θεία Λειτουργία.

Και κείνο το Σαββατοκύριακο έτσι έγινε! Και την άλλη μέρα, μετά τη Λειτουργία της Κυριακής, απομεσήμερο πια, αποσύρθηκε να ξεκουραστεί. Και μόλις έπεσε ο αυγουσιτιάτικος ήλιος, ξεκίνησε μέσα από τα χωράφια να επιστρέψει στο κονάκι του.

Έρμηος ο τόπος! Αυτός του μοναχός διαβάτης στην απέραντη σιωπή του δειλινού. Και με το νου να πλανιέται λεύτερος δώθε-κειθε και πότε να στρέφεται στον άδικο διωγμό του απ' τον Άγιο Παντελεήμονα.

Αυτός ο διωγμός από την Εκκλησία του έφερε μεγάλο ψυχικό πόνο.

- Κλαίω, παιδιά μου, γιατί με έδιωξαν απ' τον Άγιο Παντελεήμονα, έλεγε και ξανάλεγε στις μυροφόρες του.

Καθώς περπατούσε, προσπαθούσε να σκεφτεί αν είχε παρασρατήσει! Όμως, διαπίστωνε ότι σε τίποτα δεν είχε φταίξει. Τότε;

Δεν μπορούσε ν' απαντήσει στο ερώτημα και έβγαζε το συμπέρασμα ότι ο πονηρός κάπου είχε βάλει την ουρά του!...

Κι έτσι, καθώς περπατούσε συλλογισμένος και λυπημένος, δεν κατάλαβε καθόλου ότι μόλις πέρασε τη γωνιά μας έρημης μάντρας, ένας νέος άνθρωπος, βρέθηκε ξαφνικά να συνοδοιπορεί μαζί του. Κι όχι μόνο αυτό! Αλλά, αφού χαιρετίστηκαν ωσάν να ήταν γνωστοί από καιρό, απλά κι αυθόρμητα, έπιαναν και κουβέντα, πράγμα που δεν συνήθιζε και τόσο ο παπα-Νικόλας να κάνει, και μάλιστα με ξένους.

- Και γιατί κλαις, παπούλη; τον ρώτησε σε μια στιγμή ο νέος.

- Μα κλαίω;, αναρωτήθηκε.

- Ναι, και φαίνεσαι πολύ λυπημένος.

- Πάντα μου κλαίω εγώ, γιε μου. Μα τώρα βέβαια πότε!

- Και γιατί κλαις;

- Επειδή μ' αδικήσανε. Δίχως αιτία με έδιωξαν από το ναό μου! Κι έτσι κλαίω και θα κλαίω.

- Όμως εγώ σου λέγω να μην κλαις και να μη λυπάσαι πια. Γιατί εγώ θα

βρίσκομαι πάντα κοντά σου. Τ' ακούς;

Μεμιάς, σαν κάποιο φως να πέρασε μέσα στην ψυχή του παπα-Νικόλα! Κοντοστάθηκε. Προσπάθησε μάλιστα να θυμηθεί ποιος ήταν αυτός ο νέος που του μιλούσε έτσι και του οποίου, καθώς έγενε το φως της ημέρας, δεν μπορούσε να διακρίνει καθαρά τα χαρακτηριστικά.

- Και ποιος είσαι ελόγου σου, γιε μου, που μου λες τέτοια παρήγορα λόγια;

- Ο Παντελεήμονας είμαι. Με ξέρεις!

- Ποιος Παντελεήμονας;

- Ναι, εδώ στο Νέο Κόσμο μένω.

Και σήκωσε το χέρι του ο νέος να του δείξει.

Μα ως έκανε ο παπα-Νικόλας, να στρέψει το κεφάλι του και να δει, παρευθύς ο άγνωστος εξαφανίστηκε από κοντά του. Και μόλις τότε κατά-

λαβε! Έκανε το σταυρό του και υψώνοντας τα μάτια του προς τον ουρανό, μονολόγησε:

- Ας είναι δοξασμένο το όνομά Σου, Κύριε. Πάντα θαυμαστά τα έργα Σου!

Την άλλη μέρα κιόλας ο παπα-Νικόλας, ακόμα πιο ταπεινωμένος και υποταγμένος στο θέλημα της Εκκλησίας, βρέθηκε στον άγιο Παντελεήμονα, απ' όπου τον είχαν διώξει με τόση σκληροκαρδία και γονάτισε μπροστά στην εικόνα του Μεγαλομάρτυρα. Κι ευθύς διαπίστωσε πως ο νέος που είχε συναντήσει την προηγούμενη μέρα στην ερημιά του Νέου Κόσμου έμοιαζε μ' αυτόν! Συγκλονίστηκε ως τα κατάβαθα της ψυχής του. Και ζήτησε από τους επιτρόπους και τον ιερέα να του επιτρέπουν να έρχεται, όποτε μπορούσε, και να τιμά τον προστάτη του.

Του το επέτρεψαν μ' ευχαρίστηση. Κι από τότε, ίσαμε τη θανάτου, ο παπα-Νικόλας λειτουργούσε μόνιμα, όποτε ήθελε, στο ναό του Αγίου Παντελεήμονα, στο ναό του προστάτη του, κι ένιωθε ως να μην είχε φύγει ποτέ από κει. Κι έτσι γαλήνεψε. Ησυχασε. Κι ούτε παραπονέθηκε πια σε κανένα. Μα δοξολογούσε μέρα και νύχτα το Θεό και Κύριό του για την εύνοια που του είχε δείξει.

«Εγώ προς τον Θεόν εκέκραξα και ο Κύριος εισήκουσέ μου. Εσπέρας και πρωί και μεσημβρίας διηγώσομαι και απαγγελώ και εισακούσεται της φωνής μου».

(περιοδική έκδοσις του

Ι. Ησυχαστηρίου

“ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ”)

Ο Ιησούς Χριστός ως άνθρωπος, η υπερτάτη τελειότητα

πο. Και ο Θεός στους Ιουδαίους λέει: **«Ερευνήστε όλους τους δρόμους και τις πλατείες της Ιερουσαλήμ για να δείτε αν υπάρχει άνθρωπος, αληθινός και τέλειος».** Δυστυχώς δε βρέθηκε κανένας! Όλους τους είχε εξαχρειώσει η αμαρτία.

Και επειδή δεν υπήρχε κανένας άνθρωπος με υψηλό προορισμό, γι' αυτό έγινε άνθρωπος ο Ίδιος ο Θεός. Ο Ιησούς Χριστός, ο ενανθρωπήσας Θεός είναι ως άνθρωπος η υπερτάτη τελειότητα, ο ιδεώδης και ιδανικός άνθρωπος.

Ο Χριστός ως άνθρωπος είναι το πρότυπο της αγάπης προς τους συνανθρώπους. Η αγάπη είναι η συσταμένη των αρετών. Λίγο προτού παραδοθεί στους εχθρούς Του, είπε στους μαθητές Του: **«Αυτή είναι η εντολή η εμή, ίνα αγαπάτε αλλήλους, καθώς ηγάπησα υμάς»** (Ιωάν. 15, 12-17). Ο Χριστός κάνει την αγάπη **«εντολήν καινήν»**, εντολή καινούργια. Πού έγκειται ο καινούργιος χαρακτήρας της αγάπης; Στην ανιδιοτέλεια, την αυτοθυσία και το υψηλό φρόνημα για τα αγαπώμενα πρόσωπα.

Ο μεγαλύτερος βαθμός αγάπης είναι η αγάπη που φθάνει σε αυτοθυσία. Τέτοια αγάπη έδειξε ο Χριστός σε μας τους αμαρτωλούς και αναξίους.

Ο Χριστός μας δίδαξε να αγαπούμε τους εχθρούς μας, και το παράδειγμα το έδωσε ο Ίδιος. Κλασικό παράδειγμα αγάπης του Χριστού προς τους εχθρούς είναι η αγάπη Του προς τον Ιούδα: **«Εγώ οίδα ούς εξελεξάμην»** (Ιωάν. 13, 18), είπε ο Χριστός. Εγώ ξέρω ποιους εξέλεξα και έκανα αποστόλους. Ήξερε ο Χριστός ποιος ήταν ο Ιούδας ο Ισκαριώτης και ότι θα τον πρόδιδε για αργύρια. Και όμως τον εξέλεξε και τον έκανε απόστολο και του έδωσε τα χαρίσματα που είχαν και οι άλλοι απόστολοι. Κήρυττε, θαυματουργούσε, ακόμα του έδωσε και το σώμα Του στο Μυστικό Δείπνο. Έκανε αυτό ο Χριστός που δεν έκανε κανένας άλλος αρχηγός ή ιδρυτής άλλης θρησκείας. Ο Απόστολος Πέτρος συνοψίζει την ιστορία του Χριστού σε δύο λέξεις: **«Διήλθεν ευεργετών»** (Πράξ. 10, 38). Έζησε ευεργετώντας, κάνοντας το καλό.

Αν η αγάπη είναι υψηλότερη αρετή, η ταπεινότητα είναι η βασικότερη. Ο Χριστός από αγάπη υποβλήθηκε σε πλήθος ταπεινώσεων, για να μας συγκινήσει και να μας σώσει. Δέχθηκε ραπίσματα, εμπύσματα, εμπαιγμούς, κολαφισμούς μαστίγωσι και σταύρωσι. **«Εταπεινώσεν εαυτόν μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού»** (Φιλιπ. 2, 8). Ταπεινώθηκε για μας μέχρι

θανάτου, μάλιστα σταυρικού θανάτου.

Ο Χριστός είναι **«αμίαντος»**, **«αγνός»**. Το ερώτημα που απήυθνε ο Χριστός στους Ιουδαίους: **«Τις εξ υμών ελέγχει με περί αμαρτίας;»** (Ιωάν. 8, 46), δηλαδή ποιος από σας μπορεί να αποδείξει ότι διδάσκω κάτι αμαρτωλό, θα παραμείνει αναπάντητο. Ακόμα κανένας δεν μπόρεσε να διαψεύσει εκείνο που είπαν οι Απόστολοι για τον Κύριο: **«Αμαρτιάν ουκ εποίησε ουδέ ευρέθη δόλος εν τω στόματι αυτού»** (Α' Πέτρ. 2, 22). Αυτός αμαρτία δεν έκανε, ούτε στο στόμα Του βρέθηκε κακό.

Επίσης ο Χριστός είναι πρότυπο διδασκάλου, ιερέως και αρχιερέως, ποιμένος και άρχοντος. Ο διάλογος με τη Σαμαρείτιδα και οι θαυμάσιες παραβολές Του αποδεικνύουν το πρότυπο του διδασκάλου. Δίδαξε την αρετή όχι μόνο με τα λόγια Του αλλά και με τα έργα Του. **«Ουδέποτε ούτως ελάλησε άνθρωπος, ως ούτος ο άνθρωπος»** (Ιωάν. 7, 46), αλλά και ουδέποτε έπραξε άνθρωπος, ως ούτος ο άνθρωπος.

Ως ιερέως και αρχιερέως ο Χριστός είναι **«ελεήμων και πιστός»** (Εβρ. 2, 17), δηλαδή σπλαχνικός και φιλόανθρωπος. Έδειξε ευσπλαχνία και φιλόανθρωπία με την αυτοθυσία.

Ο Χριστός ως ποιμήν είναι **«ο ποιμήν ο καλός»** (Ιωάν. 10, 11-14), ο ποιμήν ο ιδεώδης που **«ήλθε ζητήσαι και σώσαι το απολωλός»** (Λουκ. 19, 10). Γνωρίζει και αγαπά τα πρόβατά Του, δεν τα εγκαταλείπει, δεν τα σφάζει και δεν τα κατατρώγει, αντιθέτως θυσιάζει τη ζωή Του γι' αυτά. Είναι ο μέγας ποιμήν, που έχυσε το αίμα Του για τα πρόβατά Του.

Ως άρχοντας ο Χριστός είναι δίκαιος και ειρηνικός, **«βασιλεύς δικαιοσύνης»** και **«βασιλεύς ειρήνης»** (Εβρ. 7, 2), δεν είναι άδικος και φιλοπόλεμος. Μιλώντας για τους κοσμικούς άρχοντες, που καταδυναστεύουν τους λαούς, αντιθέτως ο Χριστός είπε για τον εαυτό Του στους μαθητές Του: **«Ο Υιός του ανθρώπου ουκ ήλθε διακονηθήναι, αλλά διακονήσαι και δούναι την ψυχήν αυτού λύτρον αντί πολλών»** (Ματθ. 20, 28). Ο Χριστός δεν ήλθε για να υπηρετηθεί, αλλά να υπηρετήσει και να θυσιασθεί.

Οι βασιλείς και άρχοντες του κόσμου σταυρώνουν τους λαούς τους, για να ικανοποιήσουν τις φιλοδοξίες και ματαιοδοξίες τους. Ο Χριστός αντιθέτως σταυρώθηκε για το λαό του.

Πόσο μεγάλη διαφορά του ιδιικού μας Αρχηγού από τους αρχηγούς του κόσμου!

(από το βιβλίο) **“Γιατί είμαι Χριστιανός Ορθόδοξος”**

του Γεωργίου
Ν. Βλαχογιάννη
– Θεολόγου

Αθηνών της Ιεράς Συνόδου που αυτό απαγορεύεται από τον **Τόμο 1850** και τους Ιερούς Κανόνες, **ε)** η νέα “**Αριστίνδην Σύνοδος**” συνεστήθη με το **Ν.Δ. 26/12/1922**, όπου απέπεψαν και τον αρχιεπίσκοπο Θεόκλητο.

Θα βάλω μία τελεία, για να ρωτήσω τον πολυ-γράμματο και κάτοχο διδακτορικού διπλώματος για το “**επιστημονικό**” σύγγραμμα “**Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ 1967-1974**”. Μας λέει ότι προσεγγίζει την **περίοδο 1967-1974 ιστορικά και νομοκανονικά**. Αλλά! Για να επικρίνει, συκοφαντήσει, παραπληροφορήσει ο κάλαμός του με το δηλητήριο, μας γυρίζει δεκάδες χρόνια πίσω, όπως λόγου χάριν με τον Πατριαρχικό Συνοδικό Τόμο 1850, την ίδρυση Ορθοσκευτικών Οργανώσεων Συλλόγων – Αδελφοτήτων κ.ά. που αφιερώνει περί τις 21 σελίδες (45-66) του βιβλίου αρχίζοντας από την ίδρυσή τους το 1907 ζωγραφίζοντας εξαμβλωματικές απεικονίσεις μέχρι το 1974 – μόνο σε δύο σελίδες (56-57) **αναφέρει 36 φορές το “ΖΩΗ”**, έφθασε ακόμα και σε σημείο να αναφέρει (σελ. 50) για έκθεση της CIA ότι: «**σύμφωνα με αναφορές που έχουμε ο Παπαδόπουλος ήταν μέλος μιας θρησκευτικής οργανώσεως που είχε δημιουργήσει ο αρχιμανδρίτης Ιερώνυμος μέσα στο στράτευμα...**», και συνεχίζει, σύμφωνα με την αμερικανική έκθεση: «**η οργάνωση αυτή θεωρείται τμήμα της θρησκευτικής κινήσεως “Ζωή”...**».

Ενώ αναποδογύρισε εκατοντάδες τόμους βιβλίων και δεκάδες ακόμα ξενόγλωσσα (**χωρίς να γνωρίζει ξένη γλώσσα**) – και όλα αυτά από εκδόσεις πριν το 1980 που έχουν φύγει σχεδόν όλοι από τη ζωή και σ’ αυτούς αναφέρονται – για να ανακαλύψει κάτι περί των Ορθοσκευτικών Οργανώσεων, γιατί δεν ήταν μασονοκρατούμενοι και τους πολεμούσαν. Ως ιστορικός “προσεγγιτής” είναι ζυμωμένος με την ανειλικρίνεια, ενώ για τα ιστορικά γεγονότα εξαιτίας θα προσεγγίσει, πήρε όμως το φακό στο χέρι και άρχισε να περπατάει στους διαδρόμους της Εκκλησιαστικής Ιστορίας, όταν τον βόλευσε, τον άναβε, και όταν η σκοπιμότητα δεν τον σύμφερε, τον λιτάνευε βηρομένο. Έτσι προσπέρασε ολόκληρες περιόδους, δίχως να δει και ούτε να καταγράψει τίποτα. Σταμάτησε μπροστά σε κάποια ασήμαντα γεγονότα, κατέγραψε ανύπαρκτα περιστατικά και συνέταξε ένα ιστορικό μυθιστόρημα.

Κλασικό παράδειγμα που έσβησε το φακό και το προσπέρασε ήταν το μεγαλύτερο εκκλησιαστικό έγκλημα στην ιστορία της Ελλαδικής Εκκλησίας το 1922 με την παραεκκλησιαστική οργάνωση «**ΠΑΓΚΛΗΡΙΚΗ ΕΝΩΣΗ**» (γι’ αυτήν κ. **Ανδρέοπουλε** που ήταν “**ιστορία μου αμαρτία μου**”, επειδή ήταν **μασονοκρατούμενη, δεν γράψατε τίποτα**), η οποία είχε ως προμετωπίδα στο άρθρο 8 του Καταστατικού της ότι «**επίτιμος Πρόεδρος της Π. Ενώσεως είναι ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Αθηνών**» αυτό ήταν ύπουλο προκάλυμμα, διότι ο απώτερος στόχος ήταν η κατάληψη από ανθρώπους της “**Ενώσεως**” όλης της εκκλησιαστικής ηγεσίας.

Η πρώτη προσπάθεια είχε απόλυτη επιτυχία, στις υποτίθεται “**εκλογές**” που πραγματοποιήθηκαν στις 12 Δεκεμβρίου 1922 τα μεσάνυχτα στο γραφείο του αρχηγού της εξέγερσης Πλαστήρα, αφού και οι οκτώ ήταν “**αδελφοί**” της Ένωσεως και μασόνοι.

Δεύτερη προσπάθεια ήταν να καταλάβει τη μητρόπολη Αθηνών πρόσωπο δικό τους, πρώτης γραμμής, διότι “**κανονικός και νόμιμος Πρόεδρος της Ι. Συνόδου είναι ο εκάστοτε Μητροπολίτης Αθηνών**”, έτσι κατόρθωσαν να αλλάξουν την υπάρχουσα “**Αριστίνδην Σύνοδο**” με ελεγχόμενους από την “**Ένωσι**”.

ΕΧΟΥΜΕ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΑΝΑΤΡΟΠΩΝ

Το περιοδικό της “**Παγκληρικής Ένωσεως**” που το εκδίδαν οι τρεις φίλοι της νέας πολιτικής κατάστασης που, πριν δύο μήνες τα μεσάνυχτα στο γραφείο του Πλαστήρα έγιναν δεσποτάδε στις 10 Φεβρουαρίου 1923 έγραφε:

«**ΝΕΑ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ**», την παρελθούσαν Πέμπτην (8 Φεβρουαρίου) συνήλθεν το Υπουργείον των Στρατιωτικών και το Υπουργικό Συμβούλιο και ανακοίνωσαν ότι: «**Λήξαντος του έργου της Μείζονος Συνόδου προς κανονικήν συγκρότησι της οποίας εκλήθη Αριστίνδην η Ιερά Σύνοδος... Η νέα Ιερά Σύνοδος, καταρτιζομένη εντός των ημερών, θα εκλέξη τον Μητροπολίτην Αθηνών συμφώνως προς τον νόμον**». Με σχετικό Βασιλικό Διάταγμα που εξέδωσε ο Υπουργός των Εκκλησιαστικών η διορισμένη κατά τα “**πρεσβεία**”

Αριστίνδην Σύνοδος αποτελείτο από το Φθιώτιδος κ. Ιάκωβο και πρόεδρο αυτής Τρίκκης κ. Πολύκαρπο, Γυθείου κ. Διονύσιο, Κορινθίας κ. Δαμασκηνό και Κυθήρων κ. Δωρόθεο.

Η διορισμένη, “**Αριστίνην Σύνοδος**” από την κυβέρνηση με εισήγηση της “**Παγκληρικής Ένωσεως**”, δεν τους έβγαине, για να εκλέξουν το δικό τους αρχιεπίσκοπο που, πριν δύο μήνες έγινε μητροπολίτης Κορίνθου ο Δαμασκηνός Παπανδρέου. Ο Δημητριάδος Γερμανός αναφέρει: «**Παγκληρική Ένωσις ενδιαφέρετο και εκκαλιέργει το έδαφος δια τινά Ιεράρχην εκ των προ διμήνου χειροτονηθέντων. Πάντως, η ανωτέρω ανακοίνωσις του Υπουργικού Συμβουλίου εδημιούργησεν αντίδρασιν και συντονισμόν ενεργειών προς αποτροπήν και ανατροπήν των εξωεκκλησιαστικών και εξωσυνοδικών... δια την κατάληψιν του θρόνου των Αθηνών και υπό των μελών της υπάρχουσας Αριστίνδην Συνόδου...**».

Ο ιστοριογράφος στην σελ. 1132 αναφέρει: «**Η Παγκληρική επεθυμεί και εκκαλιέργει την εκλογήν ως Αθηνών του μόλις εκλεγέντος Κορινθίας Δαμασκηνού.**»

Η υπάρχουσα Αριστίνδην Σύνοδος... δεν πυνώνει, πλην του Θεσσαλιώτιδος, την εκλογήν ως Αθηνών του νεαρού (31 ετών) Δαμασκηνού, δια τούτο κατορθώθη και επείσθη ο Υπουργός και εδέχθη σύνταξη **Β.Δ. ανασυγκροτούντος την Ι. Σύνοδον...**

– Συνεχίζει – και **συνελθούσα η Αριστίνδην Ι. Σύνοδος τη 23 Φεβρουαρίου 1923 επελήφθη της πληρώσεως του εν κηρεία τελούντος Μητροπολιτικού θρόνου Αθηνών...** Οι υποψήφιοι ήταν, οι Αρχιμανδρίτες Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, Γερμανός Βασιλάκης και Κων/νος Παγώνης, από μητροπολίτες Θυατείρων Γερμανό, Ιωαννίνων (τέως *Αμασειας*) Γερμανός Καραβαγγέλης και ο Δημητριάδος Γερμανός Μαυρομάτης, από την ψηφοφορία έλαβε ο Χρυσόστομος Παπαδόπουλος 3 ψήφους από τους Σύρου, Ναυπακτίας και Τρίκκης. Οι δύο μειοψηφισαντες (**Δημητριάδος και Θεσσαλιώτιδος**) δε δέχθηκαν το αποτέλεσμα και κατηγόρησαν τον “**εψηφισμένο**” για αίρεση και συγκεκριμένα ότι ήταν μασόνος και αυτός ήταν ο λόγος που ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων Δαμιανός έδιωξε τον ίδιο, μαζί με το Μελέτιο Μεταξάκη που ήταν κληρικοί του Πατριαρχείου, και βάσει – εκτός των άλλων – και μίνυσης του καθ. του Πανεπιστημίου Παύλου Καρολίδου, «**επί κακοδοξία επί αμαρτήμασιν εναντίον των υπερτάτων θετικών νόμων της πολιτείας**».

Στη χειροτονία που ακολούθησε μετά από μερικές ημέρες (10 Μαρτίου, 1923) δεν πήγε κανείς από τους Επισκόπους, παρά μόνο οι τρεις που τον ψήφισαν, ο παπικός επίσκοπος Louis Petit και ο Αγγλικανός Niygam.

Με την εκλογή του ο μητροπολίτης Αθηνών Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ένα από τα πρώτα μελήματά του ήταν να παύσει από συνοδικό το Δημητριάδος Γερμανό, αν και μέλος της Ε’ Αριστίνδην Συνόδου με τον Τρίκκης Πολύκαρπο.

Η Ι. Σύνοδος στη συνεδρίαση 24/5/23 απεφάσισεν: «**Ινα απευθυνθή παρατήρησις προς τον Σεβ. Δημητριάδος δια της δημοσιεύσεως του εν τω καθημερινώ τύπω Αθηνών εν σχέσει προς την εκλογήν του Μακαριωτάτου Μητροπολίτου Αθηνών κ. Χρυσοστόμου...**».

Ευθύς αμέσως μετά την εκλογή ο Αρχιεπίσκοπος στις 16 Απριλίου 1923 συγκαλεί την Ιεραρχία στο Συνοδικό Μέγαρο, σ’ αυτή προσήλθαν 28 Αρχιερείς με δύο θέματα: το **α)** περί του ημερολογίου και το **β)** περί του Καταστατικού Νόμου της Εκκλησίας... Για να πετύχει του σκοπού “**εφ’ ω ετάχθη**” είπε: “**Το πρώτον ζήτημα είναι παγκοίνως γνωστόν, έχει δε ανάγκην ειδικής επιλύσεως... αίρουν την παρουσιαζομένην νυν ανωμαλίαν, μη θίγουσαν δε απολύτως το Πασχάλιον και το εορτολόγιον της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Κατά την προτεινόμενη λύσιν, θα επέλθη λίαν ανεπαισθήτως διόρθωσις... δια προσθήκης 13 ημερών, δια της διορθώσεως, δε ταύτης θα καταστεί δυνατή η ακριβεστέρα εφαρμογή των περί εορτασμού του Πάσχα διατάξεων της Α’ Οικουμ. Συνόδου... διότι δι’ αυτής θ’ αρθή η προκύψασα εν τη ελληνική και εν ταις λοιπαίς**

Ορθοδόξοις κοινωνίαις εκ της υπάρξεως δύο ημερολογίων ανωμαλία, αλλά και λόγοι εκκλησιαστικής ακριβείας, επιστημονικής κυρούμενοι” (εκ πηγών αμειψύδων, τ. Β’ σελ. 1140).

Ο αρχιμ. π. Θεόκλητος Στράγκας στα ιστορικά του γράφει, ότι ο αρχιεπ. Χρυσόστομος «**Εχρησιμοποίησε το ψεύδος και την απάτη, προκειμένου να παραπλανήσει τους λοιπούς αρχιερείς και να επιβάλει την αλλαγή του Ημερολογίου**».

Στη Β’ συνεδρία της 18/4/1923 η Σύνοδος της Ιεραρχίας αποφάσισε “**ομοφώνως απεδέξατο το συμπέρασμα του υπομνήματος του Μακ. Προέδρου Αυτής, καθ’ ο εις το Ιουλιανόν ημερολόγιον προστίθενται δεκατρείς ημέραι, χωρίς να μεταβληθεί απολύτως το Πασχάλιον και το εορτολόγιον της Ορθοδόξου Εκκλησίας...**”.

Μετά την λήξιν των εργασιών (25/4/23) σύσσωμος η Ιεραρχία “**παρουσιάσθη ενώπιον του Πρωθυπουργού Στυλ. Γονατά ευχαριστήσασα την Κυβέρνηση δια την έγκρισιν της Συγκλήσεως της Ιεραρχίας και παρακαλέσασα την κύρωσιν δια νόμου των αποφάσεών της...**”.

Σχολιάζοντας ο ιστοριοδίκης π. Θεόκλητος την επίσκεψη της Ιεραρχίας στον Πρωθυπουργό γράφει: “**αποτελεί δεινήν ειρωνείαν, αλλά και ανεπίτρεπτον δειλίαν εις Ιεράρχας, μηδενός τολμήσαντος ν’ αντιλήξη, μιμούμενος τον Βασίλειον και τον Αμβρόσιον και πολλούς άλλους ανδρείους τα πθικώ και πνευματικώ φρονήματι και να διαλαλήσει τους κινδύνους, ους περιεκλείει η απαίτησις της πολιτείας, όπως η Εκκλησία υποταχθή και συνταχθή προς το θέλημά της, ήτοι της αλλαγής του**

Ημερολογίου...” (“**ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΠΗΓΩΝ ΑΨΕΥΔΩΝ**”, Β’ τόμος, Γ’ εκδ. 1142).

Πέρασαν πέντε μήνες και παρά την υπόσχεση του Πρωθυπουργού Στυλ. Γονατά, καμία απόφαση δε δημοσιεύθηκε, για να γίνει Νόμος, αντίθετα την 1^η Οκτωβρίου 1923 καταργεί την Ε’ “**Αριστίνδην Σύνοδο**” και διορίζει νέα ως δήθεν κατά πρεσβεία αλλά όλοι αυτοί ήταν δικοί τους, το Φθιώτιδος Ιάκωβο, Τρίκκης Πολύκαρπο, Γυθείου Διονύσιο και Κορινθίας Δαμασκηνό, ανθρώπων της **κυβέρνησης “επιδιωκόντων να καταστήσουν κτήμα και οικογενειακήν υπόθεσιν των, εξεδόθησαν αποφάσεις περί αρπαγής μοναστηριακών κτημάτων και περί εκθρονίσσεως Ιεραρχών μη ανηκόντων εις το κόμμα των, και καταλήψεως των κενουμένων θρόνων δια νεαρών Αρχιερέων ανηκόντων και πειθαρχούντων εις την γραμμήν του κόμματος...**” (Μήπως, κύριοι ιστορικοί Ανδρέοπουλοι & Σια, σας θυμίζει το 1974;).

Στο δίμηνο (5/12/1923) η επαναστατική κυβέρνηση με την υπ’ αριθ. 33960/5.12.23 απόφαση ΦΕΚ 352 έθεσε όριο απομάκρυνσης των Αρχιερέων: “**Άρθρον 1ον Μητροπολίται της Αυτοκεφάλου Εκκλησίας της Ελλάδος, συμπληρώσαντες το 65^{ον} έτος της ηλικίας αυτών, αποχωρούσι της υπηρεσίας λόγω ορίου ηλικίας, μετά πρότασιν της Ι. Συνόδου δια Β. Διατάγματος...**”.

Η ΠΛΗΡΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΟΜΟΥ 1850 (!)

Μετά από οκτώ ημέρες από τη δημοσίευση της υπ’ αριθ. 33960/5.12.23 επαναστατικής απόφασης, έχουμε νέα ανατρεπτική από την επαναστατική κυβέρνηση **απόφαση αριθ. 35420 – ΦΕΚ Α’ 362/14.12.1923**, η οποία αναφέρει: «**ΑΡΘΡΟΝ 1ον. Η υπ’ αριθ. 33960 της 5 Δεκεμβρίου 1923 απόφασις ημών τροποποιείται ως εξής: Μητροπολίται της Αυτοκεφάλου εκκλησίας της Ελλάδος ανεπαρκείς προς εκπλήρωσιν των κατά τους Ιερούς Κανόνες και τους νόμους του Κράτους ποιμαντικών αυτών καθηκόντων, αποχωρούσι της υπηρεσίας δια Β. Διατάγματος, μετ’ απόφασιν της Ι. Συνόδου της Ιεραρχίας...**».

Οι αποφάσεις της Επαναστατικής Κυβέρνησης (Γονατά – Πλαστήρα) έβγαιναν η μία μετά την άλλη, την επομένη ημέρα ανακοινώθηκε στα μέλη της Ι. Συνόδου (ΙΕ’ συνεδρία 15/12/23). Οι υπ’ αριθ. ΣΠ 527 και 583 αποφάσεις του Υπουρ-

γείου Εκκλησιαστικών που καταργούσε από Συνοδικά μέλη τους Φθιώτιδος, Τρίκκης, Γυθείου και Κορινθίας που πριν δυόμισι μήνες τους διόρισαν και τώρα τους αντικαθιστούσαν από τους μητροπολίτες Κυθήρων, Κερκύρας, Καρυστίας και Κορίνθου.

Ο δεσπότης Κερκύρας παραιτήθηκε από Συνοδικός και τον αντικατέστησε ο Καλαβρύτων και για την παραίτηση δήλωσε: “διότι δεν επιθυμώ να εξυπηρετήσω τα σχέδια των Διαμασκησίων, ήτοι της εκθρονίσεως των 65άρηδων Ιεραρχών και δια της μεταθέσεως ταλαιπωρίας των βασιλοφρόνων Αρχιερέων...”.

Και με “Νόμιμο” και “Κανονικό” δίκαιο τρόπο εδώ αρχίζει να γίνεται η μεγάλη σφαγή. **Παρακολουθήστε την!**

«α) εξεθρονίζοντο, λόγω ορίου ηλικίας, έξι Μητροπολίται, ήτοι οι Θεσσαλιώτιδος Ευθύμιος, Ζακύνθου Διονύσιος, Πατρών Αντώνιος, Μεσσηνίας Μελέτιος, Θήρας Αγαθάγγελος και Κεφαλληνίας Διαμασκήσιος και β) θα μετετίθεντο δυσμενώς, λόγω διοικητικού μέτρου μετ’ ανάκριση, ο Μονεμβασιάς και Λακεδαιμόνος Γερμανός ή μετά γνωμοδότηση της Ι. Συνόδου οι ανήκοντες εις την αντιβενιζελικήν παράταξιν Μητροπολίται Ύδρας Προκόπιος, Άρτης Σπυρίδων, Αργολίδος Αθανάσιος, Μαντινείας Γερμανός, Φωκίδος Αμβρόσιος, Λαρίσης Αρσένιος, Παροναξίας Ιερόθεος, Λευκάδος Δανιήλ.

Και εις μεν τας κενάς θέσεις, και δη τας μεγάλας και πλούσιες, θα ετοποθετούντο οι ικανές υπηρεσίας προσεγγεγόντες τη κυβερνώση πολιτική παρατάξει και έχοντες μικράς μητροπόλεις, τη αιτήσιν των βεβαίως, ως ώριζε το εδάφ. Β’ του άρθρου 2 της

ανωτέρω επαναστατικής αποφάσεως και τοιούτοι ήσαν οι Ναυπακτίας Αμβρόσιος, Γυθείου Διονύσιος, Καρυστίας Παντελεήμων, Κυθήρων Δωρόθεος, εις δε τας υπολοίπους μικράς θέσεις θα μετείθεντο οι πρώην έκπτωτοι και αποκατασταθέντες υπό της Μείζονος συνόδου προ έτους κατά τον Δεκέμβριον του 1922, μετ’ επιλογήν βεβαίως και αναλόγως των συμπαθειών ών θα είχεν έκαστος προς τα αρχιερατικά εκείνα μέλη, άτινα θα απήρτιζον την, συμφώνως τω άρθρω 4 της ανωτέρω αποφάσεως, Αριστίδην Σύνοδον, ήτις θα κατηύθυνε και θα ενήργει τα εν τη αποφάσει διατασσόμενα, ως τα εισηγήθησαν εκείνοι, οίτινες ασφαλώς θα διωρίζοντο και Αριστίδην Συνοδικούς και θα απετέλουσαν την πλειοψηφίαν αυτής».

Ακολουθεί η απόφαση 35422/14.12.23 της Επαναστατικής, με την οποίαν καταργεί το όλο διοικητικό σύστημα της Εκκλησίας, «Άρθρον 1ον. «Καταργείται ο Νόμος ΣΑ της 9ης Ιουλίου 1852 (Νόμος καταστατικός της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος), ως και πάντες οι τροποποιούντες αυτόν νόμοι, την δε Αυτοκέφαλον εκκλησίαν του Βασιλείου της Ελλάδος διοικεί ως ανωτάτη εν τω Βασιλείω Εκκλησιαστική Αρχή η Σύνοδος υπό την Προεδρίαν του Μητροπολίτου Αθηνών... άρθρον 2ον. Δια Β. Διατάγματος... θέλει κληθή εντός του μηνός Δεκεμβρίου 1923 η Σύνοδος της Ιεραρχίας... και διαρρυθμίση τα κατ’ αυτήν αποφαινομένης επί των εν τω Β. Διατάγματι περί συγκλήσεως της ζητημάτων...». Εν Αθήναις τη 14η Δεκεμβρίου 1923. Ο Αρχηγός Ν. Πλαστήρας.

Το Βασιλικό Διάταγμα δημοσιεύθηκε στις 17 Δεκεμβρίου 1923, το υπογράφει ο Βασιλέας Γεώργιος Β’, ο Υπουργός των Εκκλησιαστικών Δ. Στρατηγόπουλος. Η εναρκτήριος Συνεδρίαση της Συνόδου της Ιεραρχίας ξεκίνησε την παραμονή των Χριστουγέννων (24 Δεκεμβρίου) και πραγματοποιήθηκαν οκτώ συνεδριάσεις (έως 31 Δεκεμβρίου 1923) όλες τις ημέρες της του Χριστού γεννήσεως οι Αρχιερείς συνεδρίαζαν! Συμμετείχαν 31 μητροπολίτες. Στην α’ συνεδρία παρεβρέθησαν ο Αρχηγός της Επαναστάσεως Νικ. Πλαστήρας, ο Πρωθυπουργός Στυλ. Γονατάς και ο Υπουργός Εκκλησιαστικών Α. Στρατηγόπουλος και ομίλησαν σχετικώς. Το επείγον θέμα ήταν ο Νέος Καταστατικός Νόμος της Εκκλησίας (σήμερα Καταστατικός Χάρτης της Εκκλησίας) και το πώς θα διοικείται η Εκκλησία και αποτελείτο από 87 Άρθρα, αποφασίστηκε, υπογράφηκε και δημοσιεύθηκε αυθημε-

ρόν στο φύλλο της Κυβέρνησης (ΦΕΚ Α’ 387/31.12.1923).

Ενώ φαινομενικά έδειχνε ότι η Εκκλησία απέκτησε νέο Καταστατικό Νόμο και θα είχε απόλυτη και πλήρη ελευθερία, στην πράξη ο Αθηνών Χρυσόστομος όμως... «Πείσας την επανάστασιν επέβαλε νέον, ιδιόν του, διοικητικόν εκκλησιαστικόν σύστημα, φημιολογηθέν ως φιλελεύθερον και δημοκρατικόν και κανονικόν, όμως εις την πραγματικότητα ήτο και απεδείχθη άκρως δικτατορικόν και μονοκρατικόν και πολειοκρατικόν, δημιούργησαν εις την διοίκησιν της Εκκλησίας χάος μέγα και αναρχίαν και ασυδοσίαν τοις Επισκόποις – Ιεράρχαις και δεσποτισμόν και κομματικώς επεμβάσεις σε όλους τους τομείς της Εκκλησίας...» (αυτόθ. 1176).

Την εγκύκλιο γνωστοποίησε προς τον ευσεβή ελληνικό λαό η Ιερά Σύνοδος της Ιεραρχίας, να εκδηλώσει τη χαρά και την πλήρη ικανοποίηση για την αποκατάσταση της κανονικής διοίκησης της εκκλησίας “από ξένα και οθνεία πρότυπα, αντίθετα προς τους Ιερούς Κανόνες... υπήρξεν η κυρία αιτία της μέχρι τούδε ανωμάλου πορείας αυτής”. Έγραφε.

Προς δε την Κυβέρνηση ψήφισμα ευχαριστίας αναφέρει:

«Η Ι. Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος, αναλαμβάνουσα σήμερα την διοίκησιν της Εκκλησίας κατά τους θείους και Ιερούς Κανόνες, δόξαν μεν και ευχαριστίαν αναπέμπει τω ουρανίω δομήτορι της Εκκλησίας Κυρίω ημών Ιησού χριστού, αποφασίζει δε να μη δεχθή ποτέ την εκ νέου επάνοδον του διοικητικού θεσμού διαρκούς ολιγομελούς Συνόδου, ξένου προς τους Κανόνες και προς το πνεύμα της Ορθοδόξου Εκκλησίας και εκφράζει δια του Προέδρου αυτής την ευγνωμοσύνην προς τους συντελεστάς της χειραφετήσεως αυτής».

Οι προσφωνήσεις που έγιναν κατά την έναρξη των συνεδριάσεων, ήταν προσαρμοσμένες στη διαλεκτική της σκοπιμότητας, για να επικαλύψουν κάποια σκοπιμότητα ή να αποκομίσουν κάποιοι το πθικό αισθητήριο.

Ο Πρόεδρος της Ιεραρχίας Αθηνών Χρυσόστομος είπε, μεταξύ άλλων:

«... Από της ιδρύσεως της Αυτοκέφαλου Εκκλησίας της Ελλάδος εν τη ενενηκονταετεί πορεία αυτής, δεν θα ευρεθή γεγονός δυνάμενον να εξισωθή εις λόγον σπουδαιότητος και αξίας προς το μέγα και ευφρόσυνον γεγονός, το συντελούμενον σήμερα. Ο ευσεβής Αρχηγός της Επαναστάσεως δια των από 14 Δεκεμβρίου ε.έ. δύο αποφάσεων, τροποποιήσας την από 5 Δεκεμβρίου απόφασιν, παρέπεμψε μεν εις την Ι. Σύνοδον της Ιεραρχίας, τα δι’ αυτής, διαταχθέντα μέτρα, ανέθηκε δε την διοίκησιν της Εκκλησίας της Ελλάδος εις την Ι. Σύνοδον της Ιεραρχίας και κατήργησε μετά του Νόμου ΣΑ’ του επί του Ν. Διατάγματος του 1833 στηριζόμενον την δι’ αυτού καθιερωμένην Διαρκή πενταμελή Σύνοδον.

» Την μεταβολήν ταύτην ως όνειρον εθεώρουν πάσαι αι προ ημών γενεαί από την επαύριον της ιδρύσεως της Εκκλησίας της Ελλάδος και εμείς σήμερα βλέπομεν πραγματοποιουμένην, αναμφιβόλως δε εμπειρωμένα ή εκ της μεταβολής επερχομένη νέα κατάσταση θα σημειώση νέου σταθμού εν τη ιστορία της Εκκλησίας και θα συντελέση εις την αναγέννησιν αυτής...» (Υπάρχει αναγέννησις στην Εκκλησία που μίλησε ο κ. Χρυσόστομος).

Ο πρωθυπουργός Στυλ. Γονατάς τόνισε:

«... αντελήφθηκεν ότι η Εκκλησία ευρίσκεται καθυστερημένη εν τη οδώ του επιβαλλομένου συγχρονισμού αυτής, και ότι απητείτο ώθησις προς τον συγχρονισμόν του τον...» (Για συγχρονισμό της Εκκλησίας μας είπε ο Πρωθυπουργός).

Ο Αρχηγός της Επαναστάσεως Νικ. Πλαστήρας ήταν πολύ αποκαλυπτικός στις προθέσεις.

«Η Επανάστασις ελπίζει ότι θα εξέλθη εξ υμών έργων ωφέλιμον εις την μέλλουσαν γενεάν και θα εθεώρει εαυτόν ευτυχή, αν άρξεται η αναγέννησις εν τη Εκκλησία, ήτις εν καιρώ δουλείας ουκ ολίγα προσέφερε, θα επεθύμει

όθεν όπως μη περιορισθήτε εις παναρχαίους κανόνες, αλλ’ εις ριζοσπαστικά μέτρα προβήτε...».

(ωραίες και ωφέλιμες συστάσεις – να υπερβούμε τους Ι. Κανόνες και να πάρουμεν μέτρα Ριζοσπαστικά – συμβούλεψε ο Στρατηγός Πλαστήρας).

Ο δε Υπουργός των Εκκλησιαστικών Α. Στρατηγόπουλος επισήμανε:

«Έχει τέλος η Ιεραρχία, το έργον του συντονισμού του Εκκλησιαστικού προς το πολιτικόν ημερολόγιον, έργον όπερ προφανώς είναι επείγον και απαραίτητον προς πρόληψιν των ατόπων της διαφοράς των ημερολογίων., επί τούτοις εκφράζω την πεποίθησιν ότι η Ιερά Σύνοδος της Ιεραρχίας, επωφελουμένη εκ των συνεληθόντων διαπρέπων Ιεραρχών, θα θέση έδραια τα θεμέλια της αναμορφώσεως της Εκκλησίας, όπως αυτή επιτελέση τον υψηλόν προορισμόν της».

(Έχει μεγάλη αποστολή η Εκκλησία, λέει ο Υπουργός, επείγον έργον είναι το ημερολόγιο και β) να θέσει τα έδραια θεμέλια μιας αναμορφωμένης Εκκλησίας).

Όλοι οι πολιτικοί άρχοντες έβλεπαν την Εκκλησία ως ένα κοσμικό ή... σωματείο και τη συμβουλεύουν πως και με ποιο τρόπο θα εργάζεται καλύτερα!

“Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΘΑ ΔΙΟΙΚΗΤΑΙ ΑΚΟΛΥΤΩΣ ΑΠΟ ΚΟΣΜΙΚΗΣ ΕΠΕΜΒΑΣΕΩΣ” (ΤΟΜΟΣ 1850)

Κύριε βραβευμένη καθηγητά της “Εκκλησιαστικής Ιστοριογραφίας”, που η «βούλησή σου ήταν να μελετήσεις επισταμένως τις ιστορικές και νομοκανονικές διαστάσεις του θέματος και να καταλήξεις σε τεκμηριωμένα και αντικειμενικά συμπεράσματα...» (πρόλογος “Εκκλησία κατά τη Δικτατορία 1967-1974”). Τι έγινε όμως; Αυτά έμειναν λόγια λεκτικά στη διαλεκτική της σκοπιμότητας και του καιροσκοπισμού; Στην πρώτη περίοδο με την παραχώρηση της Αυτοκεφαλίας του Πατριαρχείου στην Ελλαδική Εκκλησία ο Τόμος 1850 επί 70 χρόνια δεν εφαρμόστηκε, ουδέ κατ’ ελάχιστον και ο Καταστατικός Νόμος Σ’ & ΣΑ’ που ψηφίστηκε από τη Γερουσία στις 9 Ιουλίου 1852 και επικυρώθηκε από το Βασιλέα, από την πρώτη στιγμή και επί 70 χρόνια ήταν ένα “ΤΙΠΟΤΑ”, ένα κουρελόχαρτο, κανείς δεν το υπολόγιζε και ούτε το λάμβανε υπόψη από τους πολιτικούς και εκκλησιαστικούς κρατούντες και, σεις ιστορικός, τον κατάπιτε αμάσπτον.

Όλο αυτό το ιστορικό μπορεί να μην το βρήκατε λόγω παλαιότητας. Οι ιστορικές πηγές που αντλήσατε για τα βραβευμένα πονήματα που τα επικαλείστε, στα πλείστα εξ αυτών αναφέρουν τα γεγονότα και με λεπτομέρειες.

Τα τελευταία όμως, από τη δεύτερη περίοδο του 1920 και μέχρις το 1974 και αυτά δεν τα βρήκατε; τι έγινε με το Β’ Καταστατικό Νόμο το 1923; Και αυτά δεν τα βρήκατε; Η εν γνώσει τα πηδήσατε με σκοπιμότητα, για να αποπροσανατολίσετε τα πιστά μέλη της Ορθόδοξης Εκκλησίας! Και αφού όλα αυτά σας ξέφυγαν, τώρα ας αναδιψήσουμε μαζί προσεκτικά, ευσυνείδητα και ανυστερόβουλα τα του “Καταστατικού Νόμου της Αυτοκεφαλίου Εκκλησίας της Ελλάδος” 387/31-12-1923, με αυτά που “ώρισεν εν αγίω πνεύματι η εν Κωνσταντινουπόλει Ορθόδοξος Ιερά Σύνοδος, ευχόμενη απλέτω πόθω και διαπύρω αγάπη τη φίλη αυτής εν Χριστώ αδελφή...”. Και τα οποία διατάσσουν:

«υπερτάτην Εκκλησιαστικήν αρχήν γνωρίζουσα Σύνοδον διαρκή, συνισταμένην εξ Αρχιερέων προσκαλουμένων αλληλοδιαδόχως κατά τα πρεσβεία της χειροτονίας, πρόεδρον έχουσαν τον κατά καιρόν ιερώτατον Μητροπολίτην Αθηνών, και διοικούσαν τα της Εκκλησίας κατά τους θείους και ιερούς Κανόνες ελευθέρως και ακωλύτως από πάσης κοσμικής επεμβάσεως...

Ταύτα πάντα και τα τοιαύτα κανονισθήσονται παρά της Ιεράς Συνόδου δια Συνοδικής πράξεως, μη αντιβαινούσης τα παράπαν της ιεροίς Κανόσι των αγίων και ιερών Συνόδων και τοις πατροπαράδοτοις εθίμοις και ταις διατυπώσεσι της Ορθοδόξου Ανατολικής Εκκλησίας». (Τόμος, 1850) Εμείς τα βρήκαμε!

Για να δούμε τι έγινε!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

(πάσης φύσεως, χρωμάτων & παρατάξεων)

ΕΥΠΝΗΣΤΕ ΓΙΑΤΙ ΧΑΝΟΜΑΣΤΕ!

Τα νέα στοιχεία έρχονται από Διεθνείς Οργανισμούς (ΟΗΕ, Ευρωπαϊκή Ένωση, Στατιστικές Υπηρεσίες) και από δημοσιεύματα έγκριτων εφημερίδων. Η χώρα μας διέρχεται ένα σοβαρό και ανησυχητικό πρόβλημα που άπτεται της μελλοντικής ύπαρξής της ως χώρα γένους των Ελλήνων.

Η Ελλάδα έχει κηρύξει πολλές φορές πτώχευση, έχει κατακτηθεί από διάφορους εχθρούς της, έχει λεηλατηθεί από “φίλους”, **αλλά επεβίωσε**. Τα τελευταία χρόνια την κατάντησε η μάλιστα της υπογεννητικότητας, αν συνεχιστεί με τον ίδιο ρυθμό, το καράβι θα καταποντισθεί αύτανδρο! Τα τείχη της περήφανη Ιερικούς (Ελλάδας) ήδη κλονίζονται και η πτώση όχι σε μακρύ χρόνο θα είναι βεβαία και μεγάλη, αλλά και πολύ πικρά, θα γίνει κονιορτός (που είναι τα δεκάδες Κράτη/Βασίλεια – Λωραίνης, Ακουιτανίας, Οστρογότθων, Λογγοβάρδων, Βησιγότθων, Γουργούδιων, Αστουρίων, Γαλικίας, Βοημίας ... – ή Αυτοκρατορίες Ρωμαϊκή, Βυζαντινή, Αυστροουγγρική, Οθωμανική...!).

Η Ελλάδα γερνάει και μέρα με την ημέρα μικραίνει, κατατάσσεται στις πρώτες θέσεις μεταξύ των κρατών-μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης στη γήρανση του πληθυσμού και είναι η Τρίτη πιο γερασμένη χώρα στον ανεπτυγμένο κόσμο με ποσοστό αύξησης του πληθυσμού μεγαλύτερης ηλικίας κατά 21,4% έναντι 17,2 που είναι μέσος ο όρος της αύξησης στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Ο ρυθμός γεννήσεων στην Ελλάδα το 2023 διαμορφώνεται στο 1,4 παιδιά ανά γυναίκα, σύμφωνα με τους υπολογισμούς του Statista. Για να διατηρηθεί σταθερός ένας πληθυσμός μιας χώρας, απαιτείται ο αριθμός των γεννήσεων να μην είναι κάτω των 2,1 παιδιά ανά γυναίκα, αντικαθιστώντας και τους δύο γονείς και την παιδική θνησιμότητα.

Αυτό το όριο 2,1 σαν χώρα το είχαμε στη δεκαετία του 1960, ο δικτάτορας Παπαδόπουλος προνοώντας τι θα συμβεί με τη μείωση του πληθυσμού, έκανε μια αρχή και έδωσε ως βοήθεια για κάθε τρίτο παιδί που θα γεννηθεί, 500 δρχ. το μήνα. Αυτό ήταν ένα μέτρο στρατηγικής δημογραφικής πολιτικής και είχαμε μια σημαντική αύξηση το 1970-1975 που έφθασε **το 8,55**. Η δικτατορία έπεσε και το μέτρο άρχισε να ατονεί και η γεννητικότητα να υποχωρεί σε όρια ανησυχητικά. Η Κυβέρνηση Κώστα Μητσότακη με υπουργό Εθνικής Οικονομίας το Γ. Σουφλιά πήραν τη γενναία απόφαση να χορηγήσουν **“τιμητικά”** με μορφή παροχής σύνταξης στην Πολύτεκνη μητέρα που τιλοφορήθηκε ως **“ισόβια σύνταξη” (ν. 1832/1990)** που άρχισε από 23.000 δρχ., ήτοι 67,49 ευρώ και θα αναπροσαρμόζεται κατ’ έτος με βάση το δείκτη τιμών καταναλωτή του προηγούμενου έτους (**άρθρ. 39 π. 1 Ν. 2459/96**). Επίσης ένα επίδομα για το τρίτο παιδί και μια εφάπαξ παροχή.

Αυτό θεσπίστηκε για την αντιμετώπιση του δημογραφικού προβλήματος και για το γενικότερο δημόσιο συμφέρον (**Ν. 3675/1996**).

Ο Κώστας Καραμανλής (νεώτερος) το 2004 έκανε βελτιώσεις στο νόμο περί πολύτεκνων, όπου τα υιοθετημένα παιδιά ως πολύτεκνα, εισάγονταν στα πανεπιστήμια, σε σχολές, διορισμούς, εργασία κ.ά.

Ο πρόεδρος του European University Institute Τζόζεφ Γουάιλερ σε συνέντευξη που δημοσιεύθηκε στην εφ. **“ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ” 22/11/2015**, επεσήμανε αρκετά ανησυχητικά φαινόμενα που θα έπρεπε να τα ακολουθήσουμε, για να μη βρεθούμε στον “γκρεμό” ως Ε.Ε. και ως Ελλάδα: **«Το βαθύ πρόβλημα της Ευρώπης δεν είναι το Προσφυγικό, είναι το Δημογραφικό. Με την εξαίρεση δύο κρατών-μελών της Ε.Ε., η Ευρώπη διαπράττει δημογραφική αυτοκτονία. Δεν είναι μόνο η θεαματική μείωση του πληθυσμού σε απόλυτους αριθμούς. Το πραγματικό**

ζήτημα είναι ότι αλλάζει η ισορροπία μεταξύ των νέων και των ηλικιωμένων. Άρα η ικανότητα των κοινωνιών μας να χρηματοδοτούν τους ηλικιωμένους μέσω φόρων και ασφαλιστικών εισφορών που καταβάλλουν οι νέοι θα αποδεκατισθεί...».

Μια παλαιά μελέτη (2017) του ΣΕΒ έδειξε στοιχεία πολύ ανησυχητικά σε όλα τα επίπεδα. Ότι δηλαδή στην Πατρίδα μας, όσοι δεν εργάζονται (**άνεργοι, μητέρες, παιδιά, τρίτη ηλικία**) είναι διπλάσιοι από αυτούς που ζουν και εργάζονται με αριθμούς και με έναν κατάλογο με συγκεκριμένα νούμερα.

Όπως, από τα **10,8 εκατ.** που ζουν και κατοικούν, οι εργαζόμενοι στο **Δημόσιο ήταν 806.000**, οι μισθωτοί στον **ιδιωτικό τομέα 1,6 εκατ.**, οι ελεύθεροι επαγγελματίες, αγρότες κ.λπ. **1,30 εκατ.**, ενώ οι πάσης φύσεως συνταξιούχοι (**αναπηρίας, γήρατος κ.ά.**) έφθασαν **τα 2,6 εκατ.** Με αποτέλεσμα κάθε εργαζόμενος στον ιδιωτικό τομέα με τα εισοδήματά του και τους φόρους που πληρώνει, να **συντηρεί 2,8 άτομα** του πληθυσμού που είτε δεν εργάζονται είτε απασχολούνται στο Δημόσιο.

Αυτό σύντομα θα φέρει ισχυρές πιέσεις και αναταράξεις στο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, οι εργαζόμενοι θα αντιμετωπίσουν ένα δυσόμινο μέλλον, καθώς δεν υπάρχει συνταξιοδοτική αποταμίευση και οι συνταξιούχοι θα αντιμετωπίσουν το μέλλον με όλο και μεγαλύτερη ανασφάλεια, καθώς οι συντάξεις τους θα μειώνονται.

Από το 1980 ο ρυθμός γεννήσεων άρχισε να πέφτει σταδιακά κάτω από το όριο των 2 παιδιών ανά γυναίκα. Ήρθε και η οικονομική κρίση των μνημονίων το 2010 που επιτάχυνε την αριθμητική συρρίκνωση. Είναι χαρακτηριστικό ότι το 2015 ο νόμιμος πληθυσμός με βάση τα στοιχεία του ΟΗΕ εμφανίζεται ισοσκελισμένος, όμως πίσω από αυτή την ισορροπία των αριθμών υπάρχουν μεγάλες αποκλίσεις, διότι πρώτον, από τη χώρα μας φεύγουν νέοι, μορφωμένοι που θα φτιάχνουν οικογένεια, επιχειρήσεις και θέσεις εργασίας, και αναζητούν μια δυνατή πορεία στο εξωτερικό, ενώ αυτοί που έρχονται είναι αλλοδαποί, οι οποίοι κατά κανόνα έχουν χαμηλό μορφωτικό επίπεδο και υψηλό ρυθμό γεννήσεων και επί το πλείστον από χώρες ισλαμικές, της Ασίας και της Αφρικής, με άλλη ζωή, κουλτούρα, παραδόσεις και θρησκεία.

Βρισκόμαστε μπροστά σε έτος ιστορικών εξελίξεων, οι οποίες θα διαμορφώσουν και το μέλλον της χώρας.

Αν δεν ξυπνήσουν οι πολιτικοί μας, να δώσουν νέα προνόμια, νέα δυναμική, νέα κίνητρα, για να αυξηθεί σύντομα και σημαντικά η γεννητικότητα, τότε με μαθηματική βεβαιότητα έρχεται η εκμηδένιση, τα δεσποχεία του ΟΗΕ μας κατατάσσουν ως την **6^η πιο γερασμένη χώρα στον κόσμο**.

Χαρακτηριστικό (ήταν η αρχή) είναι αυτό που συνέβη για πρώτη φορά από το 1921, οι γεννήσεις του έτους 2013 να κατέλθουν κάτω από τις **100.000, να είναι μόλις 94.134 από τις οποίες οι 80.940 ήταν από ελληνίδες και 13.194 ήταν από αλλοδαπές** και είχαμε συγχρόνως και 111.794 θανάτους. Δηλαδή είχαμε χάσει μέσα σε έναν χρόνο μια ολόκληρη πόλη ίση με την Κόρινθο ή την Τρίπολη.

Τα νούμερα κάθε χρόνο που περνάει για τη χώρα μας είναι τρομακτικά. Την τριετία 2021-2023 οι **γεννήσεις ήταν 232.896 και οι θάνατοι 412.806, διαφορά 179.910 άτομα χάθηκαν**, δύο ολόκληρες πόλεις – **Βόλος και Ιωάννινα** -. Αν από τις γεννήσεις αφαιρέσουμε των αλλοδαπών χάθηκαν δύο από τις πιο μεγάλες Ελληνικές πόλεις – **Λάρισα και Βόλος** -.

Η δημογραφική χρεωκοπία της Ελλάδας, όπως πολιτεύομαστε, είναι απόλυτα βεβαία, γιατί οδηγούμεθα στην εξαφάνιση, βαδίζουμε ολοταχώς στο μονοπάτι του γκρεμού. Ενδεικτικό της όλης εφιαλτικής κατάστασης είναι η ελληνική κοινωνία

με την τουρκική, η οποία πραγματοποίησε ένα πληθυσμιακό άλμα. Από τα 21 εκατ. που ήταν το 1950 και με βάση τα στοιχεία που δημοσίευσε η τουρκική Στατιστική Υπηρεσία (Turkstat) το 2023 έφθασε τα 85.372 εκατ. Κατοίκους με ένα νεανικό πληθυσμό. Σήμερα το 68,3 % είναι μεταξύ 15-64 ετών, το 21,4 % είναι κάτω των 15 ετών και μόνο το 10,2 % είναι πάνω των 65 ετών. Τα παιδιά από 0-15 ετών πλησιάζουν τα 20 εκατ.

Μια μελέτη που έγινε από την απογραφή του 1961 έως το 2011 (η απογραφή του 2021 δεν είχε ολοκληρωθεί αλλά σύμφωνα με τους ειδικούς πρέπει να είναι η εφιαλτικότερη!), έδειξε ότι ο παιδικός της χώρας μας, δηλαδή τα παιδιά ηλικίας από 0-14 **μειώθηκε από 8.025.100 σε 1.569.300** άτομα. Δηλαδή **κατά 1.455.800 άτομα ή ποσοστό 48,1 %**, αυτά τα παιδιά αποτελούν το μέλλον του έθνους, δηλαδή τη βάση “τροφοδοσία” των επόμενων γενεών.

(Η Κομισιόν μας δίνει άλλα νούμερα πιο εφιαλτικά, μας κατατάσσει ως μια χώρα γερασμένη και θα δούμε) τις **«μεγαλύτερες μειώσεις πληθυσμού φθάνοντας από 21% έως και 27% και ο πληθυσμός θα κατέβει στα 8,5 εκατ. ανθρώπους. Αναφέρει ότι ο πληθυσμός της Ελλάδος το 2020 μειώθηκε κατά 48%, ήτοι σε πραγματικά νούμερα έχουμε 50.401 λιγότερους ανθρώπους, κατά μήνα λιγοστεύουν 4.200 πολίτες ή αλλιώς χάνονται 138 έλληνες την ημέρα, ή σε κάθε ώρα που περνάει, δεν υπάρχουν 6 πολίτες, με πιο απλά λόγια, μέσα στο 2020 χάθηκε μια πόλη σαν το πληθυσμό της Λαμίας».**

Ο ΟΗΕ αναφέρει στοιχεία δεκαετίας (2010-2020) και καταγράφει μείωση πληθυσμού κατά περίπου μισό εκατομμύριο 464.583 άτομα, αφαιρώντας από τους θανάτους τις γεννήσεις, διότι η Ελληνική πολύτεκνη οικογένεια από το 1981 βρέθηκε στο στόχαστρο της εξόντωσης, παρ’ ότι **“η προστασία της πολύτεκνης οικογένειας προβλέπεται από το άρθρο 21 παρ. 2 του Συντάγματος”**.

Η εφημερίδα **“ΤΑ ΝΕΑ” 22/4/1992 (συνοπτικά)** έγραφε ότι με τους αλληπάλληλους φορολογικούς νόμους ευνοούνταν και ευνοούνταν προκλητικά οι υψηλόμισθοι και οι άγαμοι πολίτες και **“τιμωρούνται”** άγρια οι πολύτεκνοι και οι χαμηλόμισθοι και συγκεκριμένα ανέφερε ότι, ένας άγαμος είχε, από τη φορολογία αύξηση του εισοδήματός του από 5,4% έως 16%, ενώ ένας έγγαμος με παιδιά του ίδιου εισοδήματος είχε μείωση από 1,2% έως 1,4%, δηλαδή συρρίκνωση του εισοδήματος του δύσμοιρου εγγάμου περίπου 16%! Και κατέληγε η εφημερίδα: **«Μήπως, λοιπόν, όλα αυτά σημαίνουν ότι το λεγόμενο για το οξύ δημογραφικό πρόβλημα, που έχει εξελιχθεί σε μείζον εθνικό, είναι για τους αρμόδιους... κουραφέζα!».**

Με αυτά – ίσως και με άλλα παρόμοια, αναγκαστούν οι πολιτικοί να προβληματιστούν και να συνέλθουν.

ΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ ΕΡΗΜΙΑ

Η Ελλάδα ζει την τρίτη ερημία. Η πρώτη είναι εκείνη που κυριάρχησε μετά την επικράτηση των Ρωμαίων το 146 π.Χ., η δεύτερη λίγα χρόνια μετά από την επανάσταση του 1821 και αυτή ίσως είναι η τρίτη και η τελευταία!

Να πως βαδίζουμε: Το 1951 η αναλογία των ηλικιωμένων ατόμων στη χώρα μας (άνω των 65 ετών) ήταν το 6,5%. Το 1961 έφθασε το 8,20%. Το 1984 σκαρφάλωσαν στο 13,3% και η απογραφή το 2011 έδειξε ότι τα άτομα άνω των 65 ετών **– χωρίς τον πρόσθετο πληθυσμό των 912.000 αλλοδαπών** – έφθασε στο 21,3%. Ενώ χρόνο με το χρόνο οι εξελίξεις είναι εφιαλτικές, τα μέχρι τώρα μέτρα από όλες σχεδόν κατά καιρούς κυβερνήσεις κρίνονται αν επαρκέστατα ως και εγκληματικά για την αντιμετώπιση του προβλήματος.

Αυτό είναι, κύριοι πολιτικοί, το υπ’ αριθμό 1 εθνικό θέμα της πατρίδος μας και όχι η σωρεία αθλιότητων που μας παρουσιάζουν, δυστυχώς, νυχθημερόν τα ΜΜΕ, χωρίς να αγγίζουν το σοβαρότατο αυτό θέμα, να χτυπήσουν τους καμπάνες δυνατά της προτεραιότητας προς κάθε κυβέρνηση και πολιτικό. Εκτός αν...! Είναι διεθνιστές και δεν τους ενδιαφέρει αν η Ελλάδα θα ανήκει μελλοντικά στους Έλληνες.

(πάσης φύσεως, χρωμάτων & παρατάξεων)

ΞΥΠΝΗΣΤΕ ΓΙΑΤΙ ΧΑΝΟΜΑΣΤΕ!

Ο Γάλλος δημοσιογράφος Alfred Saury είχε γράψει για το πληθυσμιακό πρόβλημα, **“είναι τόσο θεμελιώδη που εκδικούνται τρομερά εκείνους που τα αγνοούν και καμιά χώρα δεν μπορεί να ζήσει αν δεν πιστεύει στη ζωή”**.

Ένα άρθρο στην εφ. **“ΤΑ ΝΕΑ”** στις 22 Απριλίου 1992 ήρθε και τάραξε τα λιμνάζοντα νερά, η διακομματική επιτροπή της Βουλής (**ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ @ ΚΚΕ**) το Φεβρουάριο του 1993, αποφάσισε ομόφωνα μεταξύ άλλων στη εξής διαπίστωση: **“Η δημογραφική εξασθένηση – γήρανση της κλασικής Ελλάδος και του Βυζαντίου οδήγησε, σύμφωνα με έγκριτες μαρτυρίες, τον Ελληνισμό σε υποταγή αιώνων και παρ’ ολίγον σε ολοκληρωτικό αφανισμό”**.

Και μετά τι έγινε: ΤΙΠΟΤΑ!

Σε ένα δημοσίευμα στη **“ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΚΝΩΝ”** εκείνης της περιόδου αναφέρει: **“Εργαζόμενος με ένα παιδί και με μισθό 250.000 δρχ. έχει φορολογική μείωση κατά 2.120 δρχ., πολύτεκνος εργαζόμενος και με μισθό 265.000 δρχ. έχει φορολογική μείωση, το «τρομερό» ποσό των 1.000 δρχ.”**.

Ο πρωθυπουργός Κώστας Σημίτης σε ομιλία του στη Βουλή στις 29 Νοεμβρίου 1996 είπε για την κατάργηση των πολυτεχνικών επιδομάτων: **«Πρέπει να υπάρχει συμπαράσταση εκεί όπου υπάρχει ανάγκη, δηλαδή στη μητέρα που έχει μικρά παιδιά»**. Λες και οι οικονομικές επιβαρύνσεις δεν αυξάνονται, όσο τα παιδιά μεγαλώνουν!

Φθάσαμε στην περίοδο των Μνημονίων με πρωθυπουργό το Γιώργο Παπανδρέου (ΓΑΠ) με το **«Λεφτά υπάρχουν»** και αντί αυτών έχουμε καταιγίδα καταργήσεων αλλά και επιβολή νέων φόρων.

■ Κατάργησε το αφορολόγητο των χρηματικών γονικών παροχών (Ν. 3842/2010) και επιβολή φόρου 10%.

■ Κατάργησε τα πολυτεχνικά επιδόματα και την ισόβια σύνταξη της πολυτεχνικής μητέρας (Ν. 4093/12).

■ Καθιέρωσε εισφορά αλληλεγγύης να πληρώνει το ίδιο ποσό ο άγαμος με τον πολύτεκνο 4-10 παιδιών (Ν. 3986/11).

■ Επιβλήθηκε φόρος πολυτελούς διαβίωσης στους πολύτεκνους που είχαν αυτοκίνητο άνω των 1928 κ.ε. (που θα μπόυνε μια οικογένεια 6-10 ατόμων!) (4111/13) και άλλα ακόμα παραβιάζοντας ρητές επιταγές του Συντάγματος, όπως: **“Οι Έλληνες πολίτες συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις στα δημόσια βάρη ανάλογα με τις δυνάμεις τους”** (αρθ. 4 παρ. 5) και **“οι πολύτεκνες οικογένειες έχουν δικαίωμα**

ειδικής φροντίδας από το κράτος” (αρθ. 21 π. 2).

Ήρθε η περίοδος διακυβέρνησης της χώρας από **“Αριστερά και ANEL”** (20/9/2015) και πλέον έχουμε ανοικτή “έχθρα” κατά της πολύτεκνης οικογένειας με εκφράσεις και πράξεις πρωτοφανείς. Στη Βουλή (**Πολάκης, Καραγιαννίδης – ΣΥΡΙΖΑ**) όπως: **«τους έχουμε γραμμένους στα παλαιά μας τα παπούτσια»**. Ή της υπουργού Θεανώς Φωτίου που χαρακτήρισε τους τρίτεκνους και πολύτεκνους **“μικρότερη πληθυσμιακή ομάδα!”** κ.ά... Και σάρωσαν ό,τι είχαν αφήσει οι προηγούμενοι.

Κατάργησαν τις μετεγγραφές των πολυτέκνων (Ν. 4332/2015).

Κατάργησαν το ποσοστό 10% για την εισαγωγή των πολυτέκνων στην Πυροσβεστική Ακαδημία (Π.Δ. 44/2016).

Μείωσαν τις κύριες και επικουρικές συντάξεις πολυτέκνων (Ν. 4387/2016).

Υποχρέωσαν τον πολύτεκνο να πληρώνει ίδιο φόρο ιδιοκτησίας, όπως και ο άγαμος (Ν. 4389/2016).

Κατάργησαν τα επιδόματα των τέκνων (Ν. 4387/2016).

Κατάργησαν τη μοριοδότηση των παιδιών πολυτέκνων, όπως αποφασίστηκε με το Ν. 2190/1994 με το Ν. 4461/2017, και άλλα ακόμα. Είχαμε όμως και φαινές προτάσεις (;) για το πώς θα λύσουμε το **“δημογραφικό”**.

«Στην Ελλάδα ο πληθυσμός μειώνεται σταθερά από το 2010, κι αν δεν ήταν οι 900.000 πρόσφυγες της δεκαετίας του 1990, θα είχε μειωθεί και γεράσει πολύ νωρίτερα. Η Ελλάδα έχει ανάγκη τουλάχιστον 1.000.000 πρόσφυγες. Για να αντιμετωπίσει την πληθυσμιακή κατάρρευση. Εκείνο που θα πρέπει να μας απασχολεί είναι το πώς θα τους ενσωματώσουμε. Πού θα τους στεγάσουμε, πώς θα απασχοληθούν, πώς θα τους εκπαιδεύσουμε, πώς θα τους μάθουμε τη γλώσσα μας και πώς θα τους εξοικειώσουμε με τον πολιτισμό μας. Αυτό είναι το μεγάλο ζήτημα των επόμενων χρόνων» (“ΠΑΡΟΝ” 23/10/20 – Καθηγητής Ιστορίας, μέλος του ΣΥΡΙΖΑ, Αντώνης Λιάκος). Η παρατήρηση της εφημερίδας!

“Αυτό δεν είναι αλλοίωση, ξερίζωμα της ελληνικής φυλής, κύριε καθηγητά;

Η οικονομική στήριξη της οικογένειας και πρωτίστως των νέων ζευγαριών, με πρωτοδότηση των γεννήσεων, δεν είναι έστω μια παράλληλη λύση του προβλήματος που ενισχύει τη μακροβιότητα της ελληνικής ρίζας;”

ΝΕΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Στο συνέδριο που έγινε στις **18 @ 19 Οκτωβρίου 2021** του Economist με τη συνεργασία **HOPEgenesis** της Ελληνικής κυβέρνησης και του Γραφείου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στην Ελλάδα για την αντιμετώπιση της δημογραφικής κρίσης στην Ελλάδα, ακούστηκαν βαρύστομες εξαγγελίες και μέτρα από τον υπουργό κ. Χατζηδάκη ότι θα λάβει η κυβέρνηση στο νέο πρόγραμμά της, όπως: **«“νταγιάδες της γειτονιάς”, η δημιουργία μονάδων παιδικής μέριμνας σε 120 μεγάλες επιχειρήσεις, χρηματοδότηση 50.000 νέων θέσεων για βρέφη και νήπια σε βρεφονηπιακούς σταθμούς και η παράλληλη προώθηση της δημιουργίας 150 νέων Κέντρων Δημιουργικής Απασχόλησης Παιδιών, η στήριξη των μητέρων που είναι εκτός αγοράς εργασίας, με στοχευμένα προγράμματα απασχόλησης...»**, κ.ά.

Στο ίδιο πλαίσιο κινήθηκε και ο υφυπουργός Εργασίας Π. Τσακλόγλου, ο οποίος επιπλέον επισήμανε την ανησυχία του που πριν μερικές δεκαετίες, για κάθε συνταξιούχο αντιστοιχούσαν 4-5 εργαζόμενοι, ενώ σήμερα βρισκόμαστε στο 1,4 με προοπτική μικρής μόνο ανάκαμψης (και αυτό ίσως λόγω των μεταναστευτικών ροών) (“ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ”,

20/10/2021).

Από τότε πέρασαν περισσότερα από τρία χρόνια και η δέσμευση του κ. Χατζηδάκη **“να εμφανίζεται αποφασισμένος να αντιμετωπίσει το θέμα ως κορυφαία προτεραιότητα”** έμεινε – κατά τη ρομαντική κωμωδία του Σαίξπηρ – **“Ονειρο Θερινής Νυκτός”**.

Ο ευπατρίδης δημοσιογράφος **Κων/νος Κόλμερ** παίρνοντας αφορμή από το βιβλίο του στρατηγού **Φ. Φράγκου** αναρωτήθηκε: **“Μήπως, τελικά, ο στρατηγός Φράγκος είχε δίκαιο;”**, **«Τα Μνημόνια οδηγούν τον ελληνικό λαό σε γενοκτονία»... Το 2050, σύμφωνα με δημοσίευμα των “Νιου Γιορκ Τάιμς”, το 32% του ελληνικού**

πληθυσμού θα είναι άνω των 65 ετών, εις μη παραγωγική ηλικία, έναντι 16% που ήταν το 2000... Δια πρώτην φοράν από το 1930 εσημειώθη τόσο μεγάλη μείωση του ελληνικού πληθυσμού όσον το 2012. Δεν είναι περίεργο πως ο άλλοτε σφριγηλός ελληνικός πληθυσμός κατήντησε άτεκνος και πένης. Το παράδοξον είναι ότι η κατηφόρα διήρκεσε τόσον πολύν χρόνο δια να εμφανι-

στούν τα... γενοκτονικά της αποτελέσματα...» είναι απόλυτα σωστές οι προγνώσεις του στρατηγού **Φράγκου** – γράφει ο Κόλμερ – **ότι σε διάστημα 36 ετών ο ελληνικός λαός θα εξαφανισθεί με την υπογεννητικότητα, τη γήρανση και την εισβολή μουσουλμάνων** (βλ. βιβλίο: **“Η σεισάχθεια δανείων και καταθέσεων”**, σελ. 174).

Από τα παραπάνω γίνεται φανερό ότι οδηγούμεθα σε επιβαρυντική κατάσταση, η πολιτική ηγεσία δεν μπορεί ή δε θέλει να ανατρέψει την κατάσταση. Η Εκκλησιαστική ηγεσία ζει και βασιλεύει στο δικό της **“πανηγυρικό”** ρυθμό, με βόλτες, πανηγύρια, ονομαστήρια, συλλειτούργα...

Το Ινστιτούτο ΕΝΑ μας πληροφορεί ότι από την αρχή των μνημονίων, 2010 έως 2022, έφυγαν από την Ελλάδα **1.079.992 άτομα**, ένας οικονομικός ενεργός πληθυσμός ηλικίας από 15 έως 44 ετών.

Η οικονομική κρίση, έφερε και την ηθική κρίση, οι νέοι δεν παντρεύονται, δε φτιάχνουν δική τους οικογένεια, έχει εκλείψει κάθε όραμα, πορεύονται χωρίς ελπίδα και παραπαίουν ανάμεσα στις καφετέριες και στα στέκια των ναρκωτικών, γυρίζουν την πλάτη στους πολιτικούς και το ποσοστό ψηφοφόρων στις εκλογές από χρόνο με το χρόνο μειώνεται δραματικά.

Οι πολιτικοί γάμοι ξεπέρασαν τους θρησκευτικούς, οι νέοι έχουν χάσει την πίστη στην Εκκλησία, την πίστη στην Πατρίδα, την πίστη στις αξίες, την πίστη στις ρίζες του Έθνους. Φαίνεται ότι έχουν απολέσει στο δρόμο που ακολουθούν, την πυξίδα και την πίστη στον εαυτό τους και πορεύονται πλέον χωρίς ελπίδα. Υπάρχουν όμως και εξαιρέσεις φωτεινές.

Φθάσαμε σήμερα να είσαι δυσάρεστος... όταν λες την αλήθεια. Το να είσαι όμως, αναγκασμένος να μην δυσάρεστίζεις... και να λες ψέματα είναι ό,τι χειρότερο!

Στην κατοχή υπήρξε μεγάλη πείνα και δυστυχία, αλλά ο λαός υπέμεινε υπομονετικά και τα έφερνε βόλτα και οι αυτοκτονίες ήταν άγνωστες. Όλα ανατράπηκαν τα τελευταία χρόνια, σύμφωνα με τα στοιχεία της **ΕΛΣΤΑΤ**, ο αριθμός αυτοκτονιών είναι σταθερά αυξανόμενος από χρόνο σε χρόνο. Από το 2010-2015 **σημειώθηκαν 2.989 αυτοκτονίες**.

Αυτή, είναι δυστυχώς η ωμή πραγματικότητα. Η κυβέρνηση δείχνει να μην ανησυχεί, η αντιπολίτευση το μόνο που τους ενδιαφέρει, είναι να μην χάσουν τις παρεχόμενες απολαύσεις τους! Η δημογραφική κατάρρευση δεν έχει προηγούμενο και κανείς δεν ανησυχεί, ο εφιάλτης της υπογεννητικότητας έφερε την πατρίδα μας μπροστά στον αφανισμό της.

Έλληνες πολιτικοί (χρωμάτων & κομμάτων) ...

Ξυπνήστε, γιατί χανόμαστε!

ΑΓΩΝΑΣ

**ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ
ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ**

ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 330-331

ΚΩΔ. ΥΠ. 061603

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2024 - ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2025

Ιδιοκτήτης Εκδότης

Διευθυντής

**Τριαντάφυλλος Ι. Τασιόπουλος
ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ**

Γραφεία: Αιόλου 20 & Αστροναυτών ,

T.K. 41221 Λάρισα

Τηλ.: 2410 284644

Τηλ.: 2410 554068

Εκδίδεται με προαιρετικές προσφορές

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

**www.agonas.org
info@agonas.org**

ΤΥΦΛΟΙ ΣΤΗΝ ΨΥΧΗ

άνθρωπος, είναι το να βρεθεί τυφλός. Είτε εκ γενετής είτε μετά από κάποιο χρονικό διάστημα. Ζει μέσα στο σκοτάδι, στη μοναξιά, την κοινωνική απομόνωση και δεν μπορεί ν' απολαύσει καμία από τις ομορφιές του κόσμου.

Παρ' όλα αυτά όμως στην αγία Γραφή βλέπουμε τυφλούς ανθρώπους να ανακαλύπτουν το Χριστό και να πιστεύουν σ' αυτόν, ενώ οι ανοικτομάτηδες αρχιερείς, γραμματείς, φαρισαίοι, κοσμικοί άρχοντες να μην πιστεύουν, παρ' όλα τα θαύματα που βλέπουν και να φθάνουν στο σημείο να λένε ότι με τη δύναμη του Διαβόλου κάνει ο Χριστός τα θαύματά του (Ματθ. 9,34).

Συνεπώς χειρότερη από τη σωματική τύφλωση και πιο τραγική είναι η ψυχική τύφλωση. Αυτή καθιστά τον άνθρωπο εντελώς ανάπηρο και σ' αυτή τη ζωή και στην άλλη.

Αλλά ας δούμε τι λέγει σχετικά με το θέμα που εξετάζουμε ένας πατέρας της Εκκλησίας μας, ο άγιος Θεόφιλος Αντιοχείας (2^{ος} αιών μ. Χ.). Κάποιος Αυτόλυκος, μαθητής και φίλος του αγίου Θεοφίλου, τον ρωτά: «Δείξε μου το Θεό σου» και ο Θεόφιλος απαντά: «Δείξε μου τον άνθρωπό σου κ' εγώ θα σου δείξω τον Θεό μου. Διότι, όπως οι τυφλοί δεν μπορούν να δουν τον ήλιο, όχι γιατί δεν υπάρχει, αλλά γιατί αυτοί δεν έχουν υγιείς οφθαλμούς, έτσι συμβαίνει και με το Θεό. Εάν δεν τον βλέπουν, τον εαυτό τους πρέπει να θεωρούν άρρωστο και να προσπαθούν να τον θεραπεύσουν. Λοιπόν δείξε μου τους οφθαλμούς της ψυχής σου υγιείς, ώστε να μπορούν να δουν, και τ' αυτής της καρδιάς σου υγιή, ώστε να μπορούν να ακούσουν.

»Πρέπει η ψυχή σου να είναι καθαρή όπως ένας γυαλισμένος καθρέφτης. Εάν υπάρχει κάποιο ελάττωμα στον καθρέφτη, τότε δεν μπορούμε να δούμε τον εαυτό μας. Το ίδιο συμβαίνει, και όταν η ψυχή μας είναι σκοτισμένη και μαυρισμένη από τα πάθη, δεν μπορεί να δει το Θεό. Ο Θεός στέλνει τις ακτίνες του, αλλά ο καθρέφτης της ψυχής μας, επειδή είναι σκουριασμένος, δεν τις δέχεται ούτε τις αντανακλά. Και έτσι μέσα του δεν μπορεί να σχηματισθεί η εικόνα του Θεού. Πώς λοιπόν να λάβουμε γνώση του Θεού;».

Γι' αυτό προσθέτει ο άγιος Θεόφιλος: «Δείξε λοιπόν και συ τον εαυτό σου, εάν δεν είναι μοιχός, πόρνος, αρσενοκοίτης, άρπαξ, φθονερός, οργίλος, συκοφάντης... Εάν τα έχεις αυτά, τότε ο καθρέφτης της ψυχής σου είναι σκουριασμένος. Καθάρισέ τον, και τότε ο ήλιος της δικαιοσύνης θ' αντικατοπτριστεί μέσα σου και θα τον δεις. Μη μου ζητάς να σ' τον περιγράψω, γιατί ο Θεός είναι άρρητος και ανέκφραστος. Πρέπει να έχεις προσωπική εμπειρία».

Εκτός όμως από τη δυνατότητα να βρει το Θεό και να πιστεύσει σ' αυτόν, τον τυφλό συνάνθρωπό μας τον ευλογεί ο Θεός, ούτως ώστε να μπορέσει να πετύχει μεγάλα και σπουδαία, όπως οι πλήρως υγιείς άνθρωποι. Θα παραθέσουμε μερικά αξιόλογα πρόσωπα από τη μαρτυρική και ηρωική τάξη των τυφλών συνανθρώπων μας, από τον ελληνικό χώρο της καθ' ημάς Ανατολής.

Δίδυμος ο τυφλός 313-398

Θεολόγος και συγγραφέας στην περίφημη Κατηχητική Σχολή της Αλεξανδρείας, της οποίας ηγήθηκε για μισό περίπου αιώνα.

Μολονότι τυφλώθηκε, όταν ήταν τεσσάρων ετών, πριν μάθει ανάγνωση, κατόρθωσε να σπουδάσει Φιλοσοφία, Ρητορική, Γραμματική και Μουσική και να

επιδοθεί στη συγγραφή αξιόλογων έργων. Όταν έθεσε τις υπηρεσίες του στη διάθεση της εκκλησίας της Αλεξανδρείας, τοποθετήθηκε από τον Αθανάσιο Αλεξανδρείας επικεφαλής της χριστιανικής κατηχητικής σχολής της πόλης, όπου έζησε και εργάστηκε. Μεταξύ των μαθητών του περιλαμβάνονται ο Ιερώνυμος, ο Ρουφίνος και ο Αμβρόσιος Αλεξανδρείας.

Δοσίθεος Παρασκευαΐδης Κατουνακιώτης 1912-1991

Γεννήθηκε το 1912 στην Αττάλεια της Μ. Ασίας. Έχασε το φώς του σε ηλικία 5 ετών. Το 1931 (19 ετών) έγινε μοναχός στο Αγ. Όρος. Επινόησε σύστημα Μπρέιγ για τη Βυζαντινή μουσική και μετέγραφε σε αυτό όλα τα κλασσικά μαθήματα. Συνέθεσε και νέα μέλη βασιζόμενος σε κλασσικές γραμμές και θέσεις. Απο πληροφορίες μαθητών του, ο π. Δοσίθεος θαύμαζε και ακολουθούσε τον τρόπο εκτέλεσης του Ιακώβου Ναυπλιώτη. Κοιμήθηκε την Παρασκευή της εβδομάδος των Βαΐων το 1991 σε ηλικία 79 ετών.

Μελέτιος Αϊβαζίδης μοναχός ορφανοτρόφος 1918-2012

Ο μοναχός Μελέτιος Αϊβαζίδης γεννήθηκε στη Νικόπολη του Πόντου το 1918. Ήρθε με τους γονείς του πρόσφυγας. Μετά από περιπλανήσεις καταστάλαξαν οι γονείς του στη Λεπτοκαρυά Γιαννιτών. Αγαπούσε πολύ την εκκλησία και από 2 ετών έψελνε το τροπάριο του Ιωάννη του Προδρόμου.

Βοηθώντας τους γονείς του στα καπνά, όταν ήταν 11 χρονών, ένα παιδάκι πέταξε μια καπνοβελόνα που καρφώθηκε στο μάτι του μικρού Κυριάκου. Έτσι έχασε το μάτι του και εν συνεχεία,

χάλασε και το άλλο μάτι του Από τα 11 του χρόνια ήταν παντελώς τυφλός. Στα 18 του χρόνια, εκάρη μοναχός στο μοναστήρι του Τιμίου Προδρόμου Ναούσης, με το όνομα Μελέτιος.

Έκτοτε αν και τυφλός, σκορπούσε γύρω του ισχυρό φως. Ίδρυσε ορφανοτροφείο στη Νάουσα. Πέρασαν από τα χέρια του και μεγάλωσαν 2000 ορφανά και πλέον. Το έργο του ήταν πολύ μεγάλο. Έγινε πατέρας των ορφανών και βοηθός του κόσμου.

Έχει κάνει Ησυχαστήριο που ονομάζεται «Ησυχαστήριο Επτάρυθος Χάρις». Κοντά του έβρισκαν παρηγοριά πολλές κουρασμένες ψυχές. Τους συμβούλευε, τους παρηγορούσε και το Ησυχαστήριο του λειτουργούσε και σαν πτωχοκομείο. Πολλοί πέρασαν και έπαιρναν τη συμβουλή του και την ευλογία του. Το τηλέφωνό του δε σταματούσε να χτυπά και να συμβουλεύει μέχρι αργά τη νύκτα. Το έργο του ήταν έργο ανθρωπιάς, έργο Θεού. Οι προσευχές του είναι άπειρες, τα γραφόμενά του ατελείωτα. Στα ράφια του πουχαστηρίου βρίσκεις προσευχές και λόγους δικούς του, με τις χρονολογίες που τα έλεγε.

Στα 94 χρόνια του αρρώστησε. Τον μετέφεραν στο νοσοκομείο των Γιαννιτών, γιατί έπεσε σε κώμα από το σάκχαρο. Στο νοσοκομείο υπεβλήθηκε σε εξετάσεις και βρέθηκε πως ο πνεύμονάς του είχε μαζέψει υγρό. Παρόλο τα χρόνια του και την αρρώστια του έδινε την ευλογία του, σε όσους τον επισκέπτονταν. Πέρασε πολύς κόσμος από το νοσοκομείο Γιαννιτών, για να τον δει. Από τις 3 Ιανουαρίου που μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο, έμεινε μέχρι τις 13 ημέρα Παρασκευή. Οι γιατροί του επέτρεψαν να βγει και να πάει στο μοναστήρι του. Είχε μια βδομάδα που επέστρεψε στο μοναστήρι του και κοιμήθη στις 20/1/2012 ημέρα Παρασκευή, αφού πρώτα εξομολογήθηκε και εκοιμήθηκε.

Ας δοξάσουμε το Θεό για τη χάρη που δίδει στους σωματικά αναπήρους και ας προσέξουμε μη καταντήσουμε ανάπηροι πνευματικά.

Γράφει ΜΕΛΕΤΙΟΣ
ΑΠ. ΒΑΔΡΑΧΑΝΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

Περί κολλύβων σε μνημόσυνα και εορτές αγίων

Το τελευταίο διάστημα παρατηρείται μια εσφαλμένη πρακτική στους Ιερούς Ναούς που κα έχει να κάνει με την προσκύνηση κολλύβων μέσα σε πλαστικά σκεύη μίας χρήσης. Ως γνωστόν, η συνήθεια αυτή έχει προκύψει κατά το διάστημα του κορονοϊού, ένεκα της φοβίας των πιστών, μήπως μολυνθούν από τα κόλλυβα, όταν αυτά προσφέρονται μέσα από δίσκο. Είναι ανάγκη να ξεκαθαριστούν ορισμένα σημαντικά ζητήματα που αφορούν πρωτίστως την Ορθόδοξη μας Πίστη.

1. Μέσα στον Ιερό Ναό αγιάζονται τα πάντα.

Ιδιαίτερα κατά την τέλεση των Αχράντων Μυστηρίων, όλος ο Ναός πλημμυρίζει από την αγιαστική Χάρη και Ενέργεια του Αγίου Πνεύματος. Ακόμα και η σκόνη από το δάπεδο των Ναών είναι αγιασμένη. Έλεγε χαρακτηριστικά ο σύγχρονος άγιος Γαβριήλ ο δια Χριστόν σαλός: **«Αν γνωρίζετε πόση ευλογία έρχεται κατά την Θεία Λειτουργία, θα μαζεύατε μέχρι και τη σκόνη από το πάτωμα της Εκκλησίας, για να πλύνετε μ' αυτήν το πρόσωπό σας»**. Συνεπώς, μέσα στους Ιερούς Ναούς δεν πρέπει να μας διακατέχει κανένας φόβος μόλυνσης από ιούς ή μικρόβια με οποιονδήποτε τρόπο.

2. Τα κόλλυβα που προσφέρονται από τους πιστούς εις μνήμην των κεκοιμημένων ή σε εορτή αγίου, από τη στιγμή που θα διαβαστούν, είναι αγιασμένα. Έχουν δεχτεί την αγιαστική ενέργεια του Αγίου Πνεύματος. Είναι αδύνατο να δεχθούμε, ότι αυτά μπορεί να αποτελέσουν αιτία μετάδοσης οποιασδήποτε ασθένειας.

3. Μόλις αγιάζονται τα κόλλυβα, πρέπει και να καταναλώνονται. Εάν είναι αδύνατο να καταναλωθούν, τότε μπορούν κατ' οικονομίαν να σκορπίζονται στους αγρούς ή σε θάλασσα δηλαδή σε σημεία, όπου δε θα είναι δυνατόν να πατηθούν από ανθρώπους ή ζώα.

4. Τα πλαστικά σκεύη μίας χρήσης μέσα στα οποία προσφέρονται τα κόλλυβα, καταλήγουν πάντοτε στα σκουπίδια. Αυτή η πράξη είναι μεγάλη αμαρτία, αφού τα σκεύη αυτά έχουν διαβαστεί μαζί με τα κόλλυβα και θα έπρεπε κανονικά να καίγονται. Πολλές φορές από απροσεξία παραμένουν υπολείμματα κολλύβων μέσα στο σκεύος και τελικώς πετιούνται στον κάλαθο των ακρήστων!

5. Ο δίσκος με τα κόλλυβα των μνημοσύνων, συμβολίζει τον τάφο του κεκοιμημένου μας. Το σιτάρι συμβολίζει το σώμα του κεκοιμημένου μας. Κι όπως ακριβώς το σιτάρι θα πέσει στην γη και μετά την πάροδο του χρόνου θα φυτρώσει και θα βλαστήσει, έτσι ακριβώς και τα σώματα των κεκοιμημένων μας θα αναστηθούν κατά τη Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

6. Αποτελεί συνήθεια να μη φέρνουμε κόλλυβα στις εορτές του Χριστού, της Παναγίας, των αρχαγγέλων και του προφήτη Ηλία.

7. Κόλλυβα για μνημόσυνα και εορτές γενικώς απαγορεύονται από Σάββατο του Λαζάρου μέχρι Κυριακή του Θωμά. Λαμβάνοντας υπόψη μας τα παραπάνω, γνωρίζουμε πως ο φόβος μετάδοσης ιών ή μικροβίων από τα κόλλυβα, ή με οποιονδήποτε άλλον τρόπο εντός της εκκλησίας, είναι αδικαιολόγητος και δείχνει μεγάλη απιστία.

Καταλήγοντας, επιστούμε την προσοχή στο χριστεπώνυμο πλήρωμα της ιεράς μας μητροπόλεως, στο εξής να αποφεύγεται αυτή η συνήθεια και αντί αυτού να προσκομίζονται τα κόλλυβα σε δίσκο ή πιάτο ευπρεπισμένο, τιμώντας τις παραδόσεις που παραλάβαμε από τους αγίους Πατέρες και τις αγίες Μητέρες της εκκλησίας μας. Με αυτόν τον τρόπο δείχνουμε έμπρακτα την τιμή και την αγάπη μας για τους κεκοιμημένους μας, για τους οποίους οφείλουμε να προσευχόμαστε και να τελούμε τα μνημόσυνά τους με σεβασμό και ιεροπρέπεια. Με εν Χριστώ αγάπη εκ του Γραφείου κατά των αιρέσεων της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου

(Από το γραφείο των αιρέσεων της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου)

“ΠΩΣ ΛΟΙΠΟΝ ΝΑ ΣΙΩΠΗΣΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ” Φωνάζει: ο Γέρων Γαβριήλ ο Αγιορείτης

συνέχεια από τη σελ. 1

μενοι στην Ορθοδοξία Έλληνες πολίτες, οι οποίοι ενδεχομένως, δε θέλουν τον Προσωπικό Αριθμό, για άλλους λόγους, άσχετους με την Ορθοδοξία.

Μήπως όμως με αυτόν τον τρόπο ευχαριστούνται οι αρνητές της πίστης και δυσαρεστείται ο Θεός και οι πιστοί Χριστιανοί;

Θεωρώ ότι το θέμα αυτό είναι κατ' εξοχήν και κυρίως πνευματικό. Όλο το νόημα βρίσκεται στην πνευματική διάσταση, των πραγμάτων. Η αφαίρεση της προσβολής στην Ορθόδοξη Πίστη και στην Χριστιανική συνείδηση, από τους λόγους της αντίδρασης, καθιστά την κίνηση αυτήν Πνευματικά και Χριστιανικά ανόητη.

Τοποθετεί, εξ αρχής τα πράγματα σε μια ανορθόδοξη αντίληψη και μια λανθασμένη λογική. Φυτεύει στις συνειδήσεις των πιστών ανθρώπων την ιδέα ότι, για να πετύχει ο πιστός τη σωτηρία του, έχει ανάγκη τους άπιστους, και όχι το Χριστό και την Εκκλησία Του, Τον οποίο αποφασίζει να μην Τον αναφέρει καθόλου.

Εισάγει εξ αρχής τη νοοτροπία του ενδοτισμού, της παραίτησης και της παράδοσης των Χριστιανών, στις απαιτήσεις του άπιστου κόσμου, με την πεποίθηση ότι αυτό θα έχει καλό αποτέλεσμα.

Είναι εξ αρχής μια θλιβερή πνευματική πτώση, συνυφασμένη με αίολες και αμφίβολες ελπίδες και υποσχέσεις μιας απίθανης μελλοντικής ανάστασης. Μιας υποτιθέμενης ανάστασης, η οποία βασίστηκε στην άρνηση του ονόματος του Χριστού, με την ελπίδα ότι έτσι θα έχει τη Χάρη Του. Η αντίληψη αυτήν τοποθετεί εξ αρχής την κατεύθυνση των πραγμάτων σε μια εσφαλμένη πορεία.

Υιοθετεί τη διαλεκτική του ανορθόδοξου δικαιωτισμού και την κατάχρηση της ελευθερίας.

Αυτά χαρακτηρίζουν την αντίχριστη εποχή μας.

Χωρίς την Ορθοδοξία να προσδιορίζει νοηματικά το δίκαιο, την ειρήνη, την ελευθερία, την αλήθεια, την τιμή και γενικώς τις αξίες και τα ιδανικά, οι λέξεις αυτές προσλαμβάνουν ένα άλλο καταστροφικό νόημα. Δίκαιο και δικαίωμα καταλήγει να θεωρείται η ευθανασία, η ομοφυλοφιλία, η παιδεραστία, η πλεονεξία, η εκμετάλλευση, οι εκτρώσεις και πολλά άλλα άτιμα και αντίχριστα πράγματα.

Για το θέμα αυτό της ηλεκτρονικής σκλαβιάς μας έγραψε πρόσφατα ο μεγάλος Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης. Μας άφησε φωτισμένο οδηγό το ιδιόχειρο κείμενο με τίτλο «**Σημεία των Καιρών**».

Εκεί σημειώνει με σαφήνεια ότι, η εξωτερική δημόσια ομολογία του ονόματος του Χριστού είναι άρρηκτα συνδεδεμένη, με το εσωτερικό βίωμα της χάριτος.

«**Τέτοια δυστυχώς λογική, είχαν και ορισμένοι «γνωστικοί» στα χρόνια των Αγίων Μαρτύρων, που προσπαθούσαν να μεταστρέψουν τους υποψηφίους μάρτυρας, όπως αναφέρει ο Μέγας Βασίλειος στο λόγο του στο Μάρτυρα Γόρδιο «..... πολλοί παραλογιζόντουσαν προσπαθώντας να πείσουν το Μάρτυρα να αρνηθή μόνο με τα λόγια, και να κρατήσει την πίστη με την ψυχή, την εσωτερική διάθεση, γιατί ο Θεός δε δίνει προσοχή στη γλώσσα αλλά στη διάθεση. Ο Μάρτυς όμως Γόρδιος ήταν άκαμπος και απεκρίθηκε: «ουκ ανέχεται τι γλώσσα κτισθείσα παρά Χριστού φθέγγασθαι τι κατά του Κτίσαντος..... μη πλανάσθε. Θεός ου μνηστρίζεται. Εκ του στόματος ημών του ημετέρου κρίνει, εκ των λόγων δικαιοί και εκ των λόγων καταδικάζει.».**

Ο Άγιος Παΐσιος είναι ξεκάθαρα αντίθετος στην άρνηση της εξωτερικής ομολογίας του ονόματος του Θεού και μάλιστα σχολιάζοντας αυτό ακριβώς το θέμα της ηλεκτρονικής σκλαβιάς. Στο πολύ σημαντικό, για την υπόθεση μας, αυτό κείμενο, καταγγέλλεται και απορρίπτεται ο ενδοτισμός και ο συμβιβασμός με την αποφυγή της δημόσιας, επίσημης ομολογίας του Χριστού. «δυστυχώς και πάλι “ορισμένοι γνωστικοί” θα

φασκίζουν τα πνευματικά τους τέκνα σαν τα μωρά, δίθεν για να μη στενοχωρούνται· “**δεν πειράζει αυτό, δεν είναι τίποτα, αρκεί εσωτερικά να πιστεύετε! Κι ενώ βλέπουμε τον απόσ. Πέτρο που εξωτερικά αρνήθηκε τον Χριστό, και ήτο άρνησις,.....**».

Φαίνεται πως ο διάβολος γνωρίζει καλύτερα από εμάς ότι, αν βγει από τον ανθρώπινο λόγο ο Χριστός, μετά κανένας άλλος λόγος δεν είναι ικανός να σώσει την ανθρωπότητα, από τη δική του σκλαβιά. Φροντίζει λοιπόν πρώτα να βγάλει το όνομα του Χριστού. Να παρασύρει τους πιστούς σε αυτήν την πρώτη πτώση και μετά έπεται συνέχεια.

Είναι κρίμα, αλλά ο διάβολος ξέρει καλύτερα από τους Χριστιανούς ότι ο Χριστός είναι ο μοναδικός Σωτήρας της ανθρωπότητας και δεν υπάρχει άλλος κανένας ικανός να τη σώσει. Ο Χριστός έχει τη μοναδικότητα και την αποκλειστικότητα. Αποκλειστικά και μόνο μέσα από τον Χριστό, μπορεί να προκύψει το ζητούμενο. Χωρίς Αυτόν τα πράγματα οδηγούνται σε καταστροφή. «**Ιω. 10,1 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἀναβαίνων ἀλλαχόθεν, ἐκεῖνος κλέπτης ἐστὶ καὶ ληστής:.....Ιω. 10,9-10 ἐγὼ εἶμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν εὐρήσει. ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται εἰ μὴ ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ· ἐγὼ ἤλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσιν».** Η Εκκλησία του Χριστού εμφορούμενη από αυτό το φρόνημα, επικαλείται το όνομα του Χριστού. «**Φιλιπ. 2,5 τοῦτο γὰρ φρονείσθω ἐν ὑμῖν ὁ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.....Φιλιπ. 2,9-11 διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ πατρὸς».**

Πως λοιπόν εμείς τώρα, να αφήσουμε το όνομα του Χριστού, τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, για να στηριχτούμε σε όσους δε θέλουν να το ακούνε; Η αποσιώπηση του ονόματος του Χριστού, στην προσπάθεια αποτροπής της ηλεκτρονικής σκλαβιάς, αποφασίστηκε σαν ένας σοφός στρατηγικός ελιγμός. Στην πραγματικότητα πετάει το κρίσιμο όπλο και πηγαίνει στη μάχη χωρίς αυτό.

Προσφάτως η ανθρωπότητα άκουσε τον Πρόεδρο της Αμερικής, της υπερδύναμης του πλανήτη, να σπάει την «**πολιτική ορθότητα**», και να διαλαλεί το Χριστό. Στο δημόσιο μήνυμά του για τα Χριστούγεννα, αντιτάσσεται στην αποχριστιανοποίηση του κατ' εξοχήν Χριστιανικού γεγονότος. Δε θα λέμε καλές γιορτές, θα λέμε καλά Χριστούγεννα είπε ο πρόεδρος Τραμπ. Μίλησε για το σημαντικότερο γεγονός στην ιστορία. Για τη γέννηση του Χριστού. **Πως λοιπόν να σιωπήσουμε εμείς, όταν ένας πολιτικός άρχοντας, όχι εκκλησιαστικός, και μάλιστα μη ορθόδοξος, διαλαλεί τον Χριστό και συνδέει την πορεία της ανθρωπότητας με το Θεό; Πως να μη θυμηθούμε τα λόγια του Χριστού «“Οι δε τελῶναι καὶ αἱ πόρναι προάγουσιν ἡμᾶς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. 21,31).**

Πως εμείς ορθόδοξοι όντες, κληρονόμοι και διάδοχοι της αλήθειας, για το μοναδικό Θεό, να μη τον συνδέσουμε και να μη τον ομολογήσουμε, ως τον ουσιαστικό λόγο, ο οποίος ερμηνεύει και εξηγεί, την απόφασή μας εναντίον του αντίχριστου νόμου της κυβέρνησης; Αυτό είναι το θέμα. Η σύγκρουση της κυβέρνησης με την ορθόδοξη πίστη. Για άλλα θα μιλάμε εμείς; Δηλαδή να τον ομολογούν οι θρησκείες του κόσμου, να τον ομολογούν πολιτικοί κυβερνήτες, και να μη τον ομολογούν τα βαπτισμένα, στο Άγιο Πνεύμα, μέλη της Εκκλησίας Του; Δε θα πέσει επάνω μας το κρίμα; «**ὅστις δ' ἂν ἀρνήσῃται με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν κάγω ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς.**» (Ματθ. 10, 33)

Εύχομαι ο Χριστός και η Παναγία να είναι πάντοτε στο στόμα, στο μυαλό και στην καρδιά μας και να κατευθύνει τη ζωή μας.

«Γέρων Αυγουστίνε πρέσβευε»

Γίνεται Φλώρινα, δίχως την παρουσία του; Ερώτησις, φυσικά ρητορικής φύσεως. Ροπή ακατάπαυστος κηρυγματικού λόγου. Ότα ακούντων, ευφραίνονται και αγάλλονται. Ναοί Ιεροί πλημμύριζαν από ακροατήριο πιστών. ----- Αυγουστίνος, σεπτός Ιεράρχης Φλωρίνης Υπήρξε ταπεινός και συνάμα μεγαλοπρεπής. Γέρων σεβάσμιος, Άγιος αληθινός. Ορθοδοξία, χωρίς Ορθοπραξία έλεγε Υπνος είναι, της πνευματικής μας ζωής. Σώμα πολυπληθές Ορθοδόξων Χριστιανών Τους λόγους και νουθεσίας του, εκστασιάζοντο. Ιερός ανήρ της Αγίας Του Χριστού Εκκλησίας, Νεανίσκων, νεανίδων, μά και κάθε ηλικίας Ευεργέτης, καθοδηγητής και της Πίστεως καθηγητής. ----- Πατριώτης Έλλην ακραιφνής και του λαού ο φωτιστής. Ρέουν εκ του Παραδείσου πλέον, η Χάρις και η Προστασία του. Εθνική η προσφορά του, εκτός της ποιμαντικής. Σωστός πατρο-Κοσμάς, Χρυσόστομος, παπαφλέσσας. Βούλπισι δε Του Θεού, της προφητείας δώρον. Ευαγγελίου τήρσις, άχρι θανάτου. Υψηλού καθήκοντος ήσουν «**στρατιώτης**». Εφυγες και χαρμολύπη αγγίζει τη καρδιά μας.

Τσελεγγίδη Χαράλαμπος,
αναγνώστου

(ώς παλαιός Ιεροσπουδαστής του Εκκλησιαστικού Λυκείου Φλωρίνης, πολλαπλώς ενεργηθηθείς) Σκύδρα τη 24η Δεκεμβρίου 2024.

«Η Ιερή εικόνα της Γεννήσεως του Χριστού» (Ως θέμα πίστεως)

ώσεως με το Μυστήριο της Γεννήσεως, κατά τρόπο βιωματικό, με αδιαφοροποίητη θεολογική θαλπωρή που σε συνάπτει με τη Μυστηριακή (διαχρονική) Εκκλησία.

Η Ορθόδοξη Εικόνα της Γεννήσεως του Χριστού έχει εκθαμβωτική αίγλη, γεμάτη θεία χάρι που φωτίζει – περιλουίζει τις ψυχές των πιστών με τη λάμψη του Μυστηρίου.

Απόκοσμο και ιδιότροπο φαινόμενο είναι οι «προσθήκες» στην Ιερά εικόνα το «λουτρό με τις μαίες».

Εάν η εικόνα δεν αποδίδει την αλήθεια του Ευαγγελίου, τότε η εικόνα είναι ψευδής, όπως παρατηρεί ο Νικηφόρος ο Ομολογητής – μεγάλος Πατήρ της εποχής της Εικονομαχίας. Τόνισε: «**Μηδέ είναι το παράπαν εικόνα**», το ίδιο τονίζει και ο άγιος Θεόδωρος ο Στουδίτης: «**Ουκ αν είη εικόνα**» (Ρ.Γ. 99, 504B).

Πουθενά δεν αναφέρεται στο Ευαγγέλιο, ούτε στη διδασκαλία της Εκκλησίας, «λουτρό και μαίες».

«Αλόχευτον τον εκ της Παρθένου θεϊον τόκον ομολογούντες, ως και ασπόρως συστάντα...» (Κανόνας Οθ' , ΣΤ' Οικουμενικής Συνόδου).

Ο Άγιος Νικόδημος σχολιάζει – ερμηνεύει:

«Όπερ γαρ άσπορον και εκ πνεύματος Αγίου ομολογούμεν της Θεοτόκου την Σύλληψιν, ούτης παρομοίως και της αυτής Γέννησιν ανωτέραν συνομολογούμεν πάσης λοχειάς, ήτις εστίς η μετά πόνων του βρέφους γέννηση, και η ακόλουθος των αιμάτων ρύσις κατά τον Ζωναράν...» (Πηδάλιον, εκδ. «Αστέρος», Ερμηνεία Οθ' Καν. Σελ. 289).

Μία δεύτερη σημαντική (ερμηνευτική) παρατήρηση του Αγίου Νικοδήμου είναι και η εξής:

«Όθεν δεν πρέπει να ιστορούσιν οι ζωγράφοι την Θεοτόκον εν τη εορτή της Χριστού γεννήσεως κειμένην επί κλίνης και ωσάν αποκαμωμένην από τους πόνους... κατά γαρ τον Νύσσης Γρηγόριον, συμφωνούντα τη Συνόδω ταύτη, η του Χριστού γέννησις μόνου, χωρίς λοχειάς εγένετο και ουκ εστίν επί της αφθόρου και απειρογάμμου κυρίως το όνομα της λοχειάς ειπείν, το δε να ιστορούνται γυναίκες τινες πλύνουσαι τον Χριστόν εν λεκάνη, ως οράται εν πολλαίς εικόσι της Χριστού γεννήσεως, τούτο είναι παντάπασιν αποπώτατον και σαρκικών ανθρώπων εφεύρημα...» (Υποσημείωσις εις την ερμηνείαν του Οθ' Κανόνα, ε.α. σελ. 290).

Παραθέτω και την παρατήρηση του Αγίου Νικοδήμου στον Ξ' Κανόνα των Αγίων Αποστόλων:

«Δεν κάμνουσιν λοιπόν καλά εκείνοι όπου επ' εκκλησίας αναγινώσκουσι την ιστορίαν όπου επιγράφεται εις το όνομα του Ιακώβου του αδελφοθέου, κατά την εορτήν του γενεθλίου της Θεοτόκου: ένα μεν, διότι περιέχει πολλά αλλόκοτα πράγματα, τα οποία ουδείς άλλος Πατήρ της Εκκλησίας μας αναφέρει, καθώς μάλιστα είναι εκείνο όπου λέγει, πως ο μνήστωρ Ιωσήφ έφερε μαίαν δια να υπηρετήση εις τον φρικτόν και άσπορον εκείνον και υπέρ διάνοιαν εκ της παρθένου τοκετόν του Κυρίου μας. Και άλλο δε, διότι ο ρηθείς άγιος Μελέτιος συγκαταριθμεί και ταύτην την ιστορίαν με τας νόθους και ψευδεπιγράφους βίβλους των αιρετικών...» (Πηδάλιον, ε.α. σελ. 78-79).

Η σύγχρονη γλώσσα της εικόνας, παρουσιάζει τον Ιωσήφ κατκή, προβληματισμένο, ακούγοντας «ένα γέρο με μπαστούνι» (διάβολος) να διαβάλλει το Αειπάρθενο της Θεοτόκου, παρουσιάζει δηλ. η θεώρηση των ψευδοευαγγελίων (Απόκρυφων) τον Ισαάγγελον

Ιωσήφ σε άθλια πνευματική – ψυχολογική κατάσταση, ενώ στην πραγματικότητα γνώριζε ότι «το γεννηθέν εν αυτή εκ Πνεύματος Αγίου Εστί» (Ματθ. α' , 19-24).

Οι Ορθόδοξοι χριστιανοί δεν πρέπει να προσκυνούν εικόνες της Γεννήσεως με αντο-ρθόδοξα στοιχεία (Μαίες, λουτρά κλπ.).

1° Σχόλιο:

Έχω τη βεβαιότητα, ότι ο Λεωνίδας Ουспенσκυ είχε επηρεασθεί από τα νοήματα των αποκρύφων Ευαγγελίων. Στο βιβλίο του «Ο Μυστικός Κόσμος των Βυζαντινών εικόνων» - Α' τόμος σελ. 45 – Χ. Γκότση, γράφει για τη Θεοτόκο: «η στάσις της αυτή και η έκφρασις της δείχνουν την εξάντλησίν της από τους πόνους του τοκετού και μιας υπερθυμίζου την ανθρώπινη φύσιν του Κυρίου μας».

Είναι τοποθέτηση βλάσφημη – αιρετική, έχουσα αφετηρία τα ψευδο-ευαγγέλια. Να υπογραμμίσω, ότι στο παραπαίον Βυζάντιο (11 – 14 αιών), οι τότε αγιογράφοι ιστόρησαν αρκετές τέτοιες «εικόνες», αποκρυφιστικής χρείας. **Στους σημερινούς καιρούς οι πιστοί, λόγω αγνοίας και του οικουμενισμού, έχουν απολέσει σημαντικά το αίσθημα της διαφοράς μεταξύ αλήθειας και ψεύδους.**

Έχουν εισέλθει στον εκκλησιαστικό χώρο μίγματα αλήθειας και ψεύδους, που αποδίδονται σε «αποστόλους», «αδελφοθέους», «νυκτερινούς μαθητές» κλπ, εις τρόπον, ώστε να διαδίδονται γρήγορα – εύκολα στο πλήρωμα (τέλος σχολίου).

Παραθέτω ως ερμηνευτικό σχήμα επιλόγου τις εξής πατερικές διδασκαλίες:

Α) Μέγας Αθανάσιος:
«**Έγένετο εν τω είναι αυτούς εκεί, επλήσθησαν αι ημέραι του τεκείν αυτήν τον υιόν αυτής τον πρωτότοκον, και εσπαργάνωσεν αυτόν, και ανέκλινεν αυτόν εν τη φάτνη**».

Βλέπε την μυστικήν αποκύπιν της Παρθένου, αυτή έτεκεν, αυτή εσπαργάνωσεν. Επί των κοσμικών γυναικών άλλη τίκτει και άλλη σπαργάνει, Επί δε της Παρθένου ουκ ούτως, αυτή έτεκε και αυτή εσπαργάνωσε, και αυτή άκοπος μήτηρ και αδιδακτος μαία, ου συνεχώρησεν ανάγνοις χερσίν οίψασθαι τινά του ακράντου τόκου, αυτή δι' εαυτής του εξ αυτής, προ αυτής και υπέρ αυτής εθεράπευσεν, «και εσπαργάνωσεν αυτόν και ανέκλινεν αυτόν εν τη φάτνη, διότι ουκ ην αυτοίς τόπος εν τω καταλύματι» (Μέγ. Αθανάσιος, ΒΕΠ 36, 222).

Β) Άγιος Μάρκος, επίσκοπος Εφέσσου (ο Ευγενικός)

Ως εξής αποδίδει τη στάση της Θεοτόκου στη Γέννηση του Χριστού (Υιού της):

«... Αυτή δε η πανάμωμος νύμφη πως αν άλλως, τον απαθή και θεϊον εμήνυσε τόκον, ή λαμπράν ούτω σώζουσαν την ασπτραπίν του προσώπου και μήτε ταπεινόν και στυγνόν μηδέν βλέπουσα, μήτε συμπεπτωκυία και ωκριώσα, ή οπωσοούν τεταραγμένη την όψιν; Η μηδέν γουν κατακλίσεως εδέσεν όλων...» (Μάρκου Ευγενικού «Εικόνες και Επιστολές», που εκδόθηκε πρώτα από τον G.L. KAYSER, Έκδοση Χαϊδελεβέργης 1840 σελ. 129 – 180. Το ίδιο βρίσκεται στην Εθνική Βιβλιοθήκη (Ε.Φ. 9421)).

2ο Σχόλιο

Οι αποκρυφιστικές «προσθήκες» έχουν παρουσία και στην υμνογραφία της Εκκλησίας, όπου ο υμνογράφος «πλάθει» νοήματα (διαφοροποιείται) από τις μαρτυρίες του Ευαγγελίου που θα παρουσιάσουμε εν καιρώ. (τέλος σχολίου)

Άγιος Ιωσήφ ο Μνήστωρ - προστάτης της Θεοτόκου και όργανο της Θείας Οικονομίας

του Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού. Ήταν ο προστάτης του Ιησού Χριστού και της μητέρας Του Παναγίας. Ο Ιωσήφ ήταν απόγονος του βασιλιά Δαβίδ. Καταγόταν από τη Βηθλεέμ, αλλά κατοικούσε στη Ναζαρέτ, όπου ασκούσε το επάγγελμα του ξυλουργού (Ματθ. ιγ' 55, Μαρκ. στ'3). Το όνομά του σημαίνει: «ο τέλειος του Θεού».

Ας δούμε τα γεγονότα από την αρχή. Οι υπέργηροι γονείς της Παναγίας αξιώθηκαν από το Θεό να τεκνοποιήσουν σε πολύ μεγάλη ηλικία κατόπιν μακροχρόνιων προσευκών και ενάρετης ζωής. Είχαν υποσχεθεί στο Θεό ότι το παιδί που θα γεννιότανε, θα το αφιέρωναν σε Εκείνον.

Πράγματι, όταν η Μαρία έγινε τριών ετών, οι γονείς της την αφιέρωσαν στο Θεό. Την πήγανε στο ναό και ο αρχιερέας την εισήγαγε στα Άγια των Αγίων. Άγγελος Κυρίου την έτρεφε με ουράνια τροφή.

Οι γονείς της Παναγίας πεθαίνουν και οι ιερείς του ναού με θεία φώτιση αρραβωνιάζουν τη μικρή Μαρία με το γέροντα Ιωσήφ. Σκοπός του αρραβώνος ήταν η προστασία της Παναγίας και όχι ο γάμος, όπως συμβαίνει συνήθως. Ο

του Μυργιώτη Παναγιώτη Μαθηματικού

Ιωσήφ ήταν μαραγκός-οικοδόμος στο επάγγελμα και χήρος. Από το γάμο του είχε αποκτήσει επτά παιδιά, τέσσερις υιούς: τον Ιάκωβο, τον Ιωσή, τον Ιούδα και τον Σίμωνα ή Συμεών και τρεις θυγατέρες: την Εσθήρ, τη Μάρθα και τη Σαλώμη (η μητέρα του Ιωάννη του ευαγγελιστού).

Η επιλογή του Ιωσήφ έγινε κατά θαυμαστό τρόπο. Ο Αρχιερέας (Ζαχαρίας), αφού φόρεσε το μακρύ μέχρι το έδαφος μανδύα με τα δώδεκα κουδουνάκια (άμφιο του αρχιερέως της Παλαιάς Διαθήκης) μπήκε στα Άγια των Αγίων, για να προσευχηθεί για την Κυρία Θεοτόκο. Τότε παρουσιάστηκε άγγελος Κυρίου και του είπε: «Ζαχαρία, βγες έξω και κάλεσε σε συνάθροιση τους χήρους του λαού. Ας φέρει ο καθένας από ένα ραβδί και σε όποιο ραβδί φανερώσει ο Κύριος κάποιο σημάδι, αυτού θα γίνει γυναίκα του». Βγήκαν οι κήρυκες σε όλα τα περίχωρα της Ιουδαίας και ακούστηκε η σάλπιγγα του Κυρίου και έτρεξαν όλοι οι ενδιαφερόμενοι.

Ο Ιωσήφ άφησε το σκεπάρι του και βγήκε να συναντήσει τους άλλους χήρους και αφού συγκεντρώθηκαν πήγαν στον αρχιερέα, αφού πήραν από ένα ραβδί ο καθένας. Ο Αρχιερέας, αφού πήρε όλα τα ραβδιά, μπήκε στο ιερό, για να προσευχηθεί. Αφού προσευχήθηκε, πήρε τα ραβδιά και βγήκε έξω και τα μοίρασε στους κατόχους τους, χωρίς να φανεί σημάδι στα ραβδιά. Το τελευταίο το πήρε ο Ιωσήφ και εκείνη τη στιγμή πετάχτηκε ένα περιστέρι από το ραβδί του, το οποίο πέταξε γύρω από το κεφάλι του Ιωσήφ. Τότε είπε ο Αρχιερέας στον Ιωσήφ «**Εσύ κληρώθηκες να πάρεις την Παρθένο του Κυρίου και να τη φυλάξεις στο σπίτι σου**».

Το πρωτευαγγέλιο του Ιακώβ μιλά για κάποιο δισταγμό του Ιωσήφ: «**Έχω γιούς και είμαι γέρος και αυτή (η Παναγία) είναι κοριτσάκι, μήπως γίνω περίεργος στη χώρα του Ισραήλ;**». Τελικά, παραλαμβάνει τη Μαρία και την προστατεύει. Αναλαμβάνει προστάτης και όχι σύζυγος.

Ο Δίκαιος και ευσεβής Ιωσήφ, όταν είδε την αειπάρθενο έγκυο νόμισε ότι η εγκυμοσύνη ήταν καρπός αμαρτίας (μη γένοιτο!) και βάσει του νόμου έπρεπε να θανατωθεί δια λιθοβολισμού. Όμως, η καλοσύνη του δεν το ήθελε αυτό, γ' αυτό σκέφτηκε να τη διώξει κρυφά. Όταν Άγγελος Κυρίου τον πληροφορόρησε τα πραγματικά συμβάντα στάθηκε δίπλα στην Παναγία και στον γεννηθέντα Θεό ως άνθρωπο. Ήταν για τον κόσμο ο πατέρας του Χριστού.

Ευρεθέντες με την έγκυο Θεοτόκο Μαρία στη Βηθλεέμ για την απογραφή αναζητούσε κατάλυμα, διότι για την Παναγία πλησίαζε η ώρα που θα γεννούσε τον υιό του Θεού, το Θεάνθρωπο Ιησού. Τελικά βρέθηκε ένα σπύλαιο που ήταν φάτνη (κατάλυμα ζώων, στάβλος).

Όταν ο θηριώδης Ηρώδης διέταξε τη θανάτωση των κάτω των δυο ετών νηπίων, ο Ιωσήφ οδηγεί το νεογέννητο Ιησού και την Παναγία μητέρα Του στην Αίγυπτο, κατόπιν αγγελικής πληροφορίας. Επιστρέφουν στον τόπο τους μετά το θάνατο του Ηρώδη, αγγελικής πληροφορίας.

Όταν ο δωδεκαετής Χριστός δεν ακολούθησε τους γονείς Του στην επιστροφή στην ιδιαίτερη πατρίδα και παρέμεινε στο ναό συνομιλώντας με τους σοφούς της εποχής, ο Ιωσήφ και η Παναγία με αγωνία επέστρεψαν και τον αναζητούσαν, Η αναζήτηση του Κυρίου διήρκεσε τρεις ημέρες. Τρεις ημέρες η Παναγία και ο μνήστωρ Ιωσήφ έζησαν με αγωνία. Αγωνιούσαν για το μικρό Ιησού. Δώδεκα χρόνων παιδάκι ήταν, κατά την ανθρώπινη φύση του. Κατά την παράδοση των Πατέρων ο Δίκαιος Ιωσήφ έκλεισε τα μάτια του μετά τη συμπλήρωση του δωδέκατου έτους του Χριστού. Η αποστολή του έληξε. Βοήθησε στην πραγμάτωση της Θείας Οικονομίας, στην ενανθρώπιση του Θεού Λόγου.

Διαβάζουμε στο συναξάρι για τον Ιωσήφ
Τιμώ Ιωσήφ μνήστορα της Παρθένου,
Ως εκλεγέντα φύλακα ταύτης μόνον.

Ομιλίες στο βιβλίο της Αποκάλυψης του Αγ. Ιωάννου του Θεολόγου από το μακαριστό γέροντα π. Αθανάσιο Μυτιληναίο.

Ερμηνεία εις την Αποκάλυψη, 5η συνέχεια από την 27η Ομιλία 7/6/1981

«Και τὰ τέσσαρα ζῶα ἔλεγον, ἄμην, Καὶ οἱ πρεσβύτεροι», ἔπεσαν καὶ προσεκύνησαν.» (Αποκ. 5, 14)

Εἶναι ὅλως χαρακτηριστικόν ὅτι αὐτός ὁ ὕμνος, μέ τήν ἀπόδοσιν θείων χαρακτηριστικῶν, ἀποδίδεται «τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ τῷ ἄρνιῳ». Δηλαδή τό χωρίον δείχνει –ἀνά πάσα στιγμή σᾶς τό λέγω αὐτό– τήν ἰσοτιμίαν τοῦ Πατρός καὶ τοῦ Υἱοῦ. Τοῦ Πατρός καὶ τοῦ Υἱοῦ τήν ἰσοτιμίαν! Ο Υἱός, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι Θεός.

«Καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα ἔλεγον, ἄμην.» (Αποκ. 5, 14)

Μία θαυμασία συναρμονία καὶ συνδοξολογία! Εἶναι τό λειτουργικόν ἄμην. Εἶναι αὐτό πού ἀνήκει δικαίωματικά στόν λαό, ὅταν ἀκροῦται ἀπό τόν ἱερέα τίς εὐχές τῆς θείας Λειτουργίας, καὶ λέγει: «Ἄμην.» δηλαδή «Ἀποδέχομαι.». «Ἔτσι εἶναι.» λέγει ὁ λαός, ὅπως σημειώνει καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος στήν Α΄ Προς Κορινθίους ἐπιστολήν του, 14, 16.

«Καὶ οἱ πρεσβύτεροι», μέ τό «ἄμην» τῶν «τεσσάρων ζώων», «ἔπεσαν καὶ προσεκύνησαν.» (Αποκ. 5, 14), ἔπεσαν καὶ προσκύνησαν.

Καὶ οἱ ἅγιοι λοιπόν προσκυνοῦν τόν Πατέρα καὶ τόν Υἱόν.

Ἡ νίκη τῆς Α΄ Οἰκουμένης Συνόδου, πού γιορτάζομε σήμερα, τῶν Ἁγίων Πατέρων, εἶναι ὁ ἀπόηχος αὐτῆς τῆς προσκυνήσεως, τῆς προσκυνήσεως τοῦ Υἱοῦ ὡς Θεοῦ!

Ἀγαπητοί μου, γράφει ὁ ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας: «Διὰ δὲ τῶν τεσσάρων ζώων καὶ τῶν πρεσβυτέρων, δείκνυται μία ποιμνη, καὶ μία Ἐκκλησία γεγενῆσθαι ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, διὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ τὰ διεστώτα συνάψαντος, καὶ τό μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσαντος.» (Ἁγ. Ἀνδρέας Καισαρείας, Εἰς τήν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἀποστόλου καὶ

Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου Θεολόγου, J.P.Migne, P.G., Τόμ. 106, Λόγος Δ΄, Κεφ. ΙΒ΄, Κέντρον Πατερικῶν Ἐκδόσεων, Ἀθήναι 2001, σελ. 264B.). Μέ τὰ τέσσαρα ζῶα καὶ τούς πρεσβυτέρους, δείχνεται μία ποιμνη, μία Ἐκκλησία νά γίνεται, ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων! Καὶ ὅλα αὐτά διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού ἦρθε νά γκρεμίσει τό μεσότοιχον γῆς καὶ οὐρανοῦ καὶ νά συνάψῃ, νά ἐνώσῃ, τήν γῆ μέ τόν οὐρανό. Αὐτή εἶναι ἡ Σάρκα τοῦ Χριστοῦ· εἶναι ἡ συνάψις, δηλαδή ἡ ἐνωσις, οὐρανοῦ καὶ γῆς, ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, κτισμάτων καὶ Θεοῦ.

Ἀγαπητοί μου, τό βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως μᾶς δείχνει αὐτή τήν ἐνότητα ὁλοκλήρου τῆς κτιστῆς, ὁρατῆς καὶ ἀοράτου, δημιουργίας. Ἡ ἁμαρτία ἦλθε νά σπάσῃ αὐτήν τήν ἐνότητα. Ο Υἱός ὅμως τοῦ Θεοῦ, πού ἐνηνθρώπησε, ἦλθε νά ἀποκαταστήσῃ αὐτή τήν ἐνότητα. Εἶναι ἡ ἐκκλησιαστικοποίησης τῶν πάντων. Εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, μέσα στήν ὁποία ὅλα τὰ δημιουργήματα θά ἀπολαμβάνουν τήν μακαριότητα τοῦ Θεοῦ. Δέν μένει παρά, «ἐάν τε ζῶμεν, ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν» (Πρβλ. Ρωμ. 14, 8), νά ὑμνοῦμε καὶ νά εὐχαριστοῦμε καὶ νά δοξολογοῦμε τό πανάγιον ὄνομα τῆς Ἁγίας Τρισωποστάτου Θεότητος, εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν!

Μέ τό σημερινό μας θέμα, ἀγαπητοί μου, καὶ μέ τήν χάρι τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ, τελειώσαμε τά φετεινά μας θέματα. Τελειώσαμε. 7 Ἰουνίου σήμερα. Πραγματοποιήσαμε, μέ τήν χάρι τοῦ Θεοῦ, εἴκοσι ἐπτὰ θέματα· εἴκοσι ἐπτὰ ὠραία θέματα! Δόξα τῷ Θεῷ! Τελειώσαμε καὶ τό 5ο κεφάλαιον τῆς Αποκαλύψεως.

Σ' αὐτήν τήν εἰκόνα πού εἶδατε νά περιγράψωμε στά δυό τελευταῖα μας θέματα, στά 4ο καὶ 5ο κεφάλαια, δόθηκε ἡ εἰκόνα. Τώρα τό «ἄρνιον» παίρνει τό «βιβλίον» καὶ ἀνοίγει τή μία «σφραγίδα». Οἱ σφραγίδες ἦσαν

ὅπως ἀκριβῶς σήμερα βρίσκομε τίς σφραγίδες στά αυτοκρατορικά ἔγγραφα τοῦ Βυζαντίου. Ἦταν συνήθως βουλοκέρι, ἓνα πολύ φθινό πρᾶγμα, ἢ μόλυβδος. Ἔβαζε δέ τό δακτυλίδι τοῦ ὁ βασιλιάς ἢ τήν σφραγίδα τοῦ κράτους ἐπάνω σ' αὐτό τό λειωμένο πρᾶγμα, ὅπως βάζαμε κάποτε τό βουλοκέρι σ' ἓνα δέμα, ἄμα τό πηγαίναμε στό ταχυδρομεῖο. Ἡ ἦταν μόλυβδος –φθινό κι αὐτό– ἢ ἄργυρος ἢ χρυσός. Καί λέγονται χρυσόβουλα τά ἔγγραφα, ὅταν εἶναι χρυσοῦ ἢ σφραγίδα, ἀπό καθαρό χρυσάφι, εἴκοσι τεσσάρων καρατιῶν χρυσάφι. Ἔτσι θά νοήσωμε τίς «σφραγίδες».

Ἔρχεται λοιπόν τώρα τό «ἄρνιον» καὶ παίρνει τό «βιβλίον», καὶ ἀνοίγει τήν μία «σφραγίδα». Ἀμέσως ἐμφανίζεται ἓνα ἄλογο λευκόν. Ἀνοίγει τήν δεύτερη «σφραγίδα» καὶ ἐμφανίζεται ἓνα ἄλογο κοκκινωπό. Ἀνοίγει τήν τρίτη σφραγίδα... Στό πρῶτο δέ ἄλογο ὁ ἀναβάτης «ἐξῆλθε νικῶν καὶ ἴνα νικήσῃ» (Αποκ. 6, 2). Τό δεύτερο, τό κοκκινωπό ἄλογο, συμβολίζει τούς πολέμους, ἐνῶ, ὅταν βγήκε τό τρίτο ἄλογο, ἀκούστηκε μία φωνή ἀπό ἓνα ἀπ' τὰ «τέσσαρα ζῶα»: «Μὴν ἀδικήσῃς τό λάδι καὶ τό κρασί, γιατί θά ὑπάρχη τόση ἀκρίβεια». Συμβολίζει τήν πεῖνα δηλαδή. Μετά ἀνοίγει τετάρτη σφραγίδα καὶ βγαίνει ἓνα πράσινο ἄλογο! Τό λέμε καὶ στήν ἐκφρασί μας: «Μάλιστα τώρα καὶ πράσινα ἄλογα!»· δηλαδή κάτι πού εἶναι ἀδύνατον· δέν ὑπάρχει πράσινο ἄλογο. Ἔνα «χλωρόν» λοιπόν, ἓνα πράσινο ἄλογο, πού σέρνει ἀπό πίσω τόν Ἄδην. Ὁ θάνατος! Τό θανατικό! Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς... καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Ὅποτε ὑπάρχει στόν οὐρανό ἡ εἰκόνα τῆς θείας λειτουργίας· καὶ ταυτοχρόνως παρεμβάλλονται τά ξετυλίγματα τῆς ἱστορίας, ὅπως θά τήν περᾶσῃ ἡ Ἐκκλησία· δηλαδή ὅπως τήν περᾶσῃ ἡμεῖς, καὶ θά περᾶσῃ μέχρι πού νά ῥθῇ τό τέλος τοῦ κόσμου. Γιατί ἀκριβῶς αὐτό εἶναι ἡ Αποκάλυψις: τό

ξεδιπλωμα τῆς πορείας τῆς Ἐκκλησίας μέσα στήν ἱστορία. Καὶ σᾶς εἶχα πῆ ἓνα παράδειγμα σ' ἓνα περασμένο μας μάθημα· θά σᾶς τό ξαναθυμίσω.

Βλέπουμε κινηματογράφο. Κάποιος βλέπει ὄνειρο· πέφτει νά κοιμηθῇ στό κρεβάτι καὶ βλέπει ὄνειρο. Πῶς θά δῆ ὁ θεατῆς τώρα αὐτόν πού βλέπει ὄνειρο; Νά πῶς: Ἐνῶ τόν βλέπουμε στό κρεβάτι νά κοιμάται, τήν ἴδια ὥρα, σάν σ' ἓνα φόντο, στό βάθος, κάπως ἔτσι, βλέπουμε ἐκεῖνα τά ὁποῖα βλέπει ὄνειρο· νά κινῆται ἔτσι, ἀλλιῶς καὶ τά λοιπά καὶ τά λοιπά. Βλέπουμε τόν κοιμώμενον, βλέπουμε καὶ τό ὄνειρό του.

Ἔ, τό ἴδιο πρᾶγμα εἶναι κι ἐδῶ· ἡ ἴδια εἰκόνα εἶναι. Βλέπουμε τήν παγκόσμια αὐτή λειτουργία, καὶ ταυτοχρόνως, μέ τό ἄνοιγμα τῶν «σφραγίδων», βλέπουμε τά ἐπιμέρους νά περνοῦν σάν κινηματογραφική ταινία. Τά βλέπει αὐτά ὁ ἱερός Εὐαγγελιστής καὶ τὰ γράφει καὶ μᾶς λέει: «Αὐτό εἶναι τό μέλλον τῆς Ἐκκλησίας.»

Εἶναι χρήσιμο βιβλίο; τί λέτε; Εἶναι θαυμάσιο, ὑπέροχο βιβλίο! Εἶναι ἐκεῖνο πού ἔρχεται νά μᾶς πῆ: «Χριστιανοί, μείνετε ὄρθιοι!»· ἔχουν περάσει, ἀπό τότε πού γράφτηκε, περίπου δυό χιλιάδες χρόνια· συνεπῶς εἴμεθα μέσα στήν πορεία τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπ' τήν ὥρα πού γράφτηκε ξεκινᾷ ἡ πορεία τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἐπτὰ ἐπιστολές πρὸς τίς ἐπτὰ Ἐκκλησίες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἦταν τό παρόν τῆς ἐποχῆς· τά παρακάτω εἶναι τὰ «ἄ δεῖ γενέσθαι», αὐτά στά ὁποῖα βρισκόμεθα.

Ἀγαπητοί μου, μὴν περιμένετε κάποιος νά κατέβῃ σάν Ἀντίχριστος –θά ῥθῃ κι αὐτός– ἀλλά ὁ Ἀντίχριστος ὑπάρχει στήν ἱστορία, στόν κόσμο, πάντοτε· εἶναι οἱ ἀντίθετες δυνάμεις, στίς ὁποῖες πρέπει νά προσέξουμε. Θά πῶ τίς πιό χονδρικές. Μὴν παρασυρθῇ κάποιος καὶ γίνῃ Μασόνος, γιατί προσκυνάει ἄλλον Θεό! Μὴν παρασυρθῇ κάποιος ἀπό τούς αἰρετικούς, μὴν ἀρπαχθῇ ἀπό τούς

+ π. Αθ. Μυτιληναίος

αἰρετικούς! Γιατί ὁ Χριστός εἶπε: «Θά σᾶς ποῦν: Ἐδῶ ὁ Χριστός! ἐκεῖ ὁ Χριστός!... Μὴν τούς πιστέψετε.» (Ματθ. 24, 26). Προτεστάντες, Χιλιᾶσται, Χ.Ο.Ε. –Χριστιανική Ὀργάνωσις Εἰρήνης– καὶ λοιπά... Μακριά! Μακριά!... Προσοχή στίς αἰρέσεις! εἶναι ὁ Ἀντίχριστος ἐκεῖ.

Ἀλλά ὁ Ἀντίχριστος εἶναι, καὶ μᾶς πιάνει μάλιστα τούς πιό πολλούς, καὶ κάπου ἄλλοῦ: στήν καθημερινή μας ζωή, μέ τόν τρόπο πού μᾶς προσφέρει νά ζήσουμε, τό κοσμικό φρόνημα! Ὅταν θά πάω νά κάνω τό μπάνιο μου, πηγαίνοντας γιά παραθερισμό στή θάλασσα, ἢ ὅταν θά κινουῦμαι στήν πόλι, πρέπει νά προσέξω: πῶς σκέπτομαι; πῶς κινουῦμαι; κοσμικά ἢ πνευματικά; Αὐτό εἶναι τό μεγάλο θέμα, ἀγαπητοί μου! Μὴν ποῦμε ὅτι αὐτά πού ἀκούσαμε στίς ὁμιλίες φέτος, μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ, μὴ ποῦμε ὅτι αὐτά θά εἶναι χωρισμένα μέ μία διαχωριστική γραμμὴ σέ σχέση μ' ἐκεῖνα πού θά κάνουμε κάθε μέρα· ὄχι! αὐτά πρέπει νά διαποτίσουν τή ζωὴ μας! πρέπει νά διορθωθῇ ἡ ζωὴ μας! Μὴν ποῦμε ὅτι αὐτά δέν ἔχουν σχέση μέ τή ζωὴ μας· ἔχουν μεγάλην σχέση μέ τή ζωὴ μας, ρυθμίζουν τή ζωὴ μας. Ὁ Ἀντίχριστος εἶναι μπροστά μας καθημερινά! διαρκῶς προσπαθεῖ νά μᾶς ρίξῃ κάτω, ὥστε σήμερα νά φρονοῦμε αὐτά, καὶ αὔριο νά φρονοῦμε κάποια ἄλλα. Γι' αὐτό, πρέπει νά σταθοῦμε ὄρθιοι, σέ μιά ἐποχὴ πού –πολλάκις σᾶς τό εἶπα– πέφτουν οἱ πολλοί.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΜΑΙ, ΓΙΑΤΙ ΑΓΑΠΩ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

Ἔνα πολύ σοβαρό θέμα, τό οποίο αφορά ὅλους τούς ὀρθόδοξους Χριστιανούς εἶναι τό θέμα τοῦ τακτικού καὶ ἀνελλιπούς ἐκκλησιασμοῦ. Οφείλομε νά ἐκκλησιαζόμαστε τακτικά, σύμφωνα μέ τό «Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τόν Θεόν». Οἱ λόγοι εἶναι πολλοί καὶ κατανοητοί. Οἱ προσευχές τῶν πολλῶν πιστῶν εἶναι πιό δυνατές καὶ εἰσακούονται γρηγορότερα ἀπό τόν Κύριο. Προφασίζονται πολλοί καὶ λένε, δέν καταλαβαίνω αὐτά πού λέει ὁ παπᾶς καὶ ὁ ψάλτης καὶ εἶναι δῶρον ἄδωρον νά πάω στήν Ἐκκλησία. Ἐκεῖ ὅμως βρίσκεται ἡ πλάνη γιά πολλούς. Ἐπάνω σ' αὐτό θά φέρουμε ἓνα μικρό παράδειγμα.

Πάμε στο καφενεῖο, ἐκεῖ ὅλοι καπνίζουν καὶ ἓνας δέν καπνίζει. Φεύγοντας ἀπό ἐκεῖ, ἔστω καὶ ἀν δέν κάπνισε, τὰ ρούχα του καὶ τό σῶμα του δυστυχῶς μυρίζουν τσιγάρο. Ἔτσι καὶ στήν Ἐκκλησία, εἴναι δε συμμετέχουμε στήν προσευχή, καὶ εἴναι δέν καταλαβαίνουμε τὰ λόγια πού ἀκούγονται, μ' ὅλα ταῦτα ἀγαζόμεθα καὶ ἔρχεται ἀοράτως π

θεῖα Χάρις καὶ μᾶς ἀγιάζει, χωρίς νά τό καταβαίνουμε. Αὐτό μπορούμε νά τό νιώσουμε βγαίνοντας ἀπό τόν Ἱερό Ναό μετά τό πέρας τῆς θείας Λειτουργίας. Τότε αἰσθανόμαστε ἄλλοι ἄνθρωποι, ἀνάλαφροι ὡς νά πετάμε, εἰρηνικοί καὶ χαρούμενοι. Ὁ ἐκκλησιασμός στήν Ἐκκλησία εἶναι ἓνα θέμα πολύ βασικό, ἀλλά δυστυχῶς τό παραμελοῦμε γιά τό τίποτε. Καθώς λέει τό Ἱερό Εὐαγγέλιο μεριμνοῦμε καὶ τυρβάζουμε περί πολλά. Ἐμεῖς προτιμοῦμε νά ξενοχτάμε ἔως τό πρῶτο περιφρονώντας καὶ ἀδιαφορώντας γιά τόν ἐκκλησιασμό καὶ τόν ἁγιασμό μας. Χτυποῦν οἱ καμπάνες καὶ εμεῖς κοιμόμαστε τόν ὕπνο τοῦ δικαίου. Γεμίσαμε προφάσεις, πολλές προφάσεις. Τα κάναμε ὅλα στα μέτρα

μας. Αὐτό εἶναι μεγαλύτερο ἀσ το κόψουμε, τό ἄλλο εἶναι μικρότερο, ἀσ τό τραβήξουμε ὡς τούς ληστές τῆς Κορίνθου στήν Ἀρχαία Ελλάδα.

Οἱ σημερινοί ἄνθρωποι εἴμαστε ἀδιάφοροι καὶ ψυχροί γιά τὰ θέματα τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς μας. κοιμόμαστε ὄρθιοι

καὶ εθελουφλοῦμε. Μετά λοιπόν ἀπ' ὅλα αὐτά ἔρχονται τὰ προβλήματα, οἱ στεναχώριες καὶ πελαγώνουμε. Αἰσθανόμαστε ἀδικημένοι καὶ τὰ βάζουμε μέ τό Θεό. Λέμε, Θεέ μου, πού εἶσαι, μᾶς ξέχασες; Ἔνας γέροντας σοφός ἀπαντά. Ὁ Θεός εἶναι ἐκεῖ πού τον ἔβαλες. Ὅμως οφείλομε νά ξέρουμε ὅτι ὁ Θεός δέν θέλει μονάχα στή φουρτούνα, νά τον ἀναζητοῦμε, ἀλλά ἰδιαίτερος στήν μπουνάτσα, ὅταν δαδῆ δέν ἔχουμε προβλήματα. Νά μάθουμε νά του λέμε, Θεέ μου σ' εὐχαριστώ. Σ' εὐχαριστώ γιά ὅλα, καὶ γιά τὰ εὐχάριστα καὶ γιά τὰ δυσάρεστα.

Γι' αὐτό λοιπόν πρέπει νά ἐκκλησιαζόμαστε, γιά νά εἴμαστε μέ τό Χριστό.

Ἄλλωστε τό κέντρο τῆς θείας Λειτουργίας εἶναι τό Μυστήριον τῆς θείας Κοινωνίας. Εὐλόγησε, Κύριε, τή ζωὴ μας καὶ ἀξιώσε μας νά Σε εὐχαριστοῦμε, νά Σε εὐλογοῦμε, νά Σε δοξάζουμε καὶ νά Σε λατρεύουμε ἀδιάλειπτα στούς Ἱερούς Ναούς, ἀλλά ὅπου καὶ νά βρισκόμαστε.

Ἀπό τὰ
"ΒΙΩΜΑΤΑ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΣ"

τοῦ Κων/νου Ζωγράφου
Σταθακόπουλου
Θεολόγου –
Καθ. Βυζ. Μουσικῆς

ΨΑΛΤΙΚΑ

«Ακόμα δεν είδατε τίποτα! Τίποτα!» (Ιερώνυμος Λαρίσης, 23/12/19) (Μετά από 5 χρόνια, κάτι αλληθωρίζουμε!)

τρόπολη και παρέδωσε επιταγή με χρήματα που συγκέντρωσε από τον αγώνα πρωταθλήματος... Ο Μητροπολίτης κ. Ιερώνυμος τόνισε: «**Να σας ευχαριστήσω, διότι είναι ουσιαστική η προσφορά του οποιοδήποτε ποσού αυτή τη στιγμή. Μέσα σε 15 ημέρες η Ιερά Μητρόπολη Λαρίσης και Τυρνάβου μοίρασε πάνω από 100.000 ευρώ. Δεν ξέρω πώς ήρθαν τα χρήματα, τα έστειλε ο Θεός, μας εμπιστεύτηκαν οι άνθρωποι...**».

Την επομένη (30/9/23) έφθασαν για δεύτερη φορά (η πρώτη έφθασε 21/9/23 με τα ίδια είδη...) βοήθεια στις μητροπόλεις Λαρίσης, Καρδίτσας και Τρικάλων φορητά με εξήντα τόνους, κρεβάτια, σεντόνια, κουβέρτες, πετσέτες, είδη υγιεινής, λάδι, αλεύρι και άλλα τρόφιμα ως και σχολικά είδη, από τη Μητρόπολη Αρκαλοχωρίου Κρήτης (τέτοια φορτία έφθασαν και από πολλές άλλες Μητροπόλεις), όπως: από την Ιερά Μητρόπολη Θηβών & Λεβαδείας προς το χωριό Αρμένιο και τα γύρω χωριά. Η Ιερά Μονή Αττικής προς την συνοικία του Αγίου Θωμά με 44 κρεβάτια και στρώματα, ξενοδοχειακού τύπου...

Στις 15 Οκτωβρίου βγήκε ο πρώτος δίσκος στους ναούς για τους πλημμυροπαθείς. Ιερέας που έκανε ανακοίνωση σε ναό της πόλης, ζήτησε από τους πιστούς να συμβάλουν, όσο πιο πολύ στην προσπάθεια, διότι η μητρόπολη είπε, δεν είναι απούσα, διέθεσε τρόφιμα, σκεπάσματα, ζωοτροφές κ.ά., και επί πλέον αγόρασε και 800 κουζίνες και χρωστάει 350.000 ευρώ (!).

Η έκπληξη ήρθε από το Εργατικό Κέντρο Λαρίσης (η εργατιά), ότι το Σάββατο (21/10/2023) – χωρίς τυμπανοκρουσίες – συνεργεία τους θα διανέμουν υλική βοήθεια και είδη πρώτης ανάγκης στα χωριά και στις συνοικίες που επλήγησαν. Ήτοι: στο Κουλούρι, Γιάννουλη, Φαλάνη, Άγιο Θωμά, Φιλιππούπολη...

«**Ανακοίνωσε χθες (24/10/2023) η μητρόπολη στις εργατικές κατοικίες Γιάννουλης**» ότι, θα δώσει «**Διακόσια πενήντα με τριακόσια ευρώ ή ηλεκτρική συσκευή ισόποσης αξίας σε κάθε οικογένεια... που είδε το σπίτι της να καταστρέφεται από τις πλημμύρες...**».

Τα γρηγορότερα αντανάκλαστα τα είχε η Ιερά Σύνοδος που αποφάσισε για δυσκοφορία και έστειλε χρηματική βοήθεια 300.000 ευρώ και ανθρωπιστικό υλικό στις μητροπόλεις που επλήγησαν...

Διαβάζουμε στον Τύπο (18/11/2023) από την ανακοίνωση της μητρόπολης (ειδικό βοήθημα ύψους 250 ευρώ, ανά οικογένεια... υπολογίζεται ότι θα συγκεντρωθεί έως τα Χριστούγεννα): «**Παρακαλούμε** – σημειώνει – **για τη συναντίληψη και την αλληλεγγύη όλων, υπενθυμίζοντας ότι στη μητροπολιτική μας περιφέρεια, την προσεχή Κυριακή (19/11/23), θα περιαχθεί δίσκος, σκοπός του οποίου είναι η ενίσχυση του προγράμματος στήριξης των πλημμυροπαθών αδελφών μας.**

» **υπενθυμίζουμε τους ανηρτημένους ειδικούς τραπεζικούς λογαριασμούς ενίσχυσης υπέρ πλημμυροπαθών – και συνεχίζει πιο κάτω – Μέχρι στιγμής έχει καταβληθεί συνολικά ποσό 32.750 ευρώ σε 131 οικογένειες...**» (εδώ ξεχάστηκαν οι κουζίνες που αγοράστηκαν ή που θα αγοράζαν όπως είχε ανακοινώσει και τα 100.000 ευρώ που μοίρασε (!) πριν από δύο περίπου μήνες και τώρα έγιναν (!) «**συνολικά – μόνο 32.750 ευρώ...**».

Μετά την ανακοίνωση της μητρόπολης η πλημμυροπαθής Νέα Σμύρνη βγήκε στους δρόμους διαμαρτυρούμενη και ρωτούσαν: «... **Μήπως μας έχουν ξεχάσει στη μητρόπολη; Στη Νέα Σμύρνη δεν ήρθε απολύτως τίποτα. Καμία βοήθεια και καμία μορφή. Που πήγε αυτή η τεράστια βοήθεια; Ούτε τρόφιμα, ούτε καθαριστικά, ούτε κλινοσκεπάσματα, ούτε, ούτε... Αιδώς...**».

Αφήνουμε στην άκρη τι ακόμα είπε και δεν έπραξε η μητρόπολη Λαρίσης και ερχόμαστε στην ομιλία του δεσπότη στον πανηγυρίζοντα ναό του Αγίου Λαζάρου στις 27/4/2024. Εκεί ούτε λίγο, ούτε πολύ μας ονόμασε λοιμό, δηλαδή (εξήγησε) είμαστε **Πανούκλα** και ο λόγος: Επειδή ελέγχουμε τα μη ορθώς πραττόμενα, ως θέλουμε να διαβάλουμε τους επισκόπους με αισχρές συκοφαντίες, διαβολές... και – κάποιον τρόπο – διαστρέφουμε το Ορθόδοξο δόγμα... και ήρθε στις πλημμύρες: **«ακόμα – είπε – προσπαθούμε να συγκεντρώσουμε χρήματα (μετά από 4 δυσκοφορίες έκτακτο χαράτσι από τους ναούς, από διάφορες μητροπόλεις και από την εκκλησία της Ελλάδος 100.000 ευρώ), που και ακόμα να πάρουμε άδειες ανακατασκευής... Η μητρόπολη Λαρίσης & Τυρνάβου είναι σχεδόν υπό πτώχευση (!) Ψάχνω να βρω 30.000 ευρώ για να ολοκληρώσω το πρόγραμμα να δώσω... περί τις 1.000 πλημμυροπαθείς οικογένειες, αλλά τα σπίτια ήταν πολύ περισσότερα...»** Δεν είναι ντροπή μετά από οκτώ (8) μήνες, να μη γνωρίζει ο ποιμένας τους πόσες ήταν οι πλημμυροπαθείς; Δεν είναι ντροπή ο δεσπότης τους να ψαχουλεύει 30.000 ευρώ να ολοκληρώσει το πρόγραμμα, αφού ένα και μόνο ενοριακό παρεκκλήσι μπορεί να τα δώσει, γιατί κατά «**θαυμαστό**» τρόπο τα μετέτρεψε και τα πήρε σε μητροπολιτικά, που δεν είναι και ολίγα και τα κλειδιά των **παγκ-αρίων** βρίσκονται στα χέρια κάποιας «**επιτροπής**», τα δε χρήματα πρέπει να είναι μαύρα, διότι δεν καταθέτουν δικούς τους προϋπολογισμούς και ψάχνει να μαζέψει από λιανώματα! Η μπορούσε ακόμα να τα πάρει από το 1/3 των εισπράξεων του κωδικού **αυξ. 8 «περί κατασκηνώσεων**», που τον μεταποίησε σε «**Συντήρηση Αυτοκινήτου Ι.Μ.**» δηλαδή το «**γαϊδουράκι**» του δεσπότη θέλει για «**τροφή σανό και συντήρηση περί 80-100.000 ευρώ το χρόνο**». Αν και από εδώ δεν ήθελε, ας ξεχώριζε ένα προϋπολογισμό μεσαίου ναού της πόλης που καταβάλλει 30-40.000 ευρώ ετήσια για θεομοθετημένες και μη υποχρεώσεις να τα πάρει, για να συμπληρώσει τα ψιλά που έλειπαν.

Είναι μεγάλη **ντροπή** για μια πόλη σαν την Λάρισα να μπει ταϊνία στην είσοδο «**Η ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΤΩΧΕΥΣΕ**».

Και σαν να μην έφθαναν όλα αυτά, ήρθε και το κράτος, βρήκε το «**μητροπολιτικό διακοσοπενηντάρι (250)**» στην Τράπεζα και το πήρε. Ο δεσπότης – με *Δελτία Τύπου*, 5/8/2024 – κινήθηκε άμεσα και αποφασιστικά και απέτρεψε την αρπαγή, γι' αυτό αξίζουν συγχαρητήρια, παρότι γνώριζε ότι με 250 ευρώ ήρθε ο πλημμυροπαθής κουζίνα, για να αγοράσει, δεν του έφθαναν, παρά μόνο **για φουρνάκι**, να ψήνει κανένα τυροκλούρι.

Δρασκελίζοντας το νέο χρόνο 2025 ήρθε το *Δελτίο Τύπου (9/1/2025)* της Ιεράς Μητρόπολης Λαρίσης «**επίδομα πλημμυροπαθών**». και ανακοίνωσε ότι το πρόγραμμα ενίσχυσης των πλημμυροπαθών που καταστράφηκαν οι οικοσυσκευές και τα σπίτια από την κακοκαιρία **Ντάνιελ ολοκληρώθηκε**.

Δεσπότη μας, τα ιστορικά δεδομένα ως αναφέραμε πιο πάνω και είναι πριν από εμάς δημοσιευμένα, στέκονται απέναντί σας ως καταλύτης των επιχειρημάτων σας και ως ελεγκτής αμέλειας ή της ανικανότητας να χειρίζεστε διοικητικά θέματα και γι' αυτό ίσως γεμίσατε τη μητρόπολη με προσωπικό (**σήμερα αριθμεί περί τα 17 άτομα**) ενώ παλαιότερα ήταν μόνο **τέσσερα (4)!**

Μετά το τελευταίο (θα επανέλθουμε και για άλλα) μάλλον αποδεικνύεστε ως ένας «**ανύπαρκτος**», ένας αξιωματούχος (δεσπότης βέβαια) που προβάλλετε το φανφάρα λόγω σας, αλλά ως μια φιγούρα καλοστημένη, όμως ψυχρή, σχεδόν παγωμένη, χωρίς παλμό, και χωρίς καμία κατάθεση διαπιστευτηρίων, ότι «**την ψυχήν αυτού τίθει υπέρ των προβάτων...**» (Ιωάν. 10, 11).

Με επίγνωση θα σκύψω με βαθιά ευλάβεια στα πεπραγμένα του *Δελτίου Τύπου* 9/1/2025 που είναι χαραγμένα από το δικό σου χέρι και συνοψίζει το ενημερωτικό υλικό της «**μεγάλης**» προσπάθειας στους πλημμυροπαθείς.

Μεταφέρω το λιτό διάγραμμα:

■ 4-6 Σεπτεμβρίου 2023 γίνονται οι καταστροφικές πλημμύρες και σχεδόν άμεσα άρχισαν να καταφθάνουν από όλα τα μέρη της Ελλάδος βοήθειες σε είδη πρώτης ανάγκης και χρήματα, στις 26 Σεπτεμβρίου μοιράστηκαν οι πρώτες **100 δωροεπιταγές** από κάποια εταιρία. Ακολουθεί (29/9/23) **η ΠΙΑΕ ΑΕΛ** με κάποιο χρηματικό ποσό και εδώ ο δεσπότης ανακοίνωσε ότι «**μέσα σε 15 ημέρες η μητρόπολη μοίρασε 100.000 ευρώ και απορούσε και ο ίδιος πώς ήρθαν τα λεφτά!**».

Ακολουθεί η Αρχιεπισκοπή με **αποστολή 100.000 ευρώ**. Αυτά γίνονται μήνες Σεπτεμβρίου και αρχάς Οκτωβρίου.

Στις 18 Νοεμβρίου 2023 η μητρόπολη ανακοίνωσε για δίσκους και ότι διέθεσε χρήματα «**μέχρι στιγμής το ποσό των 32.750 ευρώ σε 131 οικογένειες**». Τα **100.000 που μοίρασε πριν δύο μήνες, τι έγινε**; Μήπως δεν ήταν τίποτα, αλλά ένα «**τρικ**» προπαγάνδας!

Και ενώ οι δίσκοι και το έξτρα χαράτσι

από τους ναούς έφθαναν στη μητρόπολη, επιπλέον έφθανε και οικονομική βοήθεια από μητροπόλεις, όπως από Κρήτη, Δωδεκάνησα, εξωτερικού Αμερικής και Ευρώπης και συν που έπρεπε να έχει το «**Ταμείο υπέρ πλημμυροπαθών**». Τα **100.000 ευρώ (ανακοίνωση δεσπότη 29/9/23 «Δεν ξέρω πως ήρθαν τα 100.000 ευρώ, τα έστειλε ο Θεός, μας εμπιστεύτηκαν οι άνθρωποι**»).

Συν 100.000 που έστειλε η Εκκλησία της Ελλάδος (όπως ανακοίνωσε ο δεσπότης), **έχουμε 200.000 ευρώ** και έρχεται πάλι ο δεσπότης μετά από οκτώ μήνες (27/4/2024) να μας πει ότι «**η μητρόπολη βρίσκεται υπό πτώχευση και δεν μπορεί να συγκεντρώσει ούτε 30.000 ευρώ, για να εκπληρώσει το πρόγραμμα της βοήθειας!**»!

Για την παρούσα συνάφεια, θα καταθέσω, μόνο, τις απλές σκέψεις δικές μου ή όπως μας τις μεταφέρουν, αλλά και κάποιες ενδείξεις μου από τις περιέργες αντιφατικότητες της συμπεριφοράς του δεσπότη κ. Ιερωνύμου, αφού πιο πάνω αναφέρονται τα χρήματα που ο ίδιος έδινε στη δημοσιότητα και είναι αντιφατικά.

Στην τελευταία ανακοίνωση (*Δελτίο Τύπου* 9/1/2025) μας άφησε άναυδους, διότι το ποσό που μοίρασε η μητρόπολη τα **235.750,00 ευρώ** είναι πολύ πτωχό για μία μητρόπολη όπως η Λάρισα, αλλά και διότι μας είπε (επί λέξει): «**Το υπόλοιπο ποσό των 135.750,00 ευρώ (το όλο ποσό είναι 235.750,00) καλύφθηκε από την Ιερά Μητρόπολη Λαρίσης και Τυρνάβου, τόσο από τους πόρους έτους 2024, όσο και από ένα ποσό που είχε αποταμιευθεί για εκδηλώσεις για τα 1700 χρόνια από την ανύψωση από επισκοπή σε μητρόπολη Λαρίσης...**».

Δεσπότη μας, δε θα ρωτήσω αν έβαλες το χέρι στην τσέπη σου να προσφέρεις κάτι, αλλά ο λαός που ανταποκρίθηκε στους τέσσερις δίσκους, που άνθρωποι, πλούσιοι και φτωχοί, κήρες και ορφανά ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμά σας και τα πανέρια (δίσκοι) να φουσκώνουν όχι μόνον από κέρματα αλλά και χαρτονομίσματα. Το χαράτσι από τους ναούς, οι καταθέσεις των ανθρώπων στους τραπεζικούς λογαριασμούς και όχι μόνο, από συλλόγους, επαγγελματίες, ανθρωπούς από το εσωτερικό και εξωτερικό, ομογενειακές οργανώσεις, μητροπόλεις, ενορίες κ.ά. – κ.ά.. **ΡΩΤΑΜΕ**, αυτός ο όγκος των χρημάτων που μπορεί να συγκεντρώθηκαν τι έγιναν; Και μια «**πτωχευμένη**» μητρόπολη πως κάλυψε τα **135.750,00 ευρώ**; και τα πρώτα **100.000 ευρώ... ΠΟΥ**; Τα δεύτερα **100.000 ευρώ της Ι. Συνόδου... ΠΟΥ**; Και όλα τα **υπόλοιπα... ΠΟΥ**;

Οι κατά διαστήματα ανακοινώσεις σας εκθέτουν, διότι τα νούμερα δε βγαίνουν! Ούτε θέλουμε να πιστεύουμε αυτά που είπατε, πριν πέντε χρόνια (23/12/2019) «**Ακόμα δεν είδατε τίποτα! Τίποτα!**». Τώρα τα βλέπουμε!!!

Λαμπταδάριος

Η ΠΑΕ ΑΕΛ παραδίδει επιταγή για τους πλημμυροπαθείς

«Ακόμα δεν είδατε τίποτα! Τίποτα!» (Ιερώνυμος Λαρίσης, 23/12/19) (Μετά από 5 χρόνια, κάτι αλληθωρίζουμε!)

Τραγικό έλλειμμα ειλικρίνειας διαπιστώνεις από τα εξετή πεπραγμένα του δεσπότη Λαρίσης από τα μέχρι τώρα έργα της καθ' ημάς ιεράς Μητροπόλεως.

Ο φλύαρος λόγος του δεν υπηρετεί διάλογο ευθυνότητας, οι σχεδιασμοί και οι πρωτοβουλίες του δεν αυτοσυνιστώνται ως κινήσεις επισκοπικής διαφάνειας «**αλλ' ως εξ ειλικρινείας, αλλ' ως εκ Θεού κατενώπιον του Θεού εν Χριστώ λαλούμεν**» (Β' Κορινθ. 2, 17). Από τη στιγμή που ενθρονίστηκε στο επισκοπικό του θρόνο, ένοιωσε τον εαυτό του δεσπότη και όχι επίσκοπο και ποιμένα.

Τον πρώτο καιρό δημιούργησε στο εκκλησιαστικό ορίζοντα ατμόσφαιρα πρόσφορη για πανηγυρισμούς. Γρήγορα οι υποκριτικές φιλοφρονήσεις και οι εξαγγελίες του αποδείχθηκαν ότι ήταν φούμαρα.

Έχουμε αρκετές φορές καταγράψει πολλά περιστατικά και μπορούμε να καταχωρήσουμε και πολλά άλλα ακόμα που δικαιώνουν την εκτίμησή μας.

Μέσα από έναν κατάλογο περιπτώσεων ξεχωρίζουμε για σήμερα τον τελευταίο **“Δελτίο Τύπου - 9.1.2025 - Επίδομα Πλημμυροπαθών”** και για τα οποία στα πιο πολλά είχαμε αναφερθεί παλαιότερα στην εφημ. **“ΑΓΩΝΑΣ”**, φ. 326.

Προχωράμε σύντομα, να δούμε τι θα βρούμε! (Πρόσεχε, παρακαλώ ημερομηνίες, χρήματα, βοήθειες... και η κατάληξή τους).

Στις αρχές Σεπτεμβρίου (4/9/23) έζησε η Θεσσαλία ένα μίνι κατακλυσμό του Νώε. Η **καταιγίδα Ντάνιελ** όπως ονομάστηκε, απ όπου πέρασε, ισοπέδωσε **τα πάντα**, σπίτια, βιοτεχνίες, εργοστάσια, δρόμους, γέφυρες, παραγωγές, μηχανή-

ματα... Ο κρατικός μηχανισμός προσπάθησε να αναδιπλωθεί και να κινηθεί, ευτυχώς που πάντα το φιλότιμο του ιδιώτη σώζει καταστάσεις, αλλιώς τα θύματα δε θα ήταν 17, αλλά πολύ περισσότερα.

Η Μητρόπολη Λαρίσης κινήθηκε αστραπιαίως και βγάζει στις 9 Σεπτεμβρίου ανακοίνωση και καλούσε σε βοήθεια: **«Με αίτημα ευθύνης η ιερά μητρόπολη πιστή στην παράδοση, καλούμε το λαό να προστρέξει για βοήθεια...»** (καλό!). Η απέλπιδα φωνή της ακούγεται και σε τρεις ημέρες άρχιζαν να καταφάνουν φορτηγά και νταλίκες από δεκάδες φορείς και από αρκετές μητροπόλεις με τρόφιμα, νερά, κλινσοσκεπάσματα, χρήματα. Σ' αυτό η μητρόπολη ήταν καλή διαχειρίστρια. Παράλληλα κάλεσε σε σύναξη τους Ιερείς και τους έδωσε κατευθύνσεις πώς να κινηθούν για τη μεγαλύτερη συλλογή χρημάτων με τις τρεις δυσκολίες που θα πραγματοποιήσουν (έγινε και μία ακόμα, τέταρτη) ως και την έξτρα καταβολή από τα παγκάρια. Ο σκοπός όλων αυτών ήταν να αγοραστούν **800 κουζίνες** για τα νοικοκυριά που επλήγησαν από τον καταστροφικό **“κατακλυσμό”**.

Στις 26 Σεπτεμβρίου διαβάζουμε: **«Τον καθημερινό της αγώνα για τη στήριξη των πλημμυροπαθών συνεχίζει η Τοπική Εκκλησία της Λαρίσης» και συνεχίζει: “... μοιράστηκαν 100 δωροεπιταγές των 25 ευρώ, προσφορά προς την Ιερά Μητρόπολη Λαρίσης και Τυρνάβου από την εταιρία Bay Wa re...”**

Τρεις ημέρες αργότερα (29/9/2023) έχουμε την επίσκεψη της ΠΑΕ ΑΕΛ στη Μπ-

ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ... ΕΙΝΑΙ “ΠΑΠΑ-ΘΡΟΝΟΣ”... «αρχαιολογικό ΛΕΙΨΑΝΟ»

Αρχές Φθινοπώρου έξω από ιερό ναό που μοιράζαμε την εφημερίδα **“ΑΓΩΝΑΣ”**, εκκλησιαζόμενος μας πλησίασε, να πάρει εφημερίδα και συγχρόνως μας ρώτησε: **«καταλάβετε, γιατί ο μητροπολίτης μας ξήλωσε το Τέμπλο και τοποθέτησε το παπακάγκελο»;** Μας ξάφνιασε... κάτι του είπα! ‘Οχι-όχι, μας λέει. Τον παρακάλεσα, να μας ενημερώσει μετά το τέλος της διανομής της εφημερίδας. Αλλά δικαιολογήθηκε και έφυγε.

Τον επόμενο μήνα (Οκτώβριο) ξανά ο ίδιος, το ίδιο σκηνικό. **“Το καταλάβετε, γιατί το έκανε ο δεσπότης”**, μας ξαναρώτησε! Έδειχνε βιαστικός, πήρε τον **“ΑΓΩΝΑ”** και έφυγε, υποθέσαμε ότι ο άνθρωπος, ήθελε να μας πειράξει και να μας βάλει σκανδαλιές κατά κάποιο τρόπο.

Τον τρίτο μήνα (αρχάς Δεκέμβρη), νάτος και βγαίνει από το ναό με μια παρέα – μάλλον – φίλοι του. Πάλι το ίδιο ερώτημα, παράλληλα συγκεντρώθηκαν και αρκετοί, άλλοι ν' ακούσουν και άλλοι να πάρουν εφημερίδα και πριν προλάβω να ψελλίσω, με πήρε παραμάζωμα. Δε βλέπετε τελευταία πως οι ναοί βάζουν μέσα στο ιερό και συγκεκριμένα στο σημείο της κόγχης κάποια στασίδια και το ένα μάλιστα μοιάζει σαν δεσποτικό; Τον παπά που ρώτησα, μου είπε ότι είναι η παράδοση της εκκλησίας και ζήτησε να τα τοποθετήσουμε ο δεσπότης μας, αλλά σιγά-σιγά χωρίς ανακοινώσεις και τυμπανοκρουσίες!

Μόλις τελειώσετε, μπιείτε μέσα στην Εκκλησία και παρατηρήστε πως είναι τοποθετημένα και θα τρομάξετε, διότι πίσω τους έχουν τον εσταυρωμένο, τους μεγάλους αγίους Πατέρες και ακριβώς πίσω και από πάνω βρίσκεται η Παναγία, η **“Πλατυτέρα”** με ανοικτά τα χέρια της, να ικετεύει για κάθε άνθρωπο, να βλέπουν και να τους βλέπουν οι εκκλησιαζόμενοι και να παίρνουν δύναμη.

Τώρα καταλάβετε, γιατί το ξήλωσε! - Και πάλι δεν κατάλαβα, του απάντησα...!

Άκου – μου λέει στον ενικό – αφού δεν το κατάλαβες! Μπες στην ιστοσελίδα της μητρόπολης και δες πώς στέκεται ο Ιερώνυμος με τους παπάδες κυκλικά, και παράλληλα δες κάποια φωτογραφία-εικόνα από Οικουμενική Σύνοδο πώς στέκονταν και προήδρευε ο αυτοκράτορας, είναι σχεδόν παράλληλες. Σκηνοθεσία σε πλήρη εκκοσμίκευση του Ιερού Θυσιαστηρίου και της Θείας Ιεουργίας και στην προβολή του προφίλ ενός εκκλησιαστικού ηγεμόνα, και τί ηγεμόνα; Αυτοκράτορα!

Σε αυτά αντέτεινα. Ότι αυτό λέγεται **Σύνθρονο** και όπως σας είπα και ο παπάς που ρωτήσατε, είναι από την παράδοση της Εκκλησίας.

Στάσου – μου λέει – είστε εντελώς αδιάβαστοι, να μην πω τίποτα άλλο, αντέδρασε **(εδώ με καθήλωσε με τις γνώσεις και τα επιχειρήματά του και αναφέρω τούτο μόνο από τα πολλά του)**.

Άνοιξε – έχεις Καλλίνικο **“Ο Χριστιανικός Ναός...”** – στη σελίδα 143 αναφέρει: **«Το Σύνθρονον περιέπεσον εις παντελή σχεδόν ακρηστία... μετεφέρθη εκ των αδύτων εις τα εις τα έξω... και παραμένει λοιπόν ως αρχαιολογικόν μάλλον λείψανον...»**.

Συνεχίζει με τα ιστορικά του Καλλίνικου που με πάγωσε στο τέλος, με προσέφερε και το κερασάκι με το δηλητήριο, γιατί όπως είπε, πρέπει να πεταχτεί οπωσδήποτε από το **Ιερό Βήμα το Σύνθρονο**, αφού μας θυμίζει εμάς τους Ορθόδοξους την Παπική αλαζονεία στη Σύνοδο στη Φερράρα της Ιταλίας το 1438, όταν ο Πάπας προσπάθησε να υποτάξει την Ορθοδοξία μας.

Άκουσε – μου λέει (με ύφος κατηγορηματικό και αφού είχε συγκεντρωθεί αρκετός κόσμος... και τότε ξεδιπλώνει καρτί με σημειώσεις) – νά τι γράφει ο **Καλλίνικος στη σελίδα 147: «Εντύπωνιν τοις κάμνει ο μετέωρος του Πάπα θρόνος, αφ' ου ούτος καθήμενος εν τω εαυτώ τρικλινίω, υποδέχεται τους Ανατολικούς (βυζαντινούς Ορθόδοξους), προσφέρων εις αυτούς θέσιν αριστερόθεν επί σκάμνων ισοϋψών προς το υποπόδιον των ποδών αυτού... Δεξι-**

όθεν του αλταρίου και επί κεφαλής της όλης ομογύρεως ανατολικών τε και Δυτικών υπεραίρεται ο θρόνος του Πάπα, υπερθεν μεν έχων “ουρανόν καμουχέινον εις ύψος αιωρούμενον”, όπισθεν δε κοσμούμενος βηλοθύρω, ενώ σκίμποδες μόνον προσφέρονται τοις λοιποίς».

Και λοιπόν – εμμένω – τι σχέση μπορεί να έχουν αυτά με το ξήλωμα του Τέμπλου;

- Τόση ώρα συζητούμε και ακόμα να καταλάβετε ότι όλο αυτό που γίνεται έχει λόγο σοβαρό και μεγάλη σημασία για συνέχιση της πορείας μετά τη δις χιλιετία απρόσκοπτης λειτουργικότητας της Ορθόδοξου Εκκλησίας; Και να γιατί:

α) Βάζοντας στα οπίσω τη μεσίτρια Παναγία και τους μεγάλους αγίους και οικουμενικούς Πατέρες, ακολουθούμε εν μέρει σήμερα το παπικό τελετουργικό, που αυτοί βλέπουν προς το λαό.

β) Η μετατόπιση του Εσταυρωμένου Κυρίου μας από την προαιώνιο θέση του πίσω από το Σύνθρονο ή με τα τελευταία θλιβερά που βλέπουμε σε μητροπόλεις να τον τοποθετούν ψηλά σε γυναικωνίτες με σκοπό ίσως σιγά-σιγά να ξεχαστεί, αφού δεν τον βλέπουμε και να αφαιρεθεί τελείως, μας βάζει σε κακόβουλες σκέψεις μήπως υπάρχει κάποια μνημονιακή

συμφωνία!

γ) ο Ορθόδοξος Επίσκοπος είναι λειτουργός του μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας που συνάγει τα **“εσκορπισμένα”** στην ευτυχία της αιώνιας Βασιλείας. Αντίθετα η επαναφορά και η στάση τους στο Σύνθρονο δείχνει αυτοκρατορική, ηγεμονική φαντασμαγορία, αυτόμνημη παπική κενότητα, προκλητική εξωτερική λαμπρότητα, ξένη και περιφρόνηση προς το πνευματικό του αξίωμα, κατά παπικά πρότυπα!

δ) Το δεσποτικό που η Ορθόδοξη Εκκλησία το καθέρωσε μετά την άλωση της Βασιλεύουσας, είχε και έχει σκοπό ο Επίσκοπος, όταν ιεουργεί να κοιτάζει προς ανατολάς, προς το Ιερό Βήμα, το Τέμπλο με τις Ιερές Εικόνες, τον Εσταυρωμένο... και να μην αποσπάται με το ποιος μπαίνει και φεύγει και ούτε να αφουγκράται τα του λαού, τα αντίθετα με την παπική τελετουργία!

ε) Επαναφέροντας το **“αρχαιολογικό αυτό λείψανο” (Σύνθρονο)**, ξηλώνοντας το παραδοσιακό Τέμπλο και τοποθετώντας παπακάγκελα (**αλτάρια**), δεν είναι τυχαία, αλλά έχουν τη σημασία τους, και ίσως δεν τα αντέχουν, διότι το μεν Τέμπλο είναι που τους κόβει το πάθος της επίδειξης και της κλιδής, αφού εμποδίζει στους εκκλησιαζόμενους να βλέπουν κατάφατα το δεσπότη τους, να παρατηρούν το μεγαλοπρεπές επισκοπικό του ήματιζ που εκπέμπει με τους **“ένθεν και ένθεν”** δεσποτάδες ή παπάδες, μετά τα πανάκριβα άμφια, σάκους, μανδύες και τα διάφορα αξεσουάρ, εγκόλπια, μίτρα, πατερίτσα που ξεπερνούν το κοσμικό οριοθέσιο της αντρικής φιλαρέσκειας και χρυσολατρείας.

Η δε αφαίρεση του Εσταυρωμένου εντελώς ή τοποθετώντας στα πίσω τους, δεν αντέχουν να τον βλέπουν φτωχό και γυμνό επάνω στο Σταυρό, **«ουκ έχει που την κεφαλήν κλίνει»** (Λουκ. 9, 58) και οι αντιπρόσωποί του να είναι φορτωμένοι με πανάκριβα εξαρτήματα πολλών χιλιάδων ευρώ.

Επίσης μπορεί να πιστευούν ότι βάζοντας πίσω τους τους αγιογραφημένους αγίους Πατέρες και οικουμενικούς διδασκάλους, έτσι μπορούν να επιβληθούν και να αναγνωριστούν ως δυναμικές φυσιογνωμίες με την πιθανώς ρητορική τους δυνατότητα, την καλοστημένη και ακριβή εμφάνιση και την περισσή έπαρση. Λησμονούν όμως πως ένας επίσκοπος επιβάλλεται και αναγνωρίζεται από τον πνευματικό του πλούτο, την καλοσύνη του, την αυθεντικότητα του ήθους, αλλά και με τη διάφανη προσήλωση στο θείο θέλημα, τους Ιερούς Κανόνες και στην παράδοση της Εκκλησίας.

Το καταλάβετε, γιατί ξηλώνουν τα Τέμπλα, απομακρύνουν ή αλλάζουν θέση τον Εσταυρωμένο και επαναφέρουν σιγά-σιγά το παπα-θρόνιο **“αρχαιολογικό λείψανο”** το... **ΣΥΝΘΡΟΝΟ !!!**